Richard Condon

FAMILIA PRIZZI

1986

„Viața e atât de grea încât Dumnezeu a dat fiecăruia o familie, ca omul să fie sigur că există întotdeauna cineva care să-l ajute la nevoie”.

CORRADO PRIZZI

1897

1

Spălătoria St. Joseph, sediul central de afaceri al familiei Prizzi, era o clădire triunghiulară, întinsă şi joasă, ce ocupa ca o tăietură de plăcintă un bloc în mijlocul cartierului Flatbush. În octombrie 1969 se împlineau cinci luni de când Vincent Prizzi ajunsese Boss, care va să zică din ziua retragerii tatălui său; pentru tatăl lui acest lucru nu însemna însă decât transferul titlului către Vincent şi renunţarea de a mai merge regulat la Spălătorie. Cu alte cuvinte, Vincent era acum şef, dar la rândul lui îl avea pe don Corrado şef.

Vincent avea o mutră gravă, asemănătoare unui pumn încleştat, şi un comportament de o violenţă abia stăpânită: ca una din păpuşile lui Señor Wences ce ar fi dobândit porniri antisociale. Vincent suferea de gută, ulcer, tensiune, psoriazis şi toate acestea deoarece veşnic era nemulţumit. Vreme de douăzeci şi patru de ani fusese *sottocapo* şi *vindicatore* pentru taică-său; acum devenise şef şi nu-i plăcea. Vincent conspira cu propria lui ignoranţă; un om veşnic năuc ce mesteca bucăţi din sine însuşi, ca apoi să le scuipe către lumea întreagă.

Avea un cabinet cu două ferestre, unde se găsea un birou lat, pe care nu stăteau decât două telefoane şi o emblemă din bronz fin, poziţionată spre un eventual vizitator, cu inscripţia: VĂ MULŢUMIM CĂ NU FUMAŢI. O masă lipită de peretele din partea stângă a încăperii găzduia o colecţie de statuete cu subiect religios, înalte de vreo douăzeci şi doi centimetri, înconjurând o imagine a „Inimii Sfinte a lui Iisus” înrămată, în bronz. Propriul lui patron, cu care împărţea ziua de naştere, era Sfânta Nympha, fecioara din Palermo, martirizată în Sicilia şi ale cărei moaşte se găseau la Roma, alături de cele ale sfinţilor Respicius şi Tryphon. Statuetele acestora, împreună cu cele ale sfinţilor Anthony şi Gennaro, formau un grup aparte tronând în capul mesei. Pe peretele din faţa biroului lui Vincent se întindea un panou IBM cu înscrisul CREDERE în limba italiană, cu litere mari şi negre din argint aplicate pe un fond portocaliu. Trei scaune, o canapea din piele de culoare galbenă şi un covor de aceeaşi culoare completau decorul.

Vincent înghiţi o pastilă pentru tensiune, una diuretică, o pastilă pentru gută şi 325 grame de aspirină să prevină formarea cheagurilor de sânge, apoi rămase în aşteptarea vreunei schimbări favorabile în felul în care se simţea. Nu se întâmplă nimic.

Răcni spre uşa deschisă:

— Trimiteţi-l pe Charley Partanna încoa.

Fiece cuvânt răsună cu scrâşnetul unui ferăstrău la lucru. Exersase respectivul mod de a vorbi timp de patruzeci şi cinci de ani. Reprezenta dicţia tuturor tinerilor din mediu, special cultivată pentru a demonstra oricând şi oricui că sunt tipi duri.

Biroul lui Charley Partanna se găsea pe culoar, cu două uşi mai departe. Era la fel de mare ca al lui Vincent, dar lipsit de decoraţiuni: nicio emblemă, niciun covor, nicio statuetă ori o canapea. Charley era adjunctul lui Vincent şi omul său de acţiune. Avea treizeci de ani şi calitatea unui mod detaşat de a fi, ca şi când nu ar fi participat la nimic din ce se întâmplă în jur. Când Charley împlinise treisprezece ani, Corrado Prizzi afirmase despre el că va ajunge un om de contract, căci nimeni nu-i remarca prezenta: putea foarte bine să spargă vitrina de la Macy's, fără ca cineva să-şi dea seama că el era făptaşul.

Charley Partanna era un om ciolănos dar sprinten, cu o faţă care amintea de aceea a unui căluţ de carusel: lipsită de expresie, lungă şi îngustă, cu ochii mari, cromaţi, lipiţi de fiecare parte a nasului şi umbriţi de sprâncene stufoase. Când vorbea, aveai senzaţia că o sanie grea, cu tălpi de oţel, era trasă prin cenuşă. Îşi aduna gândurile destul de lent, însă o făcea cu o precizie maximă. Şedea în spatele unui birou cu sertare goale, exceptând unul unde ţinea un briceag elveţian, cu foarfeci mici, pe care Charley îl folosea să-şi taie unghiile. Era un bărbat îngrijit.

Aşezaţi pe trei scaune în jurul biroului se găseau cei trei *capiregime* ai familiei Prizzi, fiecare la comanda unei armate de aproximativ şase sute de oameni, specialişti sau duri, activi sau în rezervă.

„Micuţul Abe" Tarquin Garrone, *capo* pentru sectorul de producţie, discuta despre noile aranjamente de la primărie. Garrone îşi dobândise porecla cu treizeci de ani în urmă, datorită favoriţilor care-i

crescuseră când începuse să nu se mai bărbierească în fiecare zi. Era scund şi gras, burduhănos chiar. Vorbea de parcă ar fi predat lecţii de dicţie lui Louis Armetta. Conducea sindicalele de construcţii din oraş şi în prezent voia să retragă toţi instalatorii, zidarii şi electricienii de pe şantierul Garden Grove, un gigantic condominium de lux înălţat pe fostul amplasament al unor locuinţe modeste, rase cu toatele şi de pe urma cărora oamenii primăriei câştigaseră din gros, fără să împartă cu nimeni.

— Rahatu ăla a plecat cu-n milion şi nouă sute, pă numele lui Dumnezeu, zise Micuţul Abe.

Ceilalţi doi *capi,* Rocco Sestero şi Sal Prizzi, ultimul fiu al lui Vincent din prima căsătorie – Vincent rămăsese acum văduv pentru a doua oară – începură să vorbească în acelaşi timp, înfuriaţi la culme de mărimea sumei pe care primarul o fura fără s-o împartă, în clipa când instalatorul se repezi în cameră, întrerupându-i.

— Şefu' strigă după tine, Charley.

— Spune-i peste zece minute.

— Eu nu-i zic nimica. Guta-l dă gata.

Charley se întoarse încet în scaun şi-l fixă pe instalator. Întreaga lui persoană radia o asemenea teroare, încât instalatorul păli. Lui Rocco Sestero, şeful său direct, îi fu milă pentru el.

— Scoate-ţi pălăria când eşti înăuntru, spuse Charley.

Instalatorul ieşi mergând cu spatele şi închise uşa cu grijă.

După ce sfârşi întrevederea, Charley se îndreptă spre biroul lui Vincent.

— Da' ştiu că ţi-a luat timp! izbucni Vincent.

— Alegerile-s peste numa şase săptămâni. Tre' să fie organizate.

— Cum stau treburile?

— Primaru e cu-n picior peste prag deja.

— Şi Mallon?

— Nicio şansă.

— Hun. Ascult-aicea, Charley. Gennaro Fustino şi Farts Esposito îs în oraş de ieri. Vor să meargă deseară la Latino. Eu muncesc aicea întreaga ziulică şi ăia-şi închipuie c-o să le mai ţin şi trena peste

noapte, ca un prăpădit oarşicare. Guta mă înnebuneşte. Aşa că-i preiei tu, pricepuşi? Stau la Palace.

— Şi cu şcoala cum rămâne?

Menţionarea cursurilor serale urmate de Charley făcură ca ulcerele lui Vincent să se macine unele de altele. Însă don Corrado era mândru că Charley se hotărâse să obţină o diplomă după ce se lăsase de şcoală la cincisprezece ani, iar Vincent nu putea face nimic.

— Latino-i un club de *noapte,* pen' numele lui Dumnezeu. Programul începe după. Ş-oricum, ăilalţi nu lipsesc chiar niciodată?

— E în regulă, Vincent, mă voi ocupa eu. Numa să nu lipsesc de la şcoală.

2

Casino Latino era un mare club în New York, aparţinând familiei Prizzi. Se găsea în zona cea mai curată a străzii East 60, lângă Central Park, o vecinătate atât de deosebită de restul Brooklyn-ului încât Charley nu recunoştea clădirea decât pe întuneric.

Deşi aducea un profit frumos, clubul funcţiona în primul rând pentru distracţia celor sosiţi, la New York să încheie afaceri cu Prizzi-i. La parter se afla un salon şi un bar. Clubul de noapte propriu-zis se găsea la subsol. Vasele cu flori de pe mese conţineau microfoane minuscule, care puteau fi deschise ori închise selectiv de la un pupitru de comandă plasat undeva în pivniţele de dedesubt. Programul de la Latino afişa cele mai grozave vedete de cabaret din ţară, cele mai vestite nume, artişti ce înghiţiseră adânc cârligul pierzând la mesele de joc din hotelurile şi cluburile familiei din Vegas, Atlantic City, Kentucky şi Miami, încât se vedeau în prezent obligaţi să apară ori de câte ori Prizzi-i trimiteau după ei. Pentru trei sau patru situaţia se statornicise într-un mod obişnuit de viată.

Casino Latino mai dispunea de un ansamblu remarcabil de cântăreţe, precum şi un sextet absolut impresionant de dansatoare. Angelo Partanna avea o vorbă, să uiţi starurile şi capetele de afiş din L.A. pentru câteva zile şi să vii să te-afişezi lângă ringul de la Casino Latino: mişuna de bucăţele splendide, fiecare un adevărat bilet câştigător.

Fetele din ansamblu nu erau nicidecum obligate să se dea clienţilor. Aşa ceva ar fi fost contrar politicii familiei şi fetele o ştiau. Uneori, în funcţie de greutatea oaspeţilor, Smadja, şeful personalului, invita câte o fată sau două să se aşeze la masă cu aceştia, în pauzele dintre numere, dar numai dintre cântăreţe; dansatoarele erau rezervate doar pentru cei însoţiţi de executivi ai familiei Prizzi. Să inviţi numai cântăreţele şi îţi trebuia o suma frumuşică, dar dacă clienţii cântăreau suficient ca să-i solicite lui Smadja câteva fete, însemna că nu de bani duceau lipsa.

Fetele ştiau – nu exista nicio îndoială – că nimeni nu le obliga să plece cu câte un client, indiferent cine ar fi fost acesta, chiar daca şezuse la masă în compania lui Vincent Prizzi. Totuşi, dacă la masă se afla însuşi acesta, se mai gândeau puţin şi în cele din urmă mergeau până la capăt.

Gennaro Fustino era Şeful afacerii din New Orleans. Se căsătorise cu sora mai mică a lui don Corrado, Birdie, şi acoperea un teritoriu întins din Louisiana, peste Texas şi Oklahoma, mergând spre vest peste marginea sudică a ţării, până la graniţa californiană. Flotila sa de avioane uşoare transporta din Mexic parfumuri şi ceasuri de mână pe câteva zeci de aeroporturi mici, situate pe fundul unor lacuri secate. Era partenerul familiei Prizzi în operaţia cu ceasuri contrafăcute, pentru *zbuffo1* şi băutură, şi începuse să-şi organizeze partea sa din ţinut în vederea ultimei inovaţii a lui Corrado Prizzi, timbrele francate: prin folosirea unei soluţii ce scotea ştampila şi pe care Prizzi o aduceau de la New York, mărcile poştale puteau fi revândute cu o reducere de patruzeci şi cinci la sută faţă de preţul nominal. Cele două familii colaborau şi în importul cailor de curse din Anglia şi Irlanda pentru hipodromurile lui Gennaro din Louisiana şi Arkansas.

Gennaro Fustino pusese la punct afacerea cu ceasuri. Prizzi comandau mecanismele în Hong Kong, iar cutiile şi sticlele se executau în Italia, unde se şi asamblau. Contrafăceau toate ceasurile elveţiene scumpe de pe piaţă, iar Gennaro le comercializa la o valoare cuprinsă între zece şi treizeci la sută din cea a celor originale, şi tot sfârşea cu un total de circa 17.000.000 dolari pe an.

— Asta arată că fiecare-i hoţ în adâncul sufletului, îi spusese lui Angelo Partanna la sfârşitul primului an.

— Nu-mi zici o noutate, sunase răspunsul lui Angelo.

---

[1] Marijuana

Natale „Farts” Esposito era *caporegime*-le lui Gennaro. Natale putea să scoată aere în orice moment: zgomotoase, medii şi uşoare. Acest talent îl făcuse extrem de popular la petrecerile lui Fustino. El şi Gennaro erau atât de apropiaţi încât, după cum spunea Angelo Partanna, dacă Gennaro mânca prea mult (ceea ce se întâmpla întotdeauna, chiar şi când ţinea regim) Natale Esposito era cel ce avea gaze.

Seara, Charley, Gennaro şi Natale se întâlniră să ia masa la Latino. Gennaro hotărî că dorea să mănânce bucate chinezeşti, iar clubul fu nevoit să trimită pe cineva la restaurantul cantonez, proprietate a familiei, aflat pe strada 127 intersecţie cu Broadway. Când mâncarea sosi, fu reîncălzită expert şi servită elegant. În aşteptarea mesei, Gennaro servi o Alaskă Coaptă2.

După masă, Charley îi făcu un semn lui Smadja şi trei dansatoare îşi făcură apariţia, îmbrăcate în rochii de seară şi nu în costumele obişnuite de spectacol, să nu atragă atenţia. Dar şi îmbrăcate în armuri medievale n-ar fi atras mai multe priviri decât atunci când străbătură salonul. De aproape păreau uriaşe, nu ca Arnold Schwarzenegger în travesti, ci foarte frumoase, foarte feminine, cu o graţie aparte şi stranie.

Două dintre ele, amândouă brunete, erau spectaculos de frumoase. Însă frumuseţea celei pe care Smadja o aşezase lângă Charley nu se putea descrie în cuvinte. Era nouă la Latino; un chip minunat şi un corp ce ar fi putut ieşi dintr-un catalog de lux, dacă ar fi fast vorba de un produs precum o statuie sau ceva asemănător. În ochii ei mari şi aurii se citea o sclipire de împotrivire. O împotrivire şăgalnică, socoti Charley în clipa în care o privi, iar în secunda următoare constatarea se stinse. Nu avea timp să analizeze în amănunt ceea ce i se păruse că vede, dar o secundă îi fusese de ajuns să realizeze că avea de-a face cu o persoană ce ştia să joace.

Charley fu curtenitor şi distant în calitatea sa de reprezentant al familiei Prizzi, chiar şi atunci când hotărâse că era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Era mare, un continent absolut de

---

2 *Un fel special de budincă, care conține în interior înghețată*

carne, însă după ce înregistră faptul când se ridică să o salute, Charlie nu mai fu conştient de el, cu toate că ea nu se ghemui câtuşi de puţin pentru a pare mai scundă. Femeia avea alura unui amiral în vizită la Casa Albă. Era atât de elegant proporţionată încât, după un alt gând convingător, Charley socoti că aşa fuseseră făcuţi oamenii să fie, înainte ca viaţa să-i chircească în pitici.

Purta numele de Mardell La Tour, un nume foarte frumos, fu de părere Charley.

Celelalte două fete, aşezate alături de Gennaro şi Natale, izbucniră în râs. Charley îi explică domnişoarei La Tour că Gennaro îl convinsese pe Natale să-şi facă numărul.

— Şi care e numărul său? întrebă Mardell.

— Păi, e-o veritabilă saltea şuierătoare, zise Charley. Eşti nouă p-aicea?

Fata se cutremură violent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charley. Ţi-e frig?

— Cineva de la Buckingham Palace – nu spun cine – mă loveşte uneori cu o undă radio îngheţată când crede că e necesar. Pentru sănătatea mea. Mardell se hotărâse pe moment să ofere această explicaţie, deoarece considerase că-i va capta atenţia. Vorbea ceva ce aducea cu o caricatură a expresiei britanice, foarte asemănător cu actorul englez Terry Thomas.

— De la Buckingham Palace?

— Am început să joc în spectacol abia de vineri noaptea.

— Eu dau pe-aicea o dată pe lună, explică Charley. Da' de ce vorbeşti aşa ciudat?

— Sunt englezoaică.

— Cum aşa?

— Păi am venit din Shaftesbury, după ce am mai lucrat la Londra şi Paris. Pronunţase „Sheftsbri".

— La Paris?

— Am lucrat la Lido.

— Pe cuvântu tău? E ciudat că nu te-am mai văzut. Aicea vreau să zic, că la Londra şi Paris n-am fost niciodată, da pe-aicea am mai

fost.

— Aşa cum ţi-am spus, abia am venit. Eşti gangster?

El făcu ochii mari.

— E-un cuvânt cam demodat, pronunţă el rar. Ce-ţi veni să mă-ntrebi?

— Fetele mi-au zis că trebuie să stăm cu gangsteri.

— Fetele astea au zis aşa ceva?

— Nu ele, cineva la cabine.

— Chiar? Ştii ce, să-ţi spun ceva…

— Au zis că acest club e ai unor gangsteri care vin aici să se întâlnească cu alţi gangsteri.

Charley se înăspri.

— Avem noi, ăştia de la masă, feţe de gangsteri?

— Şi încă cum!

— Pe ce te bazezi?

— Filmele, televiziunea.

— Televiziunea? Filmele? Uite ce-i, se întâmplă că eu-s un om de afaceri din Brooklyn. Ăi doi de colo-s oameni de afaceri din New Orleans. Ne tragem din italieni şi d-aia vorbim aşa; eu sunt din Brooklyn şi-asta contribuie şi mai mult la accentul meu.

Cel mai voinic dintre cei doi afacerişti din New Orleans era servit cu o salată, specialitatea bucătarului şef, ce părea garnisită cu cotlete de porc. Celălalt slobozi un aer prelung, cu tonalitate de bas, în semn de mulţumire. Fetele din dreapta şi din stânga lui izbucniră în ţipete de râs.

— Îmi pare atât de rău, îi spuse Mardell lui Charley, ca şi când s-ar fi scuzat pentru Natale. N-am vrut să te ofensez.

— Ştii ceva, chiar vorbeşti ciudat. Aşa se vorbeşte în Sheftăsbri?

— De fapt locuim mai aproape de Semley.

— Toată lumea din Brooklyn zice că vorbesc cum trebe. Faptu că-ţi spun că vorbeşti ciudat nu înseamnă c-am dreptu să te-ntreb dacă eşti o pro sau ceva de genul ăsta.

— Nu mă pricep la argou. Ştii – păru încurcată – de fapt mintea mea aşteaptă încontinuu următoarea undă radio.

— Ce?

— Mă ajuta să nu mă îmbolnăvesc de lepră.

— Las-o baltă, zise el. Hai, te duc acasă.

— Dar nu pot.

— De ce?

— Mai am încă un spectacol.

— Las că aranjez eu.

— Îmi pare rău, domnule Partanna, dar nu pot.

— Eşti liberă duminică şi luni?

— Da.

— Atunci ici duminica masa cu mine?

— Duminica trebuie să mă spăl pe cap, să-mi spăl lenjeria şi mai am să termin de citit o carte.

— Ce carte?

— Da, o carte de la bibliotecă. Trebuie să o returnez.

— Atunci, luni?

Ea îl privi cu atenţie.

— Aş putea luni, dacă luam masa undeva aproape de locuinţa mea.

— Unde vine asta?

— În Chelsea.

— Unde exact?

— Stau pe strada 23 West, numărul 148.

— Bine. Chiar şi dac-ai sta în Hackensack şi tot ar fi OK.

Se relaxă atât de brusc încât aproape ca alunecă sub masă. Natale scoase un aer şuierător şi ascuţit, iar cele două fete mai ca se prăbuşiră de râs.

— Cum *reuşeşti* s-o faci? îl întreba una din ele strângându-l de coapsă, sexual excitata să se afle în preajma unui bărbat cu un atât de dezvoltat simţ al umorului.

— Totul depinde de cât aer înghit, răspunse Natale ruşinos. Cu cât înghit mai mult, zgomotu-i mai mare.

3

Următoarele cinci zile Charley le petrecu năduşind cu pasiunea sa. Afacerile şi atitudinile sociale din mediul lui îl obligau să arboreze o figură ameninţătoare, dar aceasta reprezenta o aparenţă impusă mai ales din necesităţi profesionale. Charley avea o latură extrem de sensibilă, deoarece începuse să citească diferite reviste de literatură încă din copilărie. Încetul cu încetul, în sufletul lui se dezvoltase un sentiment de neputinţă în faţa femeilor frumoase, căci frumuseţea, în limitele rigide ale definiţiei pe care o păstra în adâncul inimii sale, reprezenta pentru Charley Sfântul Potir, aşa cum banii reprezentau acelaşi lucru pentru familie. Nu se dădea în vânt după picturile din muzee, după peisaje grandioase, după exemplele cele mai alese de curaj şi fidelitate, sau după farmecul perpetuu al poeziei bune – sentimentele sale pentru frumos începeau şi se terminau cu femeile frumoase. Asta îl făcea să fie unul dintre oamenii cei mai susceptibili din ţară şi poate chiar din lume. La alţi bărbaţi, o asemenea trăsătură le-ar fi adus epitetul de „romantici" ori „afemeiaţi", dar patima lui Charley pentru frumuseţe era fără margini; cu mult înainte, pe vremea când Charley depăşise pubertatea, idolatria frumuseţii feminine devenise o veritabilă experienţă estetică, care avea să se repete iarăşi şi iarăşi.

Din clipa în care se despărţise de Mardell, nu se mai putu gândi decât la enorma bucată de frumuseţe şi graţie ce nici măcar nu ştia că lucrează pentru el. Făcu mai multe duşuri reci, se trezi în miez de noapte, iar când scene erotice imaginare începură să alunece şi să i se îmbine în minte, se dădu jos din pat şi rămase pe terasa, în întuneric, respirând adânc, făcând genoflexiuni şi flotări. În sfârşit veni şi ziua când îi era dat să o reîntâlnească în carne şi oase; un munte de carne sculptat monumental, precum statuile desăvârşite de femei de marmură din mijlocul fântânilor romane.

Se îmbrăcă cu multă grijă. Făcu gargară cu un preparat special, ce garanta eliminarea respiraţiei neplăcute, chiar dacă el citise într-o

revistă că mirosul urat provenea de la ficat. Se întrebă dacă exista o cale prin care să-şi albească dinţii, ca zâmbetul să-i fie mai plăcut, însă era deja târziu şi nu mai avea timp să-şi sune dentistul. Încercă mai întâi o cravată, apoi o alta, până când abia la a treia reuşi să facă nodul aşa cum dorea. Imediat după ce ieşi din casă începu să se gândească la cea mai bună soluţie prin care să-i ceară fotografia, fără să pară un bleg.

Parcă microbuzul şi intră în blocul unde locuia Mardell. Era unu fără un sfert, luni după-amiaza. Când Mardell deschise uşa, era deja pregătită de plecare; nu-l invită să intre. Charley simţi că i se înmoaie picioarele. Nu mai văzuse niciodată o femeie de o atât de gigantică frumuseţe. Ea purta un pulover galben cu gulerul răsfrânt, şi niciun fel de bijuterie. Părul îi cădea pe umeri precum peruca de aur a Cleopatrei, iar ochii ei aurii, strălucitori, îl lăsară să privească adânc în profunzimile lor dorinţa ascunsă înăuntru. Charley se scutură, abandonându-se din nou impresiei de zdrobire pe care vederea ei la lumina zilei, fără machiaj şi departe de Casino Latino, i-o provoca voinţei sale – voinţei sale aflată în stare de avansată destrămare – care se presupunea că trebuie să îl reţină în a nu se arunca asupra femeii.

— Arăţi senzaţional, glăsui el.

— Hai să mergem. Ea dădu să iasă, închizând uşa.

Charley o prinse de talie şi o privi în ochi, ca şi când proprii lui nervi optici ar fi îngheţat, de parcă ar fi fost Scott în Antarctica în ultimele clipe ale vieţii. Deşi ochii îi erau împăienjeniţi, reuşi să o cuprindă cu mâinile pe după spate, trăgând-o spre el, aşa cum probabil Mohamed îşi apropiase muntele în ultimele etape ale clasicei izbânzi. Ea îi veni în întâmpinare precum un feribot strecurându-se în port. El se ridică pe vârfuri, ea îşi îndoi genunchii şi se făcu mai scundă cu câţiva centimetri, păstrându-şi totuşi ţinuta dreaptă. Se sărutară uşor, religios. Sărutul îi ţinu îmbrăţişaţi pentru câtva timp. După ce se desprinseră fără tragere de inimă, Charley încercând probabil o părere de rău mai marc decât Mardell, ca închise uşa şi amândoi coborâră în stradă.

Serviră masa la un restaurant italian cu originalul nume Restaurantul Italian de pe strada 21.

— Las că fac eu comanda, avansase Charley. Apoi, citind meniul, văzu spre dezamăgirea lui că era vorba de mâncăruri florentine, aşa că în final comandă fripturi.

— Mă dau în vânt după friptură, spuse Mardell. E tipic italienească?

— Păi, ce-ai vrea să facem?! Ăsta-i un restaurant toscan.

— Dar pe firmă scrie Restaurantul Italian.

— Toscana-i o mică regiune în nordul Italiei. ăia habar n-au să facă mâncare. Data viitoare o să te duc la un restaurant sicilian să simţi că mănânci cu adevărat. Charley îşi şterse fruntea cu şerveţelul. Ştii, Mardell, cu cred c-aşa cum porneşti la început, aşa-i şi-n continuare. Tu ce părere ai?

— Păi eu… mă rog… presupun…

— Aşa că trebe să-ţi spun un lucru. Ţie n-are rost să-ţi ascund nimic. Trase adânc aer în piept. Te iubesc, Mardell. Asta-i. Nimeni n-are cum s-o schimbe.

— Mă *iubeşti?* Vorbea ca despre un lucru absolut imposibil.

— Eşti şocată de ce ţi-am zis? Te deranjează?

— Nu. Adică n-am zis asta.

— Atuncea ce-i?

— Păi… cum poţi să mă iubeşti? Dacă adunăm timpul petrecut împreună, abia de mă cunoşti de cincizeci şi cinci de minute.

— Cum pot să te iubesc? răspunse el înfierbântat, alungând cu o mişcare chelnerul şi băuturile. Cum aş putea să *nu* te iubesc? Eşti fiinţa cea mai încântătoare pe care am văzut-o vreodată. Eşti lucrul cel mai important din viaţa mea.

— Charley, pur şi simplu nu te urmăresc.

— Eşti virgină?

— *Virgină?*

— Te-am întrebat fi'ncă vreau să ştii cât de mult te iubesc. Nu contează dacă eşti sau nu. Ce-a fost a fost. Te iubesc, Mardell.

— Să mai stăm de vorbă. Nu ştii nimic despre mine.

— Știu ce văd, ce simt. Uneori greşesc, atuncea când judec cu capul, da niciodată n-am mai *simţit* ceva asemănător în viaţa mea, aşa că-s sigur că nu greşesc. Îmi aparţii, Mardell.

Chelnerul sosi poticnindu-se la masă, cu două porţii de *bistecca alla florentina,* garnisite cu *strozzapreti,* sarmale făcute cu brânză ricotta, parmezan, sfeclă, spanac şi ouă, toate în sos preparat cu şi mai mult parmezan. Fripturile erau mari ca nişte valize.

— Oh, Charley, exclamă ea extaziată. Nu arată delicios?! Mi-e atât de *foame!*

4

Mardell La Tour, la douăzeci şi trei de ani şi o lună, poseda o imaginaţie ieşită din comun şi găsise mijlocul să o pună în valoare. Prietena ei cea mai bună, Hattie Blacker, practic îşi îmbucătăţea creierii străduindu-se să obţină licenţa în sociologie, ca pe urmă să-şi poată da doctoratul în ştiinţe behavioriste. În ultimul an, Mardell o ajutase pe Hattie prin investigarea diverselor aspecte ale comportării umane. Până în momentul respectiv, Mardell jucase rolurile de trapezistă sub numele de Francie Braden, jucătoare profesionistă de tenis ca Lally Ames, obscură luptătoare de greco-romane din Hamburg, cunoscută ca Gert Schirmer şi de agent de presă pentru cinema în Los Angeles, sub numele de Janet Martin. Nu era obligată să facă toate acestea să-şi câştige existenţa, dar era hotărâtă să o sprijine pe Hattie.

Mardell, un alt pseudonim, se născuse Crowell şi fusese botezată Grace Willand. Absolvise colegiul Foxcroft din Bennington şi Şcoala de Arte Dramatice din Yale. Tatăl ei era subsecretar de stat pentru Asia de Est şi problemele Pacificului. Mama ci se ocupa de pictură şi sculptură. Erau extrem de bogaţi; dacă ar fi decis să-şi închidă unul din numeroasele conturi deschise la diferite bănci, banca aceea ar fi fost atât de zdruncinată, încât probabil ar fi trebuit să-şi închidă porţile. Locuiau în Georgetown, într-o casă mare în stil federal, înzestrată cu o cameră pentru jocuri de cărţi, două piste pentru bowling la subsol şi un tunel care o lega de reşedinţele tuturor celor care urmau eventual să candideze la preşedenţie în 72, 76 şi 80, însă şi de a acelora care candidaseră în legislaţia trecută, 68, ori în anii anteriori. Reprezentau o bogăţie considerată veche de partea ambilor soţi, întinzându-se pe o mare parte a ţării.

Nu era nimic nesănătos în dorinţa lui Mardell de a trăi vieţi fictive – să-şi asume, la adăpostul situaţiei materiale înfloritoare, diverse personalităţi, trăind, mergând, vorbind potrivit rolului, schimbându-le pe rând – pur şi simplu voia s-o ajute pe Hattie Blacker să strălucească deasupra tuturor colegilor ei de clasă de la Columbia,

nu numai pentru că Hattie o învăţase să joace tenis, dar mai ales deoarece Hattie i-l adusese în viaţă pe Freddie.

Freddie constituia întruparea visului caracteristic decadei lui Grace Crowell. De când Mardell sosise în Washington cu patru ani în urmă, Freddie fusese ţinta secretă sau declarată a atacurilor tuturor felelor pe care le cunoştea ea. Într-o societate bazată pe poligamie, Freddie ar fi putut avea cu uşurinţă douăsprezece sau paisprezece neveste, toate frumoase, toate formidabile. Freddie era unic în toate cele. Poseda o frumuseţe nemaiîntâlnită, brutală, dar totodată încântătoare. Avea graţia unui balerin rus fugit din ţara lui. La nouăsprezece ani, Mardell listase în întregime lucrurile minunate pe care Freddie le făcea sau le avea (spre exemplu, era posesorul a două busturi Houdon), însă nu-şi bătea capul să le ţină minte pentru simplul fapt că era prea ocupată să-şi amintească chipul său după fiecare întâlnire ce-o aveau – adică ori de câte ori Freddie reuşea să scape de la slujba lui din Washington, oarecum învăluită în mister.

Cu Washington-ul ţinea legătura prin schimbul de scrisori cu maică-sa. Uneori, pentru a se „fixa" mai bine în pielea personajului interpretat în sprijinul lui Hattie, Mardell compunea „scrisori de caz" acelor oameni pe care îi simţea apropiaţi de rol. Aceste scrisori adresate unor personaje fictive erau instrumente care o ajutau să-şi extindă caracterizările. Hattie era extrem de recunoscătoare pentru munca depusă de Grace pentru ea până ce, într-o bună zi o făcu să-i răspundă: „Nu te ambala, Hattie. Am absolvit clasa de dramă. Toate aceste personalizări mă ajută şi pe mine. Ce vreau să zic e că ce alt exerciţiu mai potrivit pentru o actriţă sau un dramaturg în devenire, decât să trăiască vieţile imaginare ale oamenilor, exact în condiţiile în care aceştia le-ar trăi?"

Pe scurt, în cei cinci ani de la terminarea studiile la Foxcroft, Crowell/La Tour încercase cocaina, astrologia, ginul, ciupercile psihedelice, religiile orientale, joggingul, pantofii spaţiali, terapia tranzacţiilor de bursă, alimentaţia bogată în proteine şi W-ul, adică un ziar, o revistă sau un catalog. Nu lucrase niciodată nici în Londra şi nici în Paris. Fusese la Shaftesbury o singură dată, într-un week-end, vara, să cumpere ziarele de duminică, pe când ea şi Freddie se aflau invitaţi la o oarecare familie Weldon.

De fapt, identitatea de Mardell La Tour nu existase până când ca nu ajunsese la Casino Latino, între două schimbări de numere, şi fusese angajată imediat. Luase decizia de a deveni La Tour în ansamblul de spectacol, deoarece dorea să trăiască o experienţă sexuală deosebită – cu un singur bărbat, dacă era posibil, însă completă în toate privinţele – căci era dornică să fie pregătită şi era curioasă să ştie cum va fi marele moment legal cu Freddie.

Fu entuziasmată să întâlnească un gangster adevărat, să-l găsească atât de politicos şi înclinat să facă ceea ce considera că e corect. Şeful de sală, domnul Smadja, era un dulce. De la el aflase că Latino constituia proprietatea familiei Prizzi, cea mai vestită familie mafiotă din Statele Unite, sau oricum, *prima inter pares,* la fel cum tatăl ei era pentru guvernul american. După un timp, ciulindu-şi urechile în culise, descoperi că Charley Partanna era unul din şefi şi omul de fier al familiei, iar acest lucru îi disciplinase imaginaţia.

La o săptămână sau două după ce luase masa cu Charley, îi scrise mamei ei:

Am întâlnit bărbatul ce! mai fascinant din New York. Cred că din el am să scot un material nemaipomenit pentru Hattie. E ceea ce în branşa lui se numeşte un „om de şoc", după cum îmi spun colegele şi dacă n-ai să înţelegi ce înseamnă asta, totuna e. N-are nimic sfânt, dar e adorabil şi este şeful executiv al unei organizaţii criminale din Brooklyn, care e unul din cartierele New York-ului. Are maniere alese şi, cu toate că arc treizeci de ani, urmează cursurile unei şcoli serale să-şi ia diploma de absolvent. Mai are încă cinci luni de cursuri ca să completeze doi ani şi jumătate de activitate intensă. Pare să acorde mai mult respect diplomei în sine decât cunoştinţelor dobândite. Se poartă cu mine ca şi când aş fi o păpuşică de Dresda, delicată şi puţin derutată, dacă mă poţi cumva închipui pe mine redusă la asemenea dimensiuni minuscule.

Serios, ar putea să reprezinte marea şansă pentru cel mai bun studiu întreprins de mine. Hattie Blacker spune că după ce-şi va da doctoratul se va specializa în sociologia americană a clanului. Mă gândesc tot mai mult să scriu o lucrare pentru ea avându-l ca subiect pe prietenul meu, ceea ce ar constitui o veritabilă poleială pentru studenta Blacker.

Am luat prânzul cu Edwina, pe care sigur ți-o amintești fiindcă s-a măritat cu bietul Puffy Witzel, în trenulețul acela simpatic din Scoția. Cu Charley, executivul organizației criminale, mă văd de trei ori pe săptămână, noaptea, după ce el termină școala și eu munca. În restul timpului fie citesc să mai recuperez, fie dau câte o raită pe la discoteci cu Chandler sau Freddie. Cu el, lucrurile au ajuns într-un punct interesant: Freddie vrea să mă căsătoresc cu el.

Încă o noutate legată de Edwina. Cu trei ore înainte de înmormântarea lui Puffy, i s-au trimis la capela Campbell de pe Madison Avenue mai multe toalete de doliu de la firma Bendell and Mainbocher. A încercat șapte toalete chiar în încăperea undeera depus Puffy (cu ușa încuiată, desigur), însă în cele din urmă a mers la crematoriu doar cu haina ei de samur peste sutien și chiloți. Zice că urăște să fie văduvă, așa că-i sigur că n-o să poarte doliu.

Mănânc o grămadă de feluri siciliene deoarece e singura mâncare pe care prietenul meu gangster o înțelege. Are gust de sardine și șofran – sau poate de anșoa și conuri de pin?

Sărută-l pe tăticu,

Cu toată dragostea.

Gracie

5

Vito Daspisa se baricadase în apartamentul său de la etajul nouă al unui bloc de lângă plajă, după o urmărire cu maşinile de-a lungul a treizeci şi două de străzi care începuse din cauză că un isteţ de sticlete încercase să-l aresteze. Ceea ce-l scosese din sărite pe Vito nu era doar faptul că tipul era înscris pe listele familiei, ci mai ales că ori de câte ori insul avusese nevoie de bani pentru vreun avort sau pentru poliţa de asigurare a automobilului, el, Vito, îl ajutase întotdeauna. Aşa că-şi pierduse cumpătul şi cum s-a întâmplat, cum nu s-a întâmplat, l-a găurit pe rahatul acela nerecunoscător. Apoi, în timpul urmăririi ulterioare, un răcan ce-abia terminase Academia, se proţăpise în mijlocul drumului, fluturându-şi arma de parcă ar fi fost domnul Lege-şi-Ordine, aşa că Vito intrase în el – ce era să facă? – să urce pe trotuar şi să achite femei respectabile?

Reuşise să ajungă în apartamentul său de pe plajă, după care o armată de sticleţi cu gaze lacrimogene şi explozibili de plastic evacuară clădirea şi îl înconjurară. Era o capcană gen tehnicolor pentru buletinul de ştiri, cu megafoane, coifuri, reflectoare ca cele pentru aviaţie, ţintaşi de elită pe acoperişuri. O unitate de asalt mişuna în zonă cu carabine şi veste antiglonţ. Incidentul promitea să devină subiectul principal al mediilor de informare, într-o săptămână de septembrie săracă în evenimente. Astfel că de faţă se găsea un reprezentant special al primarului, căci acesta fusese priponit mort-copt de nevastă la agentul său literar, în Montauk, să se odihnească cu şase săptămâni înainte de alegeri.

Dar când înălţimea Sa auzi de încercuirea lui Vito Daspisa, se smulse din lesă şi porni înapoi spre oraş în spatele unei escorte de motociclişti, către un rendez-vous cu camerele de luat vederi pe plaja Manhattan. Chestia devenise nu numai o pleaşcă electorală, dar însemna o reclamă nemaipomenită la nivel naţional pentru cea de-a doua sa carte, Eu. Şi cum spunea primarul, dacă New York-ul e de partea ta, atunci îşi face întotdeauna apariţia când ai nevoie.

O mulţime de vreo opt sute de oameni se adunase în semicerc în jurul blocului lui Vito. Cele trei reţele TV cereau un minimum de două zile pentru asediu şi un maximum de trei. Richard Gallagher, Împuternicitul Special pentru mediile de informare, le spuse că nimeni nu ar crede că sunt necesare două zile ca să scoţi un punk ca Vito afară din clădire.

— N-avem decât să trimitem sus doi oameni cu exploziv. Unul îl pune la uşa din faţă, celălalt la uşa din spate. Le aruncăm în aer simultan, uşile se rup, iar unitatea de asalt intră şi-l ridică.

— Nu merge, domnule Comisar, observase Manning, un reporter de la una din reţele. Aşa s-ar putea să-l scoată pe targă. Nu e bine. Trebuie să iasă pe picioarele lui, să-l vadă privitorii. Doar dacă, firește, îl daţi gata şi atunci în fapt avem cealaltă alternativă.

— Să-l împuşte merge chiar mai bine decât să-l scoată de-acolo, Gordon, interveni un altul.

— Vreau să vă ofer o colaborare maximă, dar chestia asta nu poate să dureze mai mult de două nopţi, zise Gallagher. Nu-i cinstit faţă de contribuabili şi primarul o să-mi bage sula-n coaste. Pentru Dumnezeu, alegerile-s mâine-poimâine.

Televiziunea fu de acord cu două zile. Drept compromis, spuseră că au nevoie de o prezenţă umană în faţa camerelor, că nu se poate să nu filmeze nimic.

— Ce fel de prezenţă? întrebă Gallagher.

— Aţi putea să aduceţi aici o rudă de-a lui, iar noi i-am lua un interviu.

— Bine. Dar să fie clar. Am nevoie de o cameră fixată pe primar, care în momentul ăsta se chinuie să ajungă aici. Iar când va fi aici, nu-l vreau doar filmat cum preia conducerea operaţiunilor, dar să-mi şi garantaţi că scenele se vor transmite.

Târziu în după-amiaza celei de-a doua zi, Vito scrise un mesaj unde cerea să vorbească cu locotenentul Hanly din brigada districtuală. Îl împături într-un avion de hârtie şi-l aruncă de la fereastră sticleţilor din stradă. Poliţiştii îl găsiră pe Hanly într-un salon de masaj şi-n douăzeci şi cinci de minute îl aduseră pe plajă, sughiţând.

La faţa locului, fu pasat de la un şef la altul până la primar.

Rămaseră împreună izolaţi de restul trupeţilor, pe terenul puternic iluminat din faţa clădirii, imagine pregnantă pentru camerele TV: primarul dând lui Davey ultimele instrucţiuni.

— Spune-i s-o mai lungească cel puţin încă o zi. Fii îndatoritor, întreabă-l dacă se simte bine, dacă are mâncare etc, etc. Promite-i orice vrea. Spune-i numai că trebuie să cobori să te consulţi cu mine.

Hanley se urcă în lift singur. Se lipi de peretele apartamentului lui Vito. Cu patul pistoletului ciocăni în uşă.

— Vito?

— Ce-i?

— Eu sunt.

— Care mă-ta, eu?

— Davey Hanley.

— Şi ce vrei?

— Ce *vreau?* Ai aruncat jos un avion că vrei să vorbeşti cu mine.

— Poate eram ameţit. N-am închis un ochi.

— Nici familiile celor doi poliţişti n-au închis un ochi, căcăcios ce eşti.

— Ah – mi-am pierdut capul. Ascultă, Davey, spune, vrei să facem un târg?

— Un târg?

— Tu aranjezi ca sticleţii ăştia într-o dungă să se ţină departe şi mă duci undeva, mai bine tot în New York, iar eu vă dau pe tavă întreaga operaţiune cu droguri pe Coasta de Est a Prizzilor.

— Isuse, Vito… Vito tocmai vorbise de aruncarea unei bucăţi mari din pâinea şi untul lui Hanly.

— Ei, ce zici, Davey?

— Ce să zic? Mă duc jos să discut.

Hanley coborî în stradă, conştient că-l fixau toate camerele de televiziune. Se prefăcu grav, copleşit de griji, dar încrezător în biruinţa dreptăţii. Camera îl filmă, fără sunet, cum raporta primarului sunându-i că Vito urmărea doar să câştige timp, şi amândoi arătau ca doi conspiratori punând la cale prăbuşirea omenirii. Primarul îl bătu pe spate, lăsându-l să plece. Hanley se făcu nevăzut în mulţimea

compactă care aştepta în întuneric şi intră în barul de vizavi. Se duse în ultimul separeu, unde aştepta Angelo Partanna. Se aşeză în faţa lui Angelo, îşi scoase chipiul, îşi şterse fruntea şi gâtul cu o batistă şi spuse:

— Zice că întinde pe tavă toată operaţiunea de pe Coasta de Est a Prizzilor dacă-l duc de-acolo şi-i găsesc un avocat.

Angelo oftă din greu. Se ridică încet şi merse la o cabină telefonică din partea cealaltă a sălii. Era un bărbat înalt, uscăţiv, chel, mereu bine îmbrăcat, în vârstă de aproape şaizeci de ani. În dreapta şi-n stânga capului, deasupra urechilor, avea şuviţe albe; în rest era complet lipsit de păr. Faţa-i era măslinie, iar nasul îi semăna cu un cioc de papagal macao. Nu purta nicio bijuterie, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să spună că-i un oarecare. Angelo era *consigliere*-le familiei Prizzi. Era înclinat să exagereze valoarea şireteniei ca o calitate omenească, şi nutrea convingerea că nu exista nicio situaţie pe care el să nu o poată aranja după dorinţă. Chiar şi sicilienii îl priveau cu prudenţă datorită caracterului său ascuns. „Oamenii privesc la televizor, explica el fiului său Charley, şi-şi închipuie că toţi din branşă îs nişte bătăuşi ignoranţi. Ei bine, cu n-am bătut pe nimeni niciodată. Când mă vede cineva crede că-s un dentist bogat. Întotdeauna să te-mbraci discret. Să ai costumul călcat, pantofii lustruiţi şi lasă-i să-şi închipuie că eşti civil. Şi întotdeauna când pleci de-acasă să pui o pălărie".

Ridică tăbliţa cu inscripţia DERANJAT de pe microfonul telefonului, o puse în buzunar şi formă numărul particular al lui Corrado Prizzi.

6

Corrado Prizzi şedea în fotoliul său favorit, privind visător pe fereastra de la cinci metri distanţă priveliştea oferită de Manhattan-ul de Sud, asemănător cu dinţii de jos ai fălcii unui *tyrannosaurus rex,* şi absorbind dulceaţa ariei lui Aroldo, „Sotto il solo di Siria".

Corrado Prizzi era inventatorul concesiunilor în crima organizată; un fel de Thomas Edison al Siciliei. Larga lui perspectiva depăşise cadrul local sau regional al Mafiei şi conferise familiei sale o prezenţa internaţionala ce finanţa şi dirija organizaţiile locale şi întreprinderile lor până în cele mai mici amănunte, întocmai ca într-un manual de 800 de pagini al lui McDonald. Familia Prizzi, datorită spiritului vizionar al lui Corrado, se afla în legături de parteneriat cu peste şaptezeci la sută din familiile care acţionau în Statele Unite: Mafia, negrii, hispanicii, evreii şi orientalii, în domenii atât de bănoase ca narcoticele, jocurile de noroc, benzina netaxabilă, mărfurile contrafăcute, pornografia, contrabanda de muncă, finanţarea bonurilor de valoare, prostituţia, deşeurile toxice, camăta şi şantajul. Toate reprezentau industrii necesitând capital pentru menţinerea calităţii şi a excelenţei. Corrado Prizzi oferise capitalul iniţial, metodologia de funcţionare, precum şi o vastă reţea de protecţie politică.

La vârsta de 17 ani, Corrado Prizzi avea deja o calificare.

Aşa că în anul următor, 1915, când a emigrat în America cu soţia şi fiul său Vincento, se putea considera bogat în comparaţie cu alţi emigranţi sicilieni. Dispunea de 900 de dolari, o sumă mărişoară care, alături de calificarea sa, i-a permis lui Corrado să întemeieze o familie de *compari* ce avea să se dezvolte într-un sindicat şi un nucleu familial.

În anul următor sosirii în New York, după ce a stabilit legături strânse cu bătăuşii irlandezi şi evrei din Manhattan-ul de Sud, s-a alăturat cu familia marii mase de emigranţi sicilieni ce se mutau în Brooklyn, în zona dintre Brooklyn Bridge şi Navy Yard.

Corrado a organizat loteria, iar aceasta a constituit rezervorul de bani gheaţă cu ajutorul căruia şi-a stabilit faţada legitimă: importul

de brânză şi ulei de măsline şi o bancă cu depuneri la vedere. Iniţial, banca primea depozite şi trimitea bani în ţara mamă. Multă vreme, unor astfel de bănci nu li s-a aplicat legislaţia obişnuită ce încorseta băncile naţionale şi de stat, prilejuind ample oportunităţi de fraudă. Fără îndoială, dobânzile pretinse pentru împrumuturile acordate erau mari, dar mari erau şi riscurile. El investea în sărăcie, care nu putea rambursa decât în sume mici şi de aceea s-a văzut constrâns să înfiinţeze o unitate, Mâna Neagră, să-şi asigure recuperarea banilor. Indivizii care nu plăteau sufereau consecinţele, pierzându-şi liniştea, afacerile sau viaţa. Faptul crud e că imigranţii doritori să pună pe picioare o întreprindere trebuiau să meargă la banca lui pentru capital. După un timp, în anumite cazuri, în schimbul unor acţiuni anula o parte din datorie. Experienţa îl învăţase multe în domeniul bancar, ceea ce avea să-i ajute în anii următori.

Îşi stabilise propriul mecanism etnico-politic şi deoarece era un om corect, iar imigranţii aveau nevoie de cineva care să-i înveţe cum să pornească la drum într-o ţară nouă, străină lor, le oferea protecţie contra voturi. Pe măsură ce acumula capital, investea în organizaţii politice din alte zonele Brooklyn-ului şi Manhattan-ului, ca un partener invizibil pentru tipi ca James March (alias Antonio Maggio) şi Paul Kelly (alias Paolo Vacarelli), menţinând aparate politice la putere, plătind pentru protecţie, obţinând scutiri de la ordonanţe publice pentru diferiţi afacerişti, aranjând cauţiuni şi obţinând iertări, sponsorizând baluri, parade, petreceri, bazare şi acţiuni bisericeşti, şi dublând numărul bocitoarelor la funeralii.

În 1928, tânărul Angelo Partanna, pe care Corrado îl adusese din Agrigento să conducă loteria, mituise o funcţionară de la birourile lui Charles J. O'Connor, administratorul răspunzător de permisele pentru băuturi alcoolice şi obţinuse autorizaţii pentru zeci de mii de litri de alcool prohibit, chipurile în „scopuri medicinale". Autorizaţiile furate erau înseriate şi purtau o ştampila cu semnătura lui O'Connor. Corrado Prizzi vându alcoolul la rata obişnuita de schimb a lumii interlope, sub nasul comisariatelor de poliţie de pe străzile Kenmare, Broome, Grand şi Elisabeth din Manhattan. În doi ani, atunci când puterea de cumpărare a dolarului era de zece la unu faţa de ce avea să fie mai târziu, Corrado Prizzi câştigase doua milioane de dolari, capital

ce i-a finanţat pătrunderea în operaţiuni de mai mare amploare înaintea concurenţei.

Don Corrado era un *mafiusu* – de la adjectivul sicilian folosit încă din secolul al XVIII-lea pentru a descrie oameni sau obiecte ca „frumos" şi „remarcabil". Oriunde în lume, omul modern urmăreşte bogăţia ca mijloc de a dobândi anumite bunuri materiale; „mafiusu" însă o caută ca pe un mijloc de a obţine supunere şi respect din partea celorlalţi. Oriunde în lume, se considera că puterea succede averii; don Corrado ştia, în mintea sa medievala, ca bogăţia vine daca ai putere.

Încăperea unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului era proprietatea unei companii din Bahamas, ale cărei acţiuni le deţinea un *Anstalt* din Liechtenstein. Don Corrado nu poseda nimic şi părea să trăiască foarte plăcut doar din banii Asigurărilor Sociale. Slavă Domnului. În anii '60 aceste sume nu erau încă impozabile!

Era un bătrân ce inspira milă, deşi abia împlinise şaptezeci şi unu de ani. Scund, purta costume cu două numere mai largi, încât părea întotdeauna mototolit şi firav. Angelo Partanna afirmase că don Corrado considera că aspectul de om bătrân şi neputincios îi conferea un avantaj, iar acum că soţia îi murise, cine putea să-l contrazică?

Când mergea îşi târşâia picioarele. Când zâmbea o făcea topit. Din fericire nu zâmbea prea des, căci la zâmbetul lui simţeai că-ţi îngheaţă sângele în vine.

Toate camerele din casa unde locuia erau mobilate aşa cum îşi amintea el conacul unui duce sicilian, pe care-l văzuse când avea. doisprezece ani şi ducele era plecat la Paris, pentru sezon. Îşi amintea fiecare cameră în care intrase atunci, de parcă s-ar fi uitat într-un album de fotografii. Camera unde locuia constituia o replică a unei încăperi decorate în 1872, la rândul ei urmând modelul palatului din Palermo al tatălui ducelui, mobilat în 1819. Aşa că, deşi mobilierul şi celelalte decoraţiuni interioare ale casei Prizzi nu erau deloc moderne, ele erau totuşi valoroase, chiar dacă puţin uzate; ciucuri de catifea, bronzuri, tablouri cu rame aurii, heruvimi sculptaţi, portrete cu Isus în diverse ipostaze, precum şi câteva miniaturi realiste reprezentându-l pe sfântul Francisc din Assisi.

Telefonul sună. Continuând să-l asculte pe Verdi, don Corrado întinse mâna şi ridică receptorul.

— Alo?

— Angelo la aparat, Corrado. Ţi-l aminteşti pe Vito Daspisa care lucra cu frate-su Willie la…

— Îl ştiu.

— A omorât doi poliţişti. Acu-i în apartamentul lui, pe plajă, înconjurat de o armată de poliţişti şi reporteri TV.

— Şi? Bătrânul încerca să asculte şi muzica şi pe Angelo în acelaşi timp.

— Păi, a trimis după Davey Hanly şi…

— Hanly?

— De la brigada districtuală. Omu nostru din Departamentul Brooklyn.

— Aha.

— I-a spus lu' Hanly c-o să dea în vileag întreaga operaţiune de pe Coasta de Est dacă Hanly îl scoate de-acolo.

— *Hanly* să-l scoată de-acolo? Vito Daspisa-i unu din oamenii noştri.

— Îhî.

— Unu din oamenii noştri şi e gata să trădeze ca *ei* să-l scape? Nu-mi vine să cred. L-am angajat pe taică-său când compania Horowitz Novelty a dat faliment. Taică-său aranja punchboard-urile pentru Frank Costello.

— Ce vrei să fac?

— Unde eşti?

— Într-un bar, vizavi de apartamentului Vito. Îl am pe Hanly aici cu mine.

— Trebe să-l scoatem pe Vito de pe listă, Angelo. Noi, nu ei.

Angelo ieşi din cabina telefonică şi se întoarse la masa unde aştepta Hanly. Se aşeză greoi.

— Îs dezamăgit. Omul ăsta a venit la noi acum nouă ani şi creieru i se scurgea pe nas ca boxer la Armory. L-am luat la noi. Asta-i recunoştinţa lui.

— Îmi rupi inima, Angelo. Cum vrei să procedăm?

— Ce vrea toată lumea e ca acest smintit ucigaş de poliţişti să

crape, Davey, da Departamentu trebe să capete tot creditul pentru oboseala voastră. Fără să se mai rişte vieţi de poliţişti.

— Zău? Cum crezi că putem rezolva?

— Vi-l trimitem pe fiu-meu, Charley.

— Pe Charley?

— Daţi-i un grad temporar de detectiv şi un nume oarecare din computeru de la personal. Daţi-i o armă şi o să se ocupe el de toate.

Trebuie să aranjez lucrurile Angelo.

— Păi nu? E-o idee bună.

Hanly părăsi barul şi plonjă în mulţime.

Angelo merse cu maşina de la Flatbush la Midwood să-l ia pe Charley de la şcoală. Şi el se mândrea de hotărârea fiului său de a obţine o diplomă de absolvire. Charley se lăsase de şcoală la cincisprezece ani ca să se angajeze ajutor pe un camion ce transporta gheaţă, în schimbul unei sume care atunci i se păruse foarte mare – patruzeci şi opt de dolari pe săptămână. Louis Palo, un băiat din vecini cu cinci ani mai marc decât Charley, renunţase la munca de pe camion şi se angajase la familia Prizzi şi-l recomandase în loc pe Charley.

Angelo nu încercase să-l oprească pe Charley, dar îi spusese: „Sper să nu-ţi pară rău că te laşi de şcoală". Charley habar n-avusese la vremea aceea despre ce vorbea taică-său.

La şaisprezece ani lăsase camionul căci Pop îi găsise o slujbă de mesager în operaţiunea de contrafacere a etichetelor de pe sticlele cu băutură. La şaptesprezece ani intrase în organizaţie (deşi oasele şi le încercase încă de la vârsta de treisprezece ani, în condiţii cu totul neobişnuite, însă necesare), la aceeaşi vârstă ca şi taică-său în Sicilia. După aceea, ascensiunea sa în lumea interlopă a fost asigurată. Între şaptesprezece şi douăzeci şi unu de ani lucrase în banda lui Religio Vulpigi, care se îndeletnicea cu furtul bagajelor şi coletelor în aeroporturi, precum şi a diferitelor securităţi negociabile. Săltau bagajele cu bijuterii şi bani de pe avioanele comerciale, dar şi de pe cursele de mărfuri dinspre La Guardia, Newark şi Idlewild.

Când Charley a împlinit douăzeci şi unu de ani a fost transferat ca om de legătură între hipodromurile din ţară aflate în proprietatea mafiei şi caii de curse ce trebuiau achiziţionaţi din Anglia şi Irlanda,

astfel ca întotdeauna calitatea lor să-i determine pe pariori să toarne cele patru sute de milioane de dolari anuali în afacere.

Charley fusese încorporat la douăzeci şi patru de ani. Eduardo, celălalt fiu al lui Don, ar fi putut să aranjeze lucrurile, însă Charley declarase că dacă toţi tinerii de vârsta lui mergeau în armată, acolo mergea şi el. A ajuns în Forţele Speciale, vreme de paisprezece luni, fiindcă era dibaci în mânuirea armelor şi în plus poseda bune cunoştinţe de tehnică. Apoi fusese rănit în timpul unui atac asupra unei baze americane de lângă Pleiku, în zona muntoasă.

Pleiku constituia cartierul general al armatei Vietnamului de Sud pentru patrulele organizate împotriva rutelor de infiltrare ale Congului, venind din junglă dinspre Laos şi Cambodgia. Detaşamentul lui Charley era încartiruit la trei mile depărtare, în tabăra Holloway. Păzeau o flotilă de avioane şi helicoptere de transport şi observaţie. Vietnamezii au atacat la două noaptea, pe data de 7 februarie 1965, cu mortiere şi foc automat greu. Au murit opt americani şi peste o sută au fost răniţi; zece aeronave au fost distruse. În urma atacului, Charley se alesese cu osul de la coapsa dreaptă făcut ţăndări. După patru operaţii, ultimele două la Washington, osul îi fusese înlocuit cu un cilindru de aluminiu. Împlinea 27 de ani când a ieşit din spital şi s-a întors la Brooklyn, iar Don a adunat aproape întreaga familie la vechile grădini Palermo şi în cinstea lui a dat petrecerea anului.

Când Charley s-a întors din N-am, îi spusese lui Pop că se va înscrie la şcoala serală. Pop se arătase aşa de încântat încât îi spusese lui Don. Don Corrado îl invitase pe Charley la el acasă să-i spună că face exact ce trebuie şi că e un adevărat american.

Mâncaseră un prânz copios. Charley nu-şi putea crede ochilor cât de mult putea înghiţi un moşneguţ ca don Corrado. Bătrânul îl întrebase când îşi va lua diploma.

— Peste doi ani jumate ori trei, *padrino.*

— Se face vreo serbare la absolvire?

— Nu ştiu, *padrino*. N-au zis nimica.

— Şi tu cum te-ai descurcat pân-acuma?

— Cred că OK. Am B1 plus şi am fost ales casieru clasei.

— Dacă se face vreo ceremonie, vreau să ştiu fi'ncă eu şi Vincent

o să fim acolo. Vine şi Amalia. Dacă nu fac nimic, o să-i zic lui Eduardo să vorbească (a Comisia de învăţământ să organizeze ceva.

— *Padrino,* da asta înseamnă să mă onorezi din cale-afară.

— Ce tot îndrugi acolo? exclamase Don. Ai să primeşti o educaţie, primul nostru soldat pe care-l punem în stradă cu diplomă de liceu.

Liceul Luis Muñoz-Marin Junior din Midwood funcţiona între orele 19 şi 22 ca şcoală serală. Charley se afla într-o clasă cu alţi unsprezece adulţi, din care două treimi erau femei, şase portoricani, patru negri, o rusoaică din Brighton Beach şi Charley. Profesor le era un norvegian încăpăţânat din Bay Ridge, pe nume Matson. Băncile, concepute pentru copii de doisprezece – paisprezece ani se dovedeau prea mici pentru mulţi din cei de la seral. Charley era nevoit să stea pe un scaun într-un colţ al sălii. Şedea acolo visând cu ochii deschişi la Mardell La Tour. Poate noaptea aceea avea să fie noaptea cea mare. Îşi făcuse un plan minuţios încă după ce serviseră împreună masa prima oară. Nu voia ca ea să-şi închipuie că e un lup flămând, dar trecuse deja timp destul. Se câştigase suficientă încredere. În definitiv era doar om, ce Dumnezeu, iar noaptea aceea putea să fie noaptea cea mare.

Când se gândea la Mardell îl apuca ameţeala. Nu reuşea în niciun chip să şi-o imagineze fie: a) goală, ori b) culcată. Însă era la fel de dornic să cunoască aceste două ipostaze precum un topograf-astronom măcinat de gândul de a întocmi o hartă a spaţiului extraterestru. Nu numai că ea era o femeie spectaculoasă, dar avea un corp care lui îi tăia respiraţia, iar cu Mardell, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată înainte, nu mai exista posibilitate de mai bine. În plus, trebuia s-o recunoască, ea avea o imaginaţie ieşită din comun. Aflase ce este Palatul Buckingham din Enciclopedia Britanică făcută cadou de taică-său când împlinise doisprezece ani. Descoperind faptul, fusese nevoit să decidă că probabil Mardell nu era în toate minţile.

Nestemata şcolii serale o constituia Señora Roja-Buscado, hotărâtă să răspundă tuturor întrebărilor domnului Matson, fie şi întrerupând răspunsurile celorlalţi studenţi, până la a-l aduce la exasperare pe Charley şi a-l determina să-şi calce angajamentul de a nu băga niciodată o femeie în sperieţi. Noapte de noapte, turna frică în Señora, fără însă vreun efect. Ea domina în continuare clasa,

împrăştiind sfaturi, dispreţ sau milă, luând Stea de Aur după Stea de Aur. Avea cu patru mai mult decât Charley.

Angelo îşi conduse Chevrolletul rablagit direct la şcoală, se informă la poartă unde se găseşte clasa lui Charley şi rămase pe culoar, privind prin gemuleţul de la jumătatea de sus a uşii cu speranţa să-i atragă privirile lui Charley. Trebui însă să bată cu muchia unei monede în geam. Domnul Matson şi întreaga clasă îşi întoarseră privirile spre el. Pop îi făcu semn lui Charley. Charley îşi drese glasul şi-i spuse domnului Matson:

— E tata!

— Ai face bine să te duci afară atunci.

— Să-i zici lui tat-tu să nu ne mai deranjeze la oră, întrerupse Señora Roja-Buscado. Aicea facem treabă şi n-avem vreme de întrevederi.

Pop îl conduse pe Charley la plajă. Pe drum îi explică ce trebuia făcut.

— *Vito?* strigă Charley. Vito *Daspisa?* Da-i cel mai bun preten al meu!

— E terminat, Charley, şi el ştie asta. A vrut să le dea sticleţilor întreaga noastră operaţiune cu prafuri.

— Da-l cunosc de-o viaţă!

— Păcatu' lui Vito e că i se urcă imediat la cap după câteva pahare de tărie.

— De ce un om, care din moşi strămoşi a fost băutor de vin, se prosteşte bând aşa ceva?

— Finc-acu-i american; se integrează. Tată-său se înfierbânta la fel de repede, iar el bea doar vin. Singur s-a omorât pen' că şi-a pierdut cumpătul la un joc de biliard pişându-se pe una din bile după ce-a ratat lovitura.

— Dumnezeule, tată!

Charley îl cunoştea pe Vito din cartier încă de când aveau cinci ani. Când au mai crescut, s-au apucat amândoi să mai scoată un ban jucând stickball semiperformant pretutindeni în Brooklyn-ul de sud. Într-o vară, Vito făcuse pe gorila lui Charley la un joc de hrişcă, organizat duminică dimineaţă pe Coney Island. Vito era un atlet natural, o namilă. La vârsta de optsprezece ani devenise boxer la Clubul Armory, categoria uşoară, iar Charley îi era manager. Vito boxa sub numele de Dimples Tancredi, căci dacă maică-sa ar fi aflat ce făcea el, l-ar fi caftit de i-ar fi ieşit untul. A doua oară când Charley a aranjat pe cineva, a făcut-o din cauza lui Vito. Un jucător pe nume Ganz Patru-Ochi îl tot pisa pe Vito să se lase bătut la meci, ca el să-şi încaseze pariurile. Vito îl trimisese la dracu', dar tipul nu se lăsase. Într-o seară Charley îşi pierduse firea şi-i lipise de perete atât pe Ganz cât şi pe garda lui de corp, spunându-le că dacă-i vede încă o dată în vestiarul lui Vito îi termină pe amândoi. Ca un tâmpit, Ganz venise iarăşi cinci nopţi mai târziu, făcându-i aceeaşi propunere lui Vito, aşa încât Charley i-a urcat într-o maşină la volanul căreia se afla Instalatorul, i-a dus în partea sudică din Belt Parkway şi le-a făcut de petrecanie. Nimeni nu i-a plâns.

Vito era un puşti drăguţ dar crescând, faţa a început să-i arate oarecum ca ciupită de vărsat, iar după o vreme chiar s-a umflat datorită loviturilor pe care le încasa ca să arate cât de rezistent e. Copiii se distrau de minune sărindu-i înainte şi privindu-l cum cade în cap de spaimă. Şi aceasta făcea parte din demonstraţia lui de forţă.

În fiecare sâmbătă după-amiază, pe când aveau treisprezece ani, Charley şi Vito o duceau la cinema pe sora mai mare a lui Vito, Tessie, întrecându-se în a o distra. La şaptesprezece ani au dat o lovitură de mai bine de şase sute de dolari. Ţineau de Revelion un bal, cu zece dolari intrarea de persoană, punând berea la discreţie. Aveau acolo un singur om care să mătură cioburile de sticlă şi un cvartet care, aşa cum avea să se dovedească mai târziu, nu ştia să cânte decât *Sweet Georgia Brown.* Succesul fusese atât de mare încât au repetat afacerea încă trei ani până când, într-al patrulea, doi tipi s-au luat la bătaie din pricina unei dame, iar un sticlete era cât pe ce să dea ortul popii. Li s-a trimis imediat vorbă să renunţe.

După ce Charley primise botezul, el şi Vito au pornit pe drumuri

diferite. Vito n-a fost primit în cercul interior niciodată, aşa că a trebuit să păzească agenţii de pariuri şi eventual să mai scoată un ban intimidându-i pe cei din construcţii. Un an mai târziu, Charley l-a convins pe tatăl său să-i facă rost lui Vito de o slujbă alături de fratele acestuia, Willie, care se ocupa de substanţele controlate comercializându-le pentru Prizzi din Miami până în Maine. Guvernul le numise substanţe controlate la sugestia lui Eduardo, deoarece în acest mod pe alegători nu-i speria gândul că întreaga ţară s-ar putea umple de drogaţi. Oamenii însărcinaţi cu asemenea statistici declarau că, numind drog ceva ce nu e – un nume lipsit de sens, substanţe controlate – se sporiseră vânzările unor astfel de produse cu 21, 3%.

Operaţia lui Willie era foarte întinsă din cauza cererii imense. Indivizii care formau piaţa drogurilor trebuiau să se mişte foarte repede, să-şi păstreze atât vieţile cât şi cărţile de credit. Atât adulţii cât şi copiii aveau câte două slujbe să facă faţă ipotecilor, taxelor, facturilor dentiştilor şi celorlalte componente ale visului american. Erau obligaţi să găsească ceva care să-i treacă de pe o zi pe alta. Băutura îi moleşea şi-i putea duce spre concediere. Marijuana îi făcea să se creadă sexy, când în fapt erau numai obosiţi. Mijloacele de informare repetau întruna despre cocaină că este un drog recreativ. Aşa că familia Prizzi mânuia partea de sus a afacerii la nivel naţional, îşi lua partea, apoi împărţea profiturile cu concesionarii, reprezentaţi de celelalte familii de pe cuprinsul ţării.

Vito ocupa locul trei în operaţiunea de pe Coasta de Est, sub Joey Labriola, pe care toţi îl suspectau că e un *culatino,* dar nu comentau nimic deoarece deţinea un rol important în schema lui Willie. Să-l suspectezi pe Joey că e *culatino?* Joey era fie un superhomosexual, fie o femeie în travesti, încercând să treacă drept bărbat. Însă se găsea sub protecţia lui Willie, iar acesta aducea o grămadă de bani, aşa că toţi se prefăceau a crede că Joey era de fapt un tăietor de lemne în vizită pe-acolo.

— Ce-a făcut Vito, pen' Dumnezeu? întrebă Charley.

— A omorât doi sticleţi şi apoi s-a lăsat împresurat de alţi două sute în apartamentu său. A încercat să facă un târg cu Davey Hanly, să le dea întreaga noastră operaţiune de pe coastă. Trebe dat la fund, orice-ar fi, explică Pop.

— Ah, fir-aş al naibii.

— Ţi-am făcut rost de o puşcă de asalt. E-atât de tare că gloanţele au să treacă şi prin uşă şi prin Vito şi prin peretele din spate.

Charley şi-l aminti pe Vito înotând în canalul Gowanus, când toţi spuneau că apa aceea dă febră tifoidă, pe Vito în bulevardul Bushwick, urlând către Arcade Annie, iarăşi gravidă „Când ai de gând să-l scuipi, Annie?", şi hohotul său de râs. Şi-l aminti pe Vito marcând cel de-al nouăsprezecelea knock-out consecutiv la arena Armory, sau în sala de exerciţii, mişcându-se mai rapid decât oricare altul de pe ring.

— A făcut totu' de-a-ndoasălea, Charley. Trebuia să lase familia să-l scoată din rahat, da nu, el a preferat să ciripească. Eduardo pregătise totu'. Urmau să-l scoată de acolo

Înconjurat de doişpe trupeţi, cu capul acoperit de-un scut să-l ferească de ăilalţi poliţişti şi chiar operatorii TV ziceau c-o să fie scena anului. S-ar fi pierdut apoi în închisoare sub alt nume, până când povestea cu cei doi sticleţi ucişi s-ar fi răcit, iar Eduardo ar fi putut să aranjeze un proces cum trebe. Apoi, când totu' s-ar fi isprăvit iar el ar fi fost achitat, ar fi primit o slujbă ca manager la o filială din Ohio.

— Şi ce să-i zic ca să stea cuminte?

— Zi-i că Eduardo s-a-nţeles cu primarul ca el să stea la zdup câţiva ani şi după aia-i dăm o slujbă bună la Vegas.

— Da urăşte Vegasul.

— Zi-i atunci că-n Louisiana. Oricum nu pleacă nicăieri.

8

Davey Hanly îi trimise vorbă lui Angelo că se dorea învigorarea interesului uman, ca reţelele TV să fie mulţumite, aşa că Angelo îl sună pe Willie, fratele lui Vito, să vină să vorbească cu acesta.

— Şi vino singur, m-auzi? Nu-l aduce pe Joey.

— De ce?

— Finc-aici sunt o grămadă de camere TV! Tu ce-ţi închipui? Că Don vrea să dăm impresia că suntem cu toţii o mână de *finocchi?*

— Isuse, Angelo, ai grijă ce vorbeşti!

— Tu vezi şi nu-l aduce pe Joey.

Willie era un animal dresat să poarte pantofi şi cravată. Vindea droguri ca şi când ele ar fi constituit formula pierduta a alchimiştilor pentru transformarea legumelor în aur; nu-i păsa de efecte, însă sentimentele pentru Joey reprezentau cu totul altceva. Ura acuzaţiile lui Angelo atât de mult, încât nu se putea gândi la altceva decât la răzbunare. Se duse pe plajă gândindu-se ce fel de ciomag ar putea găsi să-l lovească pe Angelo, şi când în cele din urmă ajunse în faţa blocului lui Vito, ideea îi veni. Ceea ce făcea Vito în apartamentul lui îi oferea lui şi lui Joey şansa cea mare de a ieşi din cerc şi de a începe o viaţă nouă împreună. Poate ca şi cum ar fi căsătoriţi.

Ascultă instrucţiunile lui Gallagher şi ale lui Manning, tipul de la televiziune, dând din cap în semn de înţelegere. Auzea reporterii din jur transmiţând în direct şi referindu-se la el, fratele presupusului ucigaş, ca la un respectabil angrosist de legume ce nu reuşea să priceapă de ce greşise frate-su. Willie stătea în spaţiul gol creat în faţa blocului lui Vito, în revărsarea de lumină care transformase noaptea în zi, cu mulţimea curioasă adunată semicerc în spatele său şi înaintea unui batalion de mai bine de unsprezece camere TV, nenumărate aparate de fotografiat, microfoane, alămuri de poliţie, ingineri de sunet. Vorbi în telefonul mobil instalat de poliţie, cu mulţimea înghesuindu-i-se în spate şi cu camerele de filmare fixându-l din faţă. După şaptesprezece zbârnâituri Vito răspunse.

— Ce-i?

— Vito? Sunt Willie. Ce faci?

— Ce fac? ţipă Vito. Îmi pregătesc propria-mi înmormântare, fir-aş al naibii, asta fac!

— Asculta, Vito, acu poţi să ieşi. Totu-i în ordine.

— În ordine? *În ordine?* Păi acolo jos sunt două sute de sticleţi care ard de nerăbdare să-şi răzbune amicii. Te bag în mă-ta, Willie! Nu ies. Şi Vito închise. Înjurăturile urmau să fie şterse de pe bandă înainte de transmisie. Willie se uită la Gallagher inexpresiv. Manning, din spatele unei camere TV, îi făcu semn cu mâna lui Willie să continue să vorbească.

— Vito, de dragul mamei noastre, rosti Willie în microfonul mort, aruncă armele şi ieşi afară unde te putem ajuta. Sunt eu, fratele tău, Willie. Ascultă-mă!

La o distanţă de cinci străzi, Rosa Daspisa, trăgând cu nesaţ dintr-o sticlă de muscat, de parcă băutura aceea n-ar fi dat niciodată mahmureală, îşi privi bărbatul devenind instantaneu o celebritate mass media pe ecranul de 58 de centimetri şi înnebuni. Răbufni afară din apartament doar în kimonou şi şorţul de bucătărie şi în picioare cu papuci. Era o femeie oacheşă, cu un corp încă frumos şi un păr negru cârlionţat ca al Medusei, însă muscatul, în ultimii doi ani de când soţul ei se logodise cu Joey Labriola, îi lăsase urme pe toată faţa.

Se năpusti afară din clădire, opri un taxi imediat după ce puse piciorul pe trotuar şi după cinci minute se afla în faţa blocului lui Vito. Înotă prin mulţime ca şi cum i s-ar fi decernat trofeul Heisman şi-l înşfăcă de braţ pe Willie.

— Pederastule! ţipă cu ochii în lacrimi. Ce vrei să-mi faci?

Camerele TV se mişcară. Willie, se scutură de ea ca de picăturile de ploaie. Doi poliţişti o încadrară, dar Davey Hanley spuse ceva unuia dintre ei şi acesta i-o pasă lui Davey. El o trase prin mulţimea care-şi pierduse interesul pentru ea către barul de peste drum. O conduse în fundul sălii, unde Angelo şedea singur într-un separeu.

— Stai jos, zise Davey.

— Ce-i cu asta? întrebă Pop.

— Doamna Willie Daspisa. Îi lăsă singuri.

Rosa se oprise din plâns, fermecată de costumul lui Angelo. Era de culoarea norilor cumulus, gri vicuna, cu un model în spic de un gri şi mai întunecat.

— Ce costum frumos, şopti ea.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Daspisa? întrebă amabil Pop în siciliană. În întreaga branşă nu exista bărbat mai tandru decât el.

9

După ce Willie se descotorosi de nevastă-sa, se aşeză în primele rânduri ale mulţimii de unde avea o privelişte bună asupra a tot ceea ce se mişca în faţa clădirii. Îl văzu pe Hanly ieşind şi intrând din nou. Willie mirosi că ceva se petrecea. Pregăteau ceva, căci trupa de asalt se regrupase în exteriorul blocului. Probabil se organizau pentru atacul final. Aproape că sări în sus când îl zări pe Charley Partanna pe partea opusă, croindu-şi drum prin aglomeraţie şi îndreptându-se spre intrarea dinspre vest a clădirii. ÎI văzu intrând, apoi judecă situaţia. Se hotărî să aştepte să vadă dacă-l scoteau pe Vito cu picioarele înainte. Dacă da, însemna că Charley rezolvase treaba. Willie rânji. Ar fi putut atunci să înfigă cârligul în Angelo pentru jignirea adusă lui Joey.

După ce Charley dispăru înăuntru, reporterii TV, momiţi de Gallagher, îl identificară ca pe sergentul detectiv George Fearons, care urma să încerce să-l convingă pe suspect să se predea. Fearons, transmiseră ei unei audienţe evaluate mai târziu la 31% din totalul populaţiei, făcea parte din rândurile noului tip de poliţist psiholog. El avea să înfrunte complet neînarmat un presupus ucigaş, bazându-se pentru propria protecţie doar pe cunoştinţele sale despre motivaţia umana, având ca sarcina să convingă un om încolţit să se predea. Dacă el nu reuşea să-l scoată pe prizonier cu cătuşele la mâini, atunci imediat se declanşa asaltul final spre a-l scoate pe Daspisa cu forţa din clădire. Urmă o scurtă pauză rezervată spoturilor publicitare.

Charley lua puşca de la Davey Hanly, care aştepta în clădire alături de sergentul Ueli Munger, ofiţerul comandant al forţei de şoc. Munger fusese retrogradat recent de ia gradul de căpitan deoarece lovise doi ofiţeri superiori, la sfârşitul unei misiuni istovitoare de nouăsprezece ore de a coborî o femeie de pe cablurile podului George Washington.

— Să-ţi fac un scurt instructaj de folosire a armei? îl întrebă Munger pe Charley. Charley clătină din cap că nu. Era foarte deprimat. Douăzeci de ani de prietenie cu Vito, iar acum trebuia să-i zboare

creierii. Se uită la armă şi o cântări. O asemenea puşcă era capabilă sa zboare creierii oricui.

— O mică bijuterie din dotarea noastră, explică Munger. Într-o secunda scuipa circa zece gloanţe şi fiecare face şapte sute de metri pe secundă. Frumuseţea la jucăriile astea e că dacă glonţul îţi intră în umăr, spre exemplu, poate foarte bine să iasă prin coapsă. Ei, când înghiţi zece boabe pe secunda, numai Dumnezeu mai ştie pe unde iese fiecare.

— Ai treizeci de gloanţe în încărcător, Charley, spuse Hanly. Ar trebui să-ţi ajungă.

Charley lua liftul huruitor până la etajul lui Vito. Urcând, îşi aminti de un articol pe care îl citise odată într-o revistă, unde se afirma că între trecut şi prezent există doar o legătura imaginara. Articolul, scris de un renumit om de ştiinţă, îl întrebase direct pe Charley cum de putea exista prezentul, atâta timp cât devenea instantaneu trecut. Charley îşi amintea vremurile minunate petrecute împreună cu Vito dar, aşa cum spunea articolul, acei doi oameni nu mai existau; existenţa lor se încheiase odată cu cea a întâmplărilor la care luaseră parte. Prietenul lui Vito din trecut care fusese el, nu mai era acelaşi cu Charley Partanna ce trebuia să-l achite pe Vito în prezent. Vito de acum nu era acelaşi Vito alături de care Charley trăise acele timpuri grozave. Erau sute de Vito şi de Charley coexistând separat în timp, înşiraţi în memoria lui precum mărgelele pe aţă, separaţi precum cadrele de film ale unei pelicule rulând încontinuu într-o singură direcţie. Nici măcar nu-l întâlnesc vreodată pe acel Vito pe care urma să-l aranjeze.

Charley nu se lipi de perete. Sună la uşa lui Vito, admirând culoarul plăcut şi curat, aşa cum îi plăcea lui.

— Davey? răcni Vito de după uşă.

— Nu, îs Charley.

— Charley Partanna?

— Care altu?

— Şi unde-i Davey?

— M-a trimis Angelo. A vorbit cu don Corrado.

— De ce?

— Eduardo s-a ocupat de situaţie. A aranjat ca soldaţii federali

să te scoată d-aici cu capul acoperit c-o placă de metal de cinci centimetri grosime. Poliţia nici n-o să poa' să te-atingă. Primarul o să te facă pierdut vreo doi ani, apoi Eduardo o să-ţi găsească judecătoru potrivit.

— Deci – ce s-a-ntâmplat?

— Ai făcut-o de oaie, Vito. Eduardo aranjase totu', în schimb ţie ţi-a dat prin scăfârlie să-i zici lu' Davey c-ai să dai de gol operaţiunea cu prafuri.

— Cum aş fi putut? Doar am fost aici tot timpul.

— Păi nu i-ai zis tu lu' Davey?

— Mda.

— Şi cu cine crezi tu c-a vorbit Davey când s-a-ntors în stradă, cu mă-sa?

— Ah, drace. Da, am făcut-o de oaie.

— După cum vezi.

— Sunt terminat. Nu trebuia să-l pălesc pe sticlete cu maşina, da Teddy Egan a meritat-o. Ei, Charley?

— Ce-i?

— Hai înăuntru să bem o cafea.

— De ce nu?

— N-am decât ness.

— E în regulă.

— Auzi, dacă cumva uit, să le dai numele meu de boxer, da?

— Absolut.

Vito verifică încărcătorul şi siguranţa de la armă. O ţinea pregătită în clipa când descuie lanţul şi cele trei zăvoare. Chipul îi era trist. Ce naiba, gândea, trebuia s-o facă, era ori Charley ori el. Vito deschise uşa cu o izbitură şi trase. Împuşcătura lovi tavanul deoarece Vito fusese aruncat în spate de forţa gloanţelor care se îngrămădeau în el, zmucindu-l în toate direcţiile de parcă ar fi fost tras de cabluri electrice.

Pușca de asalt era pe automat. Charley deschisese focul ţinând-o la nivelul şoldului. Vito fu aruncat prin hol şi se zdrobi de mobila din cealaltă parte a sufrageriei. Charley intră în apartament şi mai trase o

rafală, până ce magazia se goli. Spuse: „Vito?”, dar nu primi niciun răspuns.

Se întoarse în holul principal de la parter. Hanley şi Munger îl aşteptau.

— După zgomot, cred c-are să fie băiat cuminte acuma, zise Hanley.

— Da.

— Ai să aduci înăuntru televiziunea? îl întrebă Munger pe Davey.

— Aşa-i regula jocului, nu?

— Ascultă, Davey, interveni Charley, a trebuit să-i promit c-o să-i daţi numele sub care-a luptat în ring, Dimples Tancredi.

— Dumnezeule, exclamă Munger emoţionat, vrei să zici că tipul de acolo e Dimples Tancredi, celebrul luptător de la Arena Armory?

Trupa de şoc, condusă de sergentul Munger, un elveţian curajos născut la Schaffhausen, unul din puţinii din Departament după cum aveau să dezvăluie reporterii, pătrunse vijelios în apartamentul presupusului criminal cu puţin înaintea operatorilor NBC, scuipând foc din toate armele şi doborându-l instantaneu pe suspect, ca să realizeze totodată o scenă unică, folosită opt luni mai târziu de către o reţea pentru a prefaţa trei seriale şi miniseriale poliţiste diferite. Munger fu decorat pentru vitejia sa şi apoi ridicat înapoi la gradul de căpitan deşi, mai târziu, a existat impresia că faptul s-a datorat mai degrabă unor considerente de natură politică din partea primarului. Aproape întreaga operaţiune fu transmisă la televizor în toată ţara, reluată vreme de trei zile, după care un criminal în serie o detronă pe posturi; la rândul său, locul lui în atenţia publicului fu luat de deturnarea Orient Expresului de către o sectă fanatică din Orientul Mijlociu, toate evenimentele oglindite, zi şi noapte, de *oculus mundi* şi de nouăsprezece staţii TV canadiene.

10

Hanly îl scoase din clădire pe intrarea de serviciu. Charley ocoli blocul şi se îndreptă către barul situat vizavi de blocul lui Vito. Pop şedea în ultimul separeu.

— O.K? întrebă taică-său.

— Da.

Pop se ridică, se duse la cabina telefonică, luă anunţul DERANJAT de pe receptor şi îl puse în buzunar. Formă un număr.

Charley socoti că avea timp să vadă un film ceva mai scurt până la unsprezece şi jumătate, când trebuia să ajungă la Latino şi s-o ia pe Mardell. O bucăţică de Mardell i-ar fi prins bine după treaba pe care o făcuse, dacă termenul de bucăţică se putea aplica unei fiinţe precum Mardell. Pop se înapoie de la telefon.

— Don îi mândru de tine, Charley zise zâmbind larg.

— Pe Vincent l-a anunţat careva?

— N-am avut cum. E-acasă şi doarme.

— Voiam să zic, l-a anunţat cineva de aranjament?

— Greu de zis. Isuse, nici nu ştii ce fel de tigru poa' să fie Vincent.

— Adevăru e că n-aş vrea să-l calc pe bătături.

— Vrei să mănânci?

— Nu mi-e foame, Pop.

— Să te las undeva?

— Am să iau un taxi şi mă-ntorc la şcoală. Maşina mea încă-i acolo.

— Ai făcut bine astă-seară, Charley. Atâta trebe să ştii, ai procedat corect!

Charley dădu din cap.

— Vito ăla sigur nu era întreg la minte.

O aşteptă pe Mardell în barul de la parterul lui Latino. Ea coborî scările de la club la unsprezece şi patruzeci. Fu surprinsă să-l întâlnească. Charley o întrebă dacă vrea să bea ceva, însă ea dorea să plece de acolo. Ieşind afară, o întrebă:

— De ce graba asta?

— Localul mişună de gangsteri. Mă neliniştesc.

— De unde ai mai scos-o şi p-asta?

— Ţi-o zic eu, Charley. Mă pricep la oameni Sunt periculoşi

— Periculoşi? Da cu mine cum rămâne? Doar ai zic că-s gangster în noaptea când ne-am cunoscut!

— Ei, pe tine te cunosc. Am avut o discuţie lungă cu domnul Smadja. Mi-a povestit.

— El ţi-a *povestit?*

— Mi-a spus că eşti un comerciant nemaipomenit, că poţi convinge pe oricine să cumpere orice. N-am putea servi o gustare, Charley, înainte să mă conduci?

Pentru Mardell gustare însemna friptură.

— N-o să te moleşească?

— Oh, nicidecum! Sunt lihnita de foame!

O duse la restaurantul lui Gallagher.

În vreme ce el o sorbea din ochi mâncând friptura cu garnitură Idaho, din brânză de vaci frecată cu arpagic, cu ceapă şi salată, ea îl întrebă:

— Mănâncă mulţi gangsteri aici, Charley?

— De un să ştiu eu?

— Uite, omul acela, a doua masă din dreapta.

Charley privi într-acolo.

— ăla-i preot, pen' Dumnezeu!

— Da, dar se mai şi deghizează!

— Cine, preoţii?

— Nu, gangsterii.

— De unde-ţi obţii tu informaţiile?

— Sunt destul de bine informată, Charley. Undele radio de la Buckingham, care-mi îngrijesc sănătatea, mă pun la adăpost şi de

primejdii.

— Ascultă, Mardell. Am aflat ce-i cu palatu Buckingham.

— Cum adică ai aflat? Toată lumea ştie!

— Regina Angliei locuieşte acolo.

— Ştiu, Charley!

— Păi, cum vine că regina Angliei se-ngrijeşte de tine?

— De fapt, nu prea înţeleg, mama a aranjat. Dar slavă cerului că a făcut-o, şi mai ales, pentru că funcţionează!

Mardell îl invită la ea noaptea aceea, iar cerul îi căzu în cap lui Charley. Parcă nu mai avusese niciodată o femeie. Prima dată făcuse dragoste la unsprezece ani – cu Tessie, sora lui Vito – însă niciodată nu întâlnise *femeia.* Ştia că va veni şi timpul ei. Nu se grăbea, deoarece era convins că avea să se întâmple odată şi odată. Aşa erau lucrurile orânduite, iar până în clipa aceea se învârtea pe ici pe colo, fără însă a da carecuiva idei. De obicei îşi rezolva problemele în afara cartierului, căci dacă ar fi trântit în paie pe vreuna din fetele din vecinătate, toţi l-ar fi făcut s-o ia de nevastă. Când familia Prizzi îl desemnase *sottocapo* şi *vindicatore* pentru Vincent, căpătase instantaneu o aură de celebritate în mediu. Femei care probabil îl admiraseră doar de la distanţă, doreau acum cu toatele să-l aibă în pat. Însă Mardell! Depăşea orice imaginaţie. Aşa ceva nu i se petrecuse niciodată nimănui în istoria omenirii. Totul era perfect, nu exista niciuna din problemele pe care şi le imaginase el. Se tânguia, plângea, făcea ca o sirenă care anunţă prânzul. Nu şi-ar fi închipuit vreodată că ar fi putut să menţină ritmul ca atunci. Vizionase odată un film documentar despre alpinişti; exact asta făcea el cu Mardell, urcând şi coborând pe trupul ei, cu creierul o cupă de gelatină, cu ochii rostogolindu-i-se în cap precum zarurile, lumea, timpul, Vito, şterşi cu toţii deoarece ea îl iubea; o spusese, apoi o afirmase iarăşi: îl iubea. La capătul câtorva ore nu mai erau capabili nici să vorbească, nici să se mişte; adormiră ţinându-se strâns în braţe unul pe celălalt, la adăpost de orişice pericol.

11

Willie Daspisa nu numai că depusese legământul de *omertà,* dar făcuse avere lucrând pe la spatele familiei, avere la care se adăugau cei o sută optzeci de mii de dolari din banii Prizzilor câştigaţi până în momentul dispariţiei sale. Le era dator în mai mult decât un singur mod. Dacă ar fi declarat că intră în Programul de Protecţie al Martorilor datorită propriei purtări, ar fi sunat mult mai plauzibil decât zvonul răspândit în schimb – că o făcuse deoarece era speriat de ce i se întâmplase fratelui său, Vito.

După ce Willie sfârşi de ciripit Procurorului Districtual, îşi manifestă dorinţa să-l întâlnească pe George F. Mallon, candidatul opoziţiei la postul de primar. Campania lui Mallon mergea atât de prost, încât acesta ar fi fost dispus să discute cu oricine.

Cântecul lui Willie îi determină pe agenţii federali să ridice paisprezece oameni cheie de-ai familiei în afacerea cu droguri, între Boston şi Miami şi să pună sechestru pe una din cele mai mari bănci de pe Coasta de Est pe motivul spălării banilor proveniţi din droguri. Sechestrul, hărţuiala, procesele, toate loviră cu forţa unui tren expres. Willie şi Joey compărură înaintea tribunalului federal înconjuraţi de şerifi. Depuseră mărturie împotriva celor paisprezece acuzaţi. Joey se chinui să joace cât mai corect, intrând doar de trei sau patru ori în pielea homosexualului, însă camerelor TV nu li se permisese accesul în tribunal, aşa că până la urmă scăparea lui nu avu importanţă. În final, toţi cei acuzaţi aveau să fie găsiţi vinovaţi, iar judecătorul să îi facă arşice.

Willie şi Joey fură ascunşi într-un apartament în centrul oraşului, pe Broadway, în custodia unei echipe de şerifi, până ce guvernul fu pregătit să-i dea pe mâna chirurgilor plastici, la noile lor case şi slujbe, oriunde s-ar fi aflat ele. În acest interval, Mallon sosi să asculte ce aveau de spus.

George F. Mallon era un multimilionar cu capul din beton armat, „omul vostru tipic de afaceri”, cum el însuşi se caracteriza adesea în

faţa publicului. Făcuse avere construind altare, cu dormitoarele lor aferente, studiourile de transmisie, sălile de sport, de rugăciune, instalaţiile de computere, corpurile anexe, pasajele subterane, seifurile pentru bani şi cavourile solide pentru sutele de clerici evanghelişti ai Statelor Unite. Aceşti prelaţi explicau naţiunii probleme diverse legate de Curtea Supremă şi de Constituţie, politica naţională şi internaţională, apartheid-ul, democraţiile din Filipine şi Nicaragua sau Războiul Stelelor, sistemul de asigurări sociale şi paraziţii lui, introducerea testelor de consum al drogurilor pentru toţi americanii, presantul Prim Amendament pentru companiile de ţigarete în a-şi face reclamă, avortul, reprezentarea diplomatică selectivă din China, necesitatea studierii religiei în şcoală, dacă nu a avortului.

Mallon prelua ridicarea acestor nenumărate citadele sfinte prin garantarea costurilor de construcţie, în schimbul unor ipoteci zdravene şi a unui procent din încasările amvonurilor electronice. Operaţiunile avură succes de la prima transmisie. Partea sa din veniturile salvării îl plasă rapid pe lista Forbes a celor mai bogaţi oameni din America.

Era un tip cu părul blond şi zburlit, cu gura mare şi buzele subţiri. Probabil că la naştere medicul îl apucase greşit, deoarece avea o astfel de formă a capului încât nicio pălărie în afara celor confecţionate de Dr. Seuss nu i se potrivea. Se declarase împotriva a tot ceea ce însemna New York-ul: corupţie, jocuri de noroc, prostituţie, droguri, locuinţe de lux la preţuri exorbitante, rasism. Nu mai făcuse politica înainte, însă văzuse operatori iscusiţi pozând în băieţi de ţară, urcând în amvoane sub machiajul televiziunii, simulând simplitatea, ca să fie ridicau în înălţimi de strigătul nevăzutelor congregaţii întru gloria Domnului şi de contribuţiile lor. Ştia prea bine ce înseamnă banii în politică şi încheiase o înţelegere cu feţele bisericeşti mai importante potrivit căreia ei asigurau banii şi gloria, chiar dacă nu luase în consideraţie că ceea ce se dovedise o reuşită deplină pe câmpurile aurii ale sufletelor americanilor, s-ar putea să fie incomprehensibil în Gomora.

Părea să candideze împotriva prejudecăţilor şi opiniilor alegătorilor dar, bazându-se pe fervoarea armatei sale evanghelice, se pronunţa strigând contra avorturilor şi pentru introducerea religiei în

şcoli, animat de credinţa că alegătorii îşi vor aminti spusele sale atunci când îşi hrăneau viciile: corupţia, jocurile de noroc, drogurile, locuinţele de lux şi rasismul. Aceste pasiuni ale electorilor erau totuşi capabile să diminueze sfântul zel al lui George F. Mallon, de vreme ce sondajele îl situau cu mult în urmă în fiecare circumscripţie.

Supravegherea candidaturii lui Mallon era un lucru normal, chiar de rutină pentru Angelo Partanna. Menţinea o privire din interior prin substanţiale contribuţii băneşti care, prin intermediul relaţiilor politice ale lui Eduardo Prizzi, îi permiseseră să-şi implanteze oameni în organizaţia lui Mallon – şi în alte părţi – să ţină sub observaţie planurile lui, precum şi pe membrii familiei sale, în eventualitatea îndepărtată că ar fi putut fi folosiţi pentru a-l determina pe Mallon să se răzgândească în legătură cu unul sau altul din punctele programului.

Mallon se aşeză vizavi de Joey Labriola şi îl fixă în ochi:

— Tu ai cerut să vorbeşti cu mine?

— El, răspunse Joey.

George F. Mallon se răsuci spre Willie, care se odihnea întins pe pat.

— Despre ce e vorba? îl întrebă el pe Willie cu tot aerul macho pe care-l putea aduna un bărbat de un metru şaizeci şi cinci de centimetri, ceea ce în acest caz particular însemna destul de mult.

— Dacă vrei să stăm de vorbă, dă-l p-ăla afară, arătă Willie către şeriful pus de pază.

— Te superi dacă… îl întrebă Mallon pe ofiţer.

— Oamenii aceştia nu pleacă de sub privirile mele, replică şeriful. Sunt ordinele procurorului general.

Mallon se uită la Willie şi ridică din sprâncene. Apoi dădu uşor din umeri.

— Regulile-s reguli…

Willie îşi lăsă picioarele peste marginea patului şi se întoarse cu faţa spre Mallon.

— L-ai văzut pe primar la televiziune în noaptea aia, când l-au

aranjat pe frate-miu?

Mallon încuviinţă din cap.

— L-ai văzut pe locotenentul Hanly ieşind şi dându-i raportu în două rânduri?

Mallon clătină capul afirmativ.

— Ai crezut că sticleţii l-au aranjat.

Mallon încuviinţă din nou.

— Nici gând. Familia Prizzi i-a făcut-o, în vreme ce primaru practic se uita.

Mallon îl privi complet neîncrezător.

— De ce ar fi permis poliţia aşa ceva? Fratele tău era complet încercuit de aproape două sute de poliţişti în momentul acela.

— N-au vrut să rişte pielea nimănui. Poa c-au vrut să facă economie la pensii şi asigurări.

— E ridicol!

— Ast-a fost afacerea.

— Afacerea?

— Frate-miu a încercat probabil să facă un târg ca să iasă d-acolo. Probabil că vroia să le povestească sticleţilor despre operaţiunile cu praf ale familiei Prizzi de pe întreaga Coastă de Est.

— Operaţiunile cu praf?

— Aia ce ziarele numesc substanţe controlate.

— Stupefiante? Narcotice?

— Singurii cu care ar fi putut încheia târgul erau sticleţii. Oferta i-a făcut-o lui Hanly, încasatorul pentru Brooklyn, aşa c-a trebuit s-o mierlească.

— S-o mierlească? Mallon era înspăimântat.

Joey chicoti.

— Aşa că Prizzi l-au trimis pe Charley Partanna să-l achite, zise Willie.

— Să-l achite?

— Partanna l-a ucis pe frate-miu.

— Primarul e amestecat în chestia asta?

— Păi nu stătea el acolo? Stătea. Nu lui i-a raportat Hanly? Iar

Hanly a fost în clădire cu Partanna, nu?

— Cum poţi dovedi toate aceste lucruri?

— Eu nu pot. Tu! Înhaţă-l pe Hanly. Fă-l să vorbească. Vorbeşte cu Munger, sergentu din grupa de asalt care a intrat primul la frate-miu în apartament, înainte de televiziune. Întreabă-i pe tipii de la TV. Ei ştiu dacă Vito era în picioare când au intrat sticleţii. Apoi, când ai strâns dovezi beton, umflă-l pe Charley Partanna. Charley l-a aranjat pe frate-miu la ordinul familiei Prizzi.

Când Willie termină de vorbit pentru Procurorul General, agenţii federali totalizară o pagubă pentru familie de peste 200.000 dolari – preţ de cost, şi nu de stradă. După ce-i lovi pe Prizzi pentru a-şi cumpăra locul în Program şi după ce i-o plăti lui Angelo pentru cuvintele rostite la adresa lui Joey, el şi Labriola dispărură în cadrul Programului cu feţe noi, amprente noi şi acte noi. Cât ai clipi, se făcură nevăzuţi. Aveau să vândă probabil Buick-uri sau proprietăţi imobiliare în Nebraska, ambii protestanţi-episcopali născuţi a doua oară, în stare să-ţi spună oricând o poveste frumoasă în pronunţatul accent irlandez.

12

În momentul în care avu toate informaţiile, Angelo Partanna aduse subiectul în atenţia lui don Corrado.

— Willie Daspisa a fost capabil să facă aşa ceva *familiei* sale? întrebă retoric don Corrado.

— Le-a dat pe mână paişpe oameni. A dat de gol una din băncile noastre acuma vor fi amendaţi cu câteva milioane pentru spălarea banilor; numai asta şi-i o *infamità,* Corrado. Însă l-a trădat pe Charley acelui *premio di consolazione,* George F. Mallon.

— Nu-l poate atinge pe Charley. N-are dovezi. Cine-o să vorbească? Hanly? Sticletele de la detaşamentu de asalt? Niciodată. Oricum, pen' siguranţă îndulceşte-i puţintel.

Angelo încuviinţă din cap.

— Va trebui s-afli dacă Mallon obţine ceva serios împotriva lui Charley. Dacă se-ntâmplă aşa ceva, îl scoatem imediat pe Charley din oraş. Lui Mallon puţin îi pasă de Charley, el vrea să-l prindă pe primar ca să câştige alegerile. Da nu poa' să le câştige dacă nu-l striveşte pe Charley. Când se termină alegerile, băiatu' nostru-i scăpat. Mă gândesc eu la o soluţie să-l ţin d-oparte până atunci.

— Mă simt uşurat, Corrado.

— De ce-a făcut-o Willie? Nu-mi vine să cred când zice că s-a temut de ce-a păţit Vito. Vito n-a avut nici-o legătură cu el.

— L-ai văzut vreodată pe Joey Labriola?

— Ajutoru lui Willie?

— Da. Un *finocchio.*

Gura lui don Corrado se rotunji a uimire.

— Un sicilian?!

— Îhî.

— Ajutoru lui Willie – Joey Labriola – un *finocchio?*

— Da. Adică l-am văzut de multe ori – n-ai cum să nu-ţi dai seama. Am vorbit cu soţia lui Willie după ce Vito a-ncasat-o. Şi-a ieşit

din minţi din cauză că Willie a părăsit-o pentru un bărbat. I-am verificat povestea. Joey a zis la un coafor care lucrează pentru noi că el şi Willie îs ca şi căsătoriţi.

— Când asta?

— Când ce?

— Când ai aflat asta?

— Ştiam de mult.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus?

— Afacerea lor făcea bani. De ce să-ţi umplu mintea cu nimicuri murdare ca astea?

— Şi-adică au folosit chestia cu fratele lu' Willie ca pe un motiv s-o lase baltă pe nevastă-sa?!

— Îhî.

— Atunci îs *terminaţii* Vocea lui don Corrado se ridică în vreme ce pumnul lui mic lovea braţul scaunului, făcând un zgomot atât de puternic că rupse acordurile lui *Aroldo* de Verdi, care se auzea în surdină.

Bătrânelul se linişti ca şi când ar fi urmat povaţa unui glas înţelept, apoi zise:

— Du-te şi-l vezi pe Eduardo. Spune-i că vreau să obţină noua adresă a lui Willie din Program. Dacă nu pricepe imediat, zi-i să vină să mă caute.

— Da, Corrado!

— Femeia lui Willie e siciliană? întrebă dori Corrado.

— Da.

— Ad-o la mine după ce punem mâna pe Willie şi-am s-o răzbun eu. Am să-i dau degetele lui Willie. Îs *terminaţi!*

13

Nimeni nu reuşi să-i găsească pe Willie şi pe Joey. Eduardo, însărcinat cu descoperirea lor, nu era de acord cu operaţiunile de stradă ale familiei. Eduardo nu numai că manevra banii familiei, dar el era şi artizanul puternicei sale influenţe politice, domeniu în care Corrado Prizzi îşi testase cel dintâi uimitoarea concepţie asupra crimei internaţionale.

Înţelegând că nicio familie nu putea satisface singură pretenţiile politicienilor la nivel naţional, alături de cele ale politicienilor de stat sau de oraş, Corrado Prizzi le dovedise celorlalţi sensul puterii realizate de unire. Sub conducerea sa, toate clanurile, fiecare cu o contribuţie proporţională cu mărimea influenţei politice care trebuia cumpărată, acţiona ca un singur corp electoral al cărui reprezentant era fiul mai mic al lui Corrado, eminentul avocat-financiar Edward S. Price.

Cu treizeci şi doi de ani înainte, după ce Eduardo intrase la Universitatea Harvard, don Corrado hotărâse că el ar aduce servicii mai mari familiei dacă şi-ar schimba numele. În timpul vacanţei de vară, înainte de începerea primului semestru, Eduardo fusese supus unei operaţii în Elveţia, efectuată de un priceput specialist în chirurgie plastică pentru a-i modifica conformaţia nasului, prea mare şi arăbesc pentru un om ce urma să se numească Edward S. Price şi care urma să fie steaua promoţiei şcolii de Drept din Harvard, ca apoi să-şi ia licenţa în manageriat.

Eduardo urcase legal toate treptele ierarhice. Doar că avea acces la câteva milioane de dolari pentru investiţii, ceea ce avea darul să-i uşureze înaintarea şi să-i consolideze poziţia în mijlocul comunităţii privilegiaţilor.

Eduardo dispunea de mari sume de bani neimpozabili cu care să opereze aşa că, de-a lungul anilor, el devenise marea eminenţă cenuşie a politicii americane: omul care inventase Comitetul de Acţiune Politică, legalizând mita politică, omul care introdusese campania

prezidenţială de trei ani susţinută de până la unsprezece candidaţi ce vânturau diverse zone ale ţării în acelaşi timp, abătând atenţia publicului de la fenomenele din interior, omul cu o putere ce depăşea sensul obişnuit al cuvântului, mituitorul de guverne.

Eduardo acţiona din biroul preşedintelui colosalului conglomerat internaţional denumit Barker's Hill Enterprises, unde treizeci şi unu de vicepreşedinţi executivi conduceau un personal de 7.390 avocaţi, contabili şi manageri în treizeci şi şapte de state şi douăzeci şi nouă de ţări de peste ocean şi care supraveghea investiţiile familiei Prizzi. Eduardo spăla banii, mânuia politicienii, judecătorii şi poliţiştii, superviza reciclarea anuală a sumelor neimpozitate ce se revărsau din operaţiunile de stradă ale familiei şi partenerilor ei – jocuri de noroc, droguri, jocul cu numere, pornografie, benzină scutită de taxe, maşini furate, şantaj, timbre poştale reciclate, prostituţie, speculă cu mână de lucru, carne ilegală şi alcool, furturi în aeroporturi, cărţi de credit false, ceasuri şi valută – în companiile de asigurări ale familiei Prizzi, firme de intermedieri, contracte de furnituri pentru guvern, monopoluri de plasare a deşeurilor toxice, fabrici de confecţii, agenţii de afaceri imobiliare în şaptezeci şi şase de oraşe mari, optzeci şi două de spitale, 1.723 de parkinguri, două companii de film, centre comerciale întinse pe un milion de metri pătraţi, o salbă de hoteluri, companii de componente electronice, de construcţii grele, cincizeci şi trei de bănci, staţii de televiziune, ziare şi o linie aeriană. Banii curaţi provenind din aceste afaceri erau depuşi la băncile controlate de familie şi la companiile de împrumuturi personale, oferindu-se astfel o alternativă cetăţenilor doritori să evite cămătarii.

Dar în ciuda tuturor atuurilor sale, Eduardo insistă că nu-l poate descoperi pe Willie Daspisa. De nenumărate ori cei apropiaţi lui îl consideraseră un vrăjitor ce scotea relaţiile politice din pălărie, însă el ştia că muşchii săi nu funcţionau întotdeauna, că la politicieni exista un factor de incertitudine, care dealtminteri probabil reprezenta calitatea ce îi menţinea pe posturi. Cu toate acestea, dacă se încăpăţâna să rezolve o problemă şi alimenta intenţia cu suficienţi bani, rar se întâmpla să nu obţină ceea ce dorea. De această dată, motivul pentru care nu-l găsise pe Willie era acela că nici nu încercase.

Eduardo era supărat. După ce cheltuise atâta să-i convingă pe

primar şi guvernator să coopereze la planul său de a-l salva pe Vito, în anul alegerilor, frate-său, Vincent, aruncase totul în aer şi rezolvase dur problema, în felul în care rezolva toate problemele.

Eduardo fie nu ştia, fie nu voia să ştie că Vito îşi dăduse drumul la gură şi că don Corrado însuşi îl autorizase pe Charley Partanna să acţioneze. Lui Eduardo îi plăcea să creadă că Vincent era cel ce aruncase maimuţa în delicata lui maşinărie de ceas. În subconştient, poate că Eduardo spera ca totul să explodeze, în aşa fel încât să mătură întreaga operaţiune de stradă a familiei. Familia nu avea nevoie de Vincent, gândea Eduardo. Vincent constituia o vizibilă povară socială. Nu intenţiona câtuşi de puţin să-i găsească pe oamenii care – deşi fără voia lor – făcuseră atât de mult pentru îndepărtarea lui Vincent.

— Ce-nseamnă asta, o mişcare radicală în Washington? Don Corrado îl întrebă plângăcios pe Angelo Partanna. Nu ne dau numele a două gunoaie, după tot ce-am făcut pentru ei?

— Da.

— Cum vine asta?

— Pentru Eduardo-i o nimica toat să afle două nume de la ăia cu Programu. Dacă el vrea ceva de la ei, e suficient să-i plătească.

— Să mai aşteptăm.

— Corrado, Charley a meu îi băgat în treaba asta. Eşti sigur că i-ai explicat totu' lui Eduardo?

— Pentru băiat am eu nişte idei. O să fie bine. Poate că Eduardo nu-şi dă interesul d-astă-dată. Da dacă-l sun, ce-o să-mi spună? Că-i foarte dificil şi că el se zbate. Dacă-l scoatem pe Charley din discuţie, restu' nu-i suficient de important ca să tulburăm apele.

— Ba e important. Ar putea să-l trimită pe Charley pe scaunu electric. Ar putea să arunce în aer toate operaţiunile de stradă ale familiei.

— Cum?

— Fi'ncă o să iasă cu scandal dacă Mallon foloseşte ce i-a zis Willie ca să fie ales. E-un reformator de speţa cea mai rea. O să ne vâneze pân-o să ne priponească cei mai buni oameni, iar ceilalţi o să se-mprăştie după aia. E periculos, Corrado.

— Dacă ceva nu merge la Eduardo, e pen' că dă vina pe Vincent.

Nu se înţeleg unu pe altu. Hai să-i mai dăm ceva timp lui Eduardo. Am să-l mai impulsionez şi eu. Apoi, dacă lucrurile merg prost, avem şi noi un motiv serios să-l strângem cu uşa.

Angelo fusese preocupat de relaţia dintre cei doi fraţi Prizzi de câtva timp. Lucrurile se înrăutăţiseră în ultimii ani.

Pe Vincent nu-l irita educaţia superioară a lui Eduardo – înţelegea că aveau nevoie de un avocat în care să aibă încredere – atât cât îl irita faptul că banii familiei făcuţi de el îl ridicaseră sus de tot pe Eduardo, între puternicii acestei lumi. Eduardo dobândise puterea de a, conduce oameni despre care se presupunea că *deţin* puterea. Eduardo înainta în spatele banilor familiei ca un plug de zăpadă. Vincent era perfect conştient că, în calitate de cel dintâi născut, de frate mai mare, el ar fi trebuit să ocupe locul privilegiat.

Pe de altă parte, Eduardo nu-şi putea înfrânge dispreţul pentru Vincent, pe care îl considera o brută. Vincent constituia speţa umană de cel mai coborât nivel în lexiconul lui Eduardo – o gorilă. Nu-l jena faptul că familia lui se ridicase de pe stradă. Nu-l deranja că în mare parte (din care el se excludea pe sine şi pe tatăl său), erau cu toţii nişte gangsteri ordinari. Nu vedea necesitatea continuării operaţiunilor de stradă, indiferent de cât câştigau de pe urma lor. Era capabil să dovedească că familia lor nu avea nevoie de aşa ceva.

Angelo îi reaminti lui Vincent cât mai subtil posibil, asigurându-se totuşi că Vincent pricepe mesajul, de diferenţele de lucru dintre cei doi fraţi; se aflau la Tucci, la una din mesele de prânz pe care le serveau acolo de trei ori pe săptămână. Tucci era singurul restaurant italienesc ce îi provoca lui Vincent indigestie şi-l obliga să stea întins câte o oră după fiecare prânz, mestecând pastile pentru stomac. Pentru Vincent, supa *di pesce di Pozzuoli* făcea din fiecare prânz o experienţă de gurmand. Tot de şase ani, Angelo mânca la prânz saleuri.

Era un bistro napolitan, pentru numele lui Dumnezeu, îi spusese

Pop lui Charley. Pizza sau altceva ar fi înţeles, însă nici măcar o *sartù* bună nu erau în stare să facă. În vreme ce gorilele lui Vincent, Phil Vittimizzare şi Instalatorul lopătau în ei mâncarea la masa de alături, de parcă foametea urma să-nceapă a doua zi, Angelo îi vorbi cu glas scăzut lui Vincent despre don Corrado, care-şi trăise la urma urmei viaţa în mijlocul puterii, din clipa aceea când pornise loteria, trei zile după ce pusese piciorul în această ţară, cu cincizeci şi patru de ani înainte. Vincent, zicea el, era încă destul de tânăr şi, cu toate c-ar fi meritat să fie trăsnit pentru că o spunea, adevărul era că don Corrado nu putea trăi la infinit; aşa că, în momentul nefericit când, prin milostivenia Domnului, don Corrado va porni pe drumul pe care cu toţii trebuie să-l apuce odată şi odată, Vincent va deţine puterea adevărată, siciliană, a operaţiunilor. Restul afacerilor erau pentru copii de colegiu şi-avocaţi, declara Angelo. Lasă-i să se ciomăgească între ei ca să dea în mâna familiei restul ţării.

— Eduardo n-ar fi decât un amărât de avocat dacă n-ar exista operaţiunile mele de stradă, spuse Vincent în engleza lui bolovănoasă cu accent de Brooklyn. De la mine are toţi banii să-şi cumpere politicienii. Se ţine cu ăi de la Casa Albă şi cu senatori şi le zice ce să facă. Păi oricine ar putea face pă mahărul ca el, după câţi biştari a băgat într-însul operaţiunea mea.

Indiferent cât de mult vorbea Angelo, Vincent refuza să vadă că atât el cât şi fratele său constituiau două jumătăţi perfecte ale noii Americi, că ei netezeau drumul împreună pentru timpurile în care a treia şi a patra generaţie ale familiei şi partenerilor ei vor controla mai bine de treizeci de procente din ţară. Ei reprezentau deja singura unitate importantă din economie. Generau mai mulţi bani lichizi, ofereau mai mult credit, mai multe slujbe, controlau mai multe afaceri, industrii şi instituţii financiare, influenţau mai mulţi funcţionari guvernamentali, legislativi şi din poliţie, mai mulţi judecători decât orice altă entitate, parte a visului american, bazându-se pe simpla formulă a investirii şi reinvestirii miliardelor de dolari din veniturile neimpozabile pe care le dobândeau în fiece an, de pe urma satisfacerii instinctelor de bază ale concetăţenilor lor.

Angelo acorda timp egal explorării modalităţii de abordare a problemelor lui Eduardo, ori de câte ori sarcinile primite de la don

Corrado îl purtau în teritoriul rarefiat al lui Eduardo, de partea cealaltă a podului şi apoi în sus, în inima cartierului rezidenţial. Eduardo se pronunţase ca un oficial când Angelo îi prezentase situaţia:

— Vincent e-un huligan care-şi închipuie că zdrobind capetele oamenilor are de-a face cu puterea. Am putea foarte bine să punem punct mâine operaţiunilor de stradă şi, discutând strict financiar, am avea o pierdere de capital brut de numai 9, 24% în primii trei ani, apoi ar scădea până sub patru procente, până când în doisprezece ani nici măcar nu ne-am aminti de ea. Şi asta estimând numai capitalul. Nu avem nevoie de partea lui Vincent. Ne face de ruşine. Ar trebui să extindem şi să dezvoltăm concesionarea şi să-i lăsăm pe hispanici şi pe negri să facă treburile murdare ale lui Vincent.

Eduardo era un miracol cu nas american – ceea ce înşela şi uimea pe toţi cei din familie. Avea cincizeci de ani şi întreţinea o succesiune de femei tinere, toate pe nume Baby, absolvente la Foxcroft şi Bennington, ce păreau să fie clone ale aceluiaşi original. Eduardo însuşi era în întregime confecţionat: părul îi era croit, nu s-ar fi potrivit nimănui altcuiva, dinţii, de asemenea erau confecţionaţi, şi vocea şi desigur, nasul.

Când vorbea la consiliile de familie sau la nunţile din Brooklyn, dicţia lui (studiată după discurile înregistrate pe casete video ale bătrânului William F. Buckley Junior, de la show-urile de televiziune) nu avea niciun corespondent în vreun accent identificabil al unei ţări de limbă engleză. Sunetele, deşi la origine opera altcuiva, acum îi aparţineau lui Eduardo.

Într-o dimineaţă, la o întrunire matinală în apartamentul cu patru etaje al lui Eduardo, fiecare ridicându-se cu încă patru metri peste nivelul lui Fifth Avenue din New York, Angelo îl găsi în palatul acesta, încălzit mai mult decât era necesar, cu un halat de hermină lung până la glezne, având pe margine garnitură de vizon negru. Fuma un trabuc Davidoff care, cumpărat la preţ redus ar fi costat 12.40 dolari. Angelo, îngrijorat de ce ar fi putut păţi Charley dacă George F. Mallon nu era oprit din cercetări, abordă problema lui Willie şi Joey, subiect de care însă Eduardo se eschivă cu amabilitate în propriul lui interes.

— Dă-mi voie să-ţi spun altceva, Angelo, glăsui el cu dicţia aceea care te scotea din minţi. În douăzeci şi cinci de ani nimeni nu-şi va mai

aminti că suntem o familie de imigranţi. Timpul se îngrijește de toate. Gândește-te la baronii anilor 1870, adevăraţi tâlhari ca Astor, Vanderbilt, Rockefeller, Mellon şi cu ceilalţi. Cu toţii-au început ca haimanale. Uită-te la evrei şi la irlandezi când au venit în ţara asta – haimanale. Toţi vor uita de unde am venit noi – numele noastre se vor angliciza prin căsătorii şi acte de donaţie – iar noi vom deveni conducătorii societăţii. Atâta vreme cât ne vor ţine banii – şi după cum merg lucrurile, vor ţine o veşnicie. În douăzeci şi cinci de ani vom constitui o avere veche şi deoarece vom avea mai mulţi bani decât oricare dintre ei, vom fi mai respectabili decât oricare dintre ei.

14

Maerose Prizzi, fiica lui Vincent, absolvise Colegiul din Manhattanville cu cinci luni înainte ca don Corrado să-l facă pe Charley adjunctul tatălui ei. Era una din femeile din mediu atrasă de Charley datorită noului său statut şi nu pentru că l-ar fi admirat altădată de la distanţă. Dacă ştia de existenţa sa înainte ca el să devină underboss-ul şi *vindicatore-lc* familiei – vag era conştienta că trebuia să fi ştiut, în definitiv era fiul lui Angelo Partanna – în mintea ci el nu reprezentase mai mult decât un soldat oarecare al familiei.

Maerose fusese educată de călugăriţe, aşa că înţelegea atât forţa primitivă cât şi pe cea sofisticată. Poate că înţelegerea o datora studiului genealogiei bunicului ei. Poseda o sete de putere mai teribilă decât setea unui om abandonat în deşert vreme de o săptămână.

Era cu opt ani mai tânără decât Charley şi fiind o Prizzi, nu se întâlneau prea des în acelaşi loc, excepţie făcând nunţile şi înmormântările.

La absolvire, bunicul ei îi dăruise cinci puncte în industria ţesătoriilor pentru restaurante, să-i asigure banii necesari şi alte cincisprezece într-o afacere de decoraţiuni interioare în New York, nu numai fiindcă ea voia să se ocupe de aşa ceva, ci şi pentru că Prizzi aveau în proprietate două mari fabrici de mobilă de stil în Carolina de Nord şi o alta de tapiţerii lângă Florence. La New York, clienţii şi cunoştinţele o cunoşteau ca Mary Price, nepoata marelui industriaş şi financiar Edward S. Price. Nimeni din Brooklyn, în afara de bunicul şi, bineînţeles, de tatăl ci nu-i ştia adevăratul *nome di battaglia.* Când absolvise colegiul îl schimbase legal, folosindu-se de una din firmele de avocatură ale unchiului Eduardo, însă această schimbare rămânea secretul ei în ceea ce-l privea pe taică-său.

Pe Maerose o caracteriza o sensibilitate deosebită pentru culoare; asemeni bunicului ei simţea banul, şi studiind noaptea în Biblioteca Municipală timp de două luni de zile, lucrând cu meşterii din Carolina de Nord şi Florence (expediaţi pentru ea la New York),

ascultând sfaturile unei regine a modei (odată premiată cu Oscar la Hollywood), pe care Angelo o descoperise pentru ea, reuşise să devină o profesionistă egală celor doi parteneri ai săi. După o perioadă, achiziţionă partea unuia dintre ei şi-l domină pe celălalt. Cu puţin ajutor din partea prietenilor, avea să rămână singura proprietară a unei afaceri prospere ce opera în New York, Beverly Hills şi Londra.

Maerose era o tipă înaltă, superbă, ce-şi purta hainele cu siguranţa şi stilul cu care Marlyn Monroe îşi purtase fundul. Era cea mai clasic siciliană dintre toţi Prizzi; o aristocrată înaltă şi distantă, ieşită dintr-un bolovan ca Vincent şi o linie siciliano-feniciano-greco-arabă; stilată, cu un nas de sarazin, plină de pasiune şi neîndurătoare, cu ochii sexual iscoditori ai unei neveste de beduin în *purdah.* Avea partea de jos a feţei crudă ca a bunicului ci, inspirând teamă cu generozitate, însă partea superioară transforma această teamă în respect faţă de autoritate. Pe dinafară era întruchiparea seninătăţii şi a armoniei, însă înăuntru, în crevasele fără fund ale ambiţiei sale clocotitoare, era ca miezul pământului, placid, dar oricând gata să erupă.

După Manhattanville, deşi păstrase un apartament secret în New York pe strada 37 lângă parc, se stabili cu tatăl şi sora ei de şaisprezece ani, Teresa, în casa lui Vincent din Bensonhurst, la două străzi distanţa de locuinţa lui Angelo Partanna. Avusese de-a face cu vreo doi sau trei clienţi în New York, dar pentru cei din Brooklyn Maerose reprezenta teritoriu virgin.

Când se afla în New York, lucrând cu clienţii sau vizitându-şi cunoştinţele, vorbea cu eleganţa gramaticală şi dicţia unei femei asupra căreia se revărsaseră mulţi ani de educaţie. În schimb în Brooklyn, discutând cu taică-său, cu bunică-său ori cu alte cunoştinţe, deoarece nu o interesa să-şi facă prieteni în afara cercului familial, folosea un limbaj de stradă cu un accent şi o frazare grea brooklyno-italiană.

Lui Maerose îi plăcea să bea. Pentru familie aşa ceva însemna o anatemă, aşa că atunci când bea, o făcea numai în New York. În mod obişnuit avea pe birou un pahar de şampanie, nu pentru efect, ci pentru că mereu dispoziţia o determina să aibă nevoie de băutură.

Se gândise la ceea ce voia cu adevărat să facă încă de la vârsta de

doisprezece ani. Dorea să preia, să dirijeze şi să controleze ambele laturi ale afacerilor familiei: partea de stradă unde tatăl ei deţinea puterea, cât şi latura politico-investiţională a unchiului Eduardo. N-o afecta defel faptul că se născuse femeie, acceptând realitatea numai în măsura în care ea n-o împiedica să-şi realizeze planurile. Ce era implicit în acest plan şi ce îi determina caracterul exaltat până la extrem, era un adevăr extrem de limpede: trebuia să-l înlocuiască pe bunic în poziţia de şef al familiei. Raţionamentul ei se simplificase astfel. Bunicu-său era un om în vârstă; avea să moară în curând. Tatăl ei era bolnav, deci nu putea s-o mai ducă mult. Eduardo însă era sănătos şi mai tânăr decât taică-său, prin urmare el trebuia atacat din interior. Trebuia să continue să-l cultive pe Eduardo, cum de altfel procedase de când împlinise cincisprezece ani, iar după înfiinţarea filialelor sale proprii în Palm Beach şi Washington, intenţiona să i le vândă lui Eduardo, să-i arate astfel cât de bine se pricepe la afaceri. Apoi urma să-l pună pe bunic să-l convingă pe Eduardo s-o ia ca asistentă în concernul Barker's Hill, încât treptat, în vreo zece ani să zicem – timp în care el ar fi îmbătrânit tot mai mult – ea să-l sape împreună cu bunicul şi cu alte elemente cheie din ierarhia familiei.

Până a pus ochii pe Charley, îşi dăduse seama că veriga slabă a planului o reprezentau operaţiunile de stradă. Tatăl ei, Şeful laturii stradale, n-ar fi acceptat niciodată ca ca, o femeie, să se ocupe de asemenea afaceri. Ar fi însemnat ca ea să-l sâcâie mereu, făcându-i să vorbească puţin câte puţin despre secretele operaţiunilor. Şi deodată, Charley Partanna fusese numit secundul tatălui ei şi *vindicatore.* Don Corrado îl respecta pe Charley. Charley avea un viitor strălucit în familie. Charley avea să dispună de multă putere. Prin urmare, cu el trebuia să se mărite, pentru a-l domina pe el şi a controla afacerile de stradă, ale căror câştiguri îl alimentau pe Eduardo; astfel ca, în momentul înlocuirii lui Eduardo, să zicem în zece – cincisprezece ani, să dirijeze ambele laturi ale operaţiunilor familiei. Toţi urmau să-i spună donna Mae, prima femeie din istorie cap al unei familii mafiote. Poate că însemna să fii puţin nebun ca să trăieşti cu o astfel de ambiţie. Orice sicilian i-ar fi putut spune că e un vis irealizabil.

Pe Charley îl remarcase pentru prima oară la ziua de naştere a surorii sale, Teresa. Charley Partanna era prezent din datorie feudală.

Teresa era o Prizzi. Toţi care purtau numele de Prizzi, Sestero, Partanna sau Garrone se aflau acolo: bărbaţi, femei şi copii. La momentul potrivit, bunicul ei, într-un spectacol al vârstei înaintate, îşi târâia picioarele până la microfon să ţină discursul obişnuit. Adică să-i şoptească în ureche lui Vincent în siciliană, ca acesta să traducă la microfon în brooklineză, deşertând cuvintele din adâncul stomacului cum descarci o roabă, întorcând-o cu fundul în sus. Apoi don Corrado îi înmâna lui Vincent tradiţionalul cec de o mic de dolari oferit la fiecare aniversare anuală şi îi făcea semn Teresei să urce pe scenă să-l primească. Ea îl săruta pe bunic, pe tată şi pe unchiul Eduardo, în ordinea prestabilită de Vincent. Orchestra de patru instrumentişti, oameni cu părul alb sau cu chelie, ce cântaseră la petrecerile familiei de cincizeci şi unu de ani, interpreta apoi „Mulţi ani trăiască!" şi membrii clanurilor Prizzi, Sestero, Partanna şi Garrone cântau cuvintele. Vincent o conducea pe Teresa pe ringul de dans. Orchestra începea „Valsul de aniversare" şi după un înconjur al ringului, Patsy Garrone, logodnicul Teresei, o lua în primire, iar toii ceilalţi se alăturau dansului. Maerose făcu în aşa fel încât să stea lângă Charley Partanna în timpul cântecului astfel că, în clipa când orchestra începu muzica de dans, nu trebui decât să spună:

— Haide, Charley, să dansăm.

— Isuse, Mae, răspunse el, n-am mai dansat de la ziua lui Rocco!

— Da ce faci sâmbătă noaptea? Creşti porumbei? Haide! îl trase pe ring. După câteva mişcări îl lăudă: Oho! Da eşti un dansator grozav!

— Am lăsat 840 de dolari la Arthur Murray să învăţ cum să mă descurc.

— Chiar?

— Ştiu rumba, samba, mambo, vals şi foxtrot.

— Da lindy, ori Peabody?

— Le-aş putea dansa oricând!

— Am auzit că mergi la şcoala serală.

— Nu ca să dansez.

— Şi cum se face de eşti aşa greu de văzut?!

El ridică din umeri.

— Sunt şi eu p-aci. Tu eşti în New York.

— Da' de ce nu vii niciodată la noi la cină?

— Păi, Vincent mă vede toată ziua.

— Da duminica, la prânz? Tata ia prânzul duminica pe barca lui don Corrado.

— Ştiu şi eu…?

— Unde stai?

— M-am mutat în locu' lui Vito Daspisa.

— Chiar?

— E-un apartament mare. Dacă nu-l luam eu, îl lua altcineva.

— Oricum, Vito a fost deposedat, nu-i aşa?

— Îhî.

— Ai vreun decorator?

— Ce?

— Cu asta mă ocup eu în New York.

— Da?

— De ce nu ţi-aş decora eu apartamentul?

— Cum vine asta?

— Adică să aranjez culorile potrivite – în fine, ca oricând ai intra şi oricum te-ai simţi, înăuntru să-ţi fie şi mai bine.

— Ar fi o şmecherie grozavă.

— S-ar putea să fie nevoie să arunci toată mobila.

— Isuse, da ce, vrei mobilă colorată?

— Forma se armonizează cu culoarea. Aşa se obţine perfecţiunea.

Dansară împreună fiecare al treilea dans, căci Maerose răsărea mereu lângă el şi-l invita. Ea dansa cu taică-său când Charley se duse la toaletă, rămase apoi alături de Pop la o bere, privind dansatorii.

— Ce faci, o descoperi pe Maerose după atâţia ani? întrebă Pop.

— O să-mi decoreze apartamentu. Tre' să ne-ntâlnim undeva. Dansul ţine loc de întâlnire.

— Ţine destul de bine, rânji Pop, da' nu e întâlnire.

Maerose veni să vadă locuinţa lui Charley în următoarea duminică dimineaţă. Făcură turul celor patru camere, ea luă o duzină

de pagini de notițe, iar el și oferi cheile apartamentului.

— Totu-i în mâinile tale. De tine depinde să umpli locul ăsta.

— O să dureze vreo patru săptămâni, Charley.

— Am să mă mut la taică-meu.

— Trebuie să ne întâlnim să-ți arăt cum evoluează lucrurile.

— Nu-i nevoie. Tu fă tot ce crezi că trebe făcut.

— Dar vreau să ne întâlnim!

— Bine, ce zici de patru după-amiaza, joia viitoare?

— De ce la patru? De ce nu seara târziu?

— Păi, am probleme de rezolvat.

Vocea ei se înăspri.

— Ai vreo prietenă? El dădu din umeri.

— Și trebuie s-o vezi în fiecare noapte?!

— Când se poate. Oricum, am o treabă pentru Vincent în Baltimore.

— Chestia aceea cu asigurările sociale?!

— Cum se face că știi?

— Nu uita că sunt o Prizzi. Da ce-ți închipui că vorbește tata cu mine, despre golf?!

— Cum, Vincent joacă *golf?*

— Ar fi trebuit să spun polo. Când te duci la Baltimore?

— Întreabă-l pe Vincent. Nu mi-a zis încă.

— Vreau să mă duci la restaurant joi noaptea. Era o undă de asprime în glasul ei; nu ceva insistent, dar dur.

Charley nu-și putea da seama ce i se întâmplă. În definitiv era nepoata lui Corrado Prizzi. Însă se purta cam prea direct. Ce să facă? S-o dea afară? Era o situație atât de delicată încât știa că, mai devreme sau mai târziu, avea să-i dea bătaie de cap și că era bine să stea de vorbă despre ea cu Pop.

— Ar fi nemaipomenit, zise Charley cu o doză de împotrivire, da' am altceva de făcut. Familia îmi dă unu din avioanele particulare ale lui Eduardo și trebe să merg și să le spun celorlalte familii să-și pună oamenii pe urmele lui Willie Daspisa.

— Eduardo nu-i poate da de urmă în Program?

— Nu.

— O.K., Charley! Tu fă-ţi treaba ta, iar eu pe-a mea. Când ai să te întorci, totul o să fie terminat şi-o să sărbătorim.

Maerose îl privise pe Charley ca pe o unealtă menită s-o ajute să-şi pună în aplicare planurile, până când el îi dădu limpede de înţeles că în ceea ce-l privea, ea nici măcar n-ar fi trebuit să existe. Niciodată în viaţa ei nu fusese respinsă. Bărbaţii se dădeau peste cap numai dacă le arunca un zâmbet, bărbaţi care habar n-aveau că e nepoata lui Corrado Prizzi. Iar Charley se dădea peste cap să scape de ea. O trata de parcă ar fi fost mătuşa Amalia, o femeie cu care Charley trebuia să fie politicos deoarece era fiica favorită a lui don Corrado. Aşa ceva nu i se mai întâmplase. Când îi venea cheful, le spunea bărbaţilor ce voia iar ei se conformau, apoi ea le făcea vânt. Era o Prizzi şi avea viaţa înainte. Charley i-ar fi fost de folos – nu de neînlocuit, dar oricum, de folos. Până în clipa când o refuzase categoric să ia cina cu ea fusese doar un alt tip simpatic, un ins de categorie uşoară ce putea fi mai folositor decât alţii fiindcă ea s-ar fi ridicat cu el prin căsătorie. În prezent însă realizase că Charley necesita puţin antrenament. Gândul rezistenţei lui era un afrodisiac, dar în acelaşi timp îi şi tăie vreo şapte metri din înălţime.

Nu credea că are o altă femeie. Din câte auzise, Charley tratase femeile cu indiferenţă sau în accese de înflăcărare care se mistuiau rapid. Apoi, după o pauză, îşi găsea altă parteneră. Probabil în prezent se afla în stare de scrum, aşa că era mai bine să lase natura să-şi urmeze cursul. Pe de altă parte, dacă totuşi nu i se aprindeau călcâiele după ea, problema devenea serioasă. Trebuia să se gândească cum să-l încălzească.

15

Prima dată când Charley îşi dădu seama cu claritate că ceva nu e în ordine cu Mardell, fu atunci când o vesti că e nevoit să plece din oraş pentru câteva zile, într-o călătorie de afaceri. De la început bănuise el că o lampă îi filează puţintel, fapt pe care-l acceptase la fel cum ar fi acceptat dacă ea ar fi fost bâlbâită sau cu un picior mai scurt. Trecuse cu uşurinţă chiar peste discuţia lor din prima noapte, legală de undele radio şi Palatul Buckingham, considerând-o ca pe-o glumă. Însă când îi spuse că trebuie să plece din oraş, ea se desfăcu în bucăţi sub ochii lui. Îl apucă de încheietura mâinii într-o strânsoare de cleşte din care n-ar fi scăpat decât rănind-o, apoi rămase privind în gol peretele apartamentului, absolut tăcută, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Ce este, ce s-a întâmplat?

Nu voia să răspundă. Cu grijă, dar şi cu dificultate, reuşi să-i descleştеze degetele de pe încheietura mâinii. Îşi trase un scaun cu spătarul drept şi se aşeză lângă ea. Amândoi erau goi puşcă după ce făcuseră dragoste preţ de două ceasuri.

— Vorbeşte-mi, o rugă el. Ce ai?

— N-ai să te mai întorci niciodată, spuse ea.

— Ce naiba zici? Mă-ntorc în trei zile. Merg cu avionul companiei. Doar eu şi piloţii.

Ea clătină capul, privi mai departe în gol şi plânse.

— Mardell, pen' Dumnezeu, de unde naiba-ţi vin ideile astea?

— Aşa a părăsit-o tata pe mama. Nu vreau să vorbesc despre asta, Charley.

Îi luă aproape o oră să-i smulgă povestea: o poveste urată cum nu mai auzise în viaţa lui. Taică-său o violase la vârsta de doisprezece ani, după care se făcuse nevăzut. Născuse un copil în urma violului, iar maică-sa o obligase să dea copilul spre adopţiune. Nu înţelesese nimic din ce i se întâmplă, iar acum îi trăsnise prin minte că dacă Charley pleca, n-avea să se mai întoarcă niciodată şi prin urmare, ea rămânea gravidă. Plânseră împreună. Se întoarseră în pat. Charley nu mai

pomeni nimic despre plecarea sa iminentă. Îşi reorganiză călătoria, astfel încât pleca dimineaţa spre oraşele mai depărtate şi se întorcea seara în New York, în aceeaşi zi, uneori la timp ca s-o ia de la Latino după spectacol.

Când Charley i-a spus de plecare, Mardell şi-a dat seama că era momentul să adauge dimensiuni personajului creat. Ar fi ajutat-o pe Hattie Blacker să dea mai multă veridicitate personajului Mardell La Tour. Pentru ea era tot mai limpede că detaliile adunate în ultimul an şi jumătate despre caracterele fictive, precum şi datele pe care le acumula ca iubită a unui *mafioso* plin de succes, aveau s-o determine într-o bună zi să-şi scrie autobiografia, în care introdusese deja atâta dramă, intrigă, conflict şi suferinţă.

Charley se arăta încântător prin reacţiile de răspuns şi replicile date personajului ei improvizat. Merita să i se acorde credit, iar la publicarea autobiografiei, ea avea să aibă grijă ca el să primească un exemplar.

Charley întâlni capii celor şase familii pe o bază zilnică. Răspândi fotografii de-ale lui Willie şi Joey, luate cu ocazia unui picnic de familie la Indian Point cu trei veri înainte, când don Corrado închinase un vapor de la compania Hudson River şi toţi se simţiseră atât de bine, încât trei din fetele rămase însărcinate atunci deveniseră mirese.

— Şansele ca aceste fotografii să însemne ceva sunt practic nule, Charley, constată Sal Partinico în Detroit. Când intri în Program, îţi schimbă mutra dac-o ceri.

— Trebe să începem de-undeva, zise Charley. Vreau ca toţi oameni noştri din ţară să-i caute. Joey e foarte, foarte pederast. Willie e-o fiară. Poate-o să scoatem ceva din indiciile astea.

— Vom face tot ce depinde de noi, declară Partinico, da nu te aştepta la prea mult, luare dintr-astea sunt multe p-aici.

Întors la New York după cea de-a şasea întâlnire, Charley ştiu că n-o să meargă.

— Probabil Willie arată precum Calvin Coolidge, acuma că

specialiştii au terminat să-i aranjeze mutra, îi spuse lui Pop.

— Trebe să aprindem un foc sub şezutu lui Eduardo. Prea e multă linişte cu George F. Mallon, aprobă Pop. Iar Mallon l-a tot lucrat pe Davey Hanly. Face presiuni asupra lui Munger. A luat depoziţii de la operatorii TV care l-au urmat pe Munger în apartamentului Vito – n-au încă nimica pe care să marşeze, da' ar putea sta chiar mai rău. Mallon ar putea hotărî să te-aresteze.

— N-are de ce să se agaţe, Pop. Doar dacă Davey sau Munger ciripesc.

— Oamenii mei îmi raportează de două ori pe zi. Am doi infiltraţi între cei cu campania lui electorală şi unu la el în casă. Tre' să fim pregătiţi. Dacă se-ntâmplă ceva, dacă cineva îi scuipă ceva lui Mallon – orice, suficient pentr-o cât de mică legătură între tine şi Vito – atunci le scoatem din oraş până dup-alegeri, după ce Mallon se întoarce la construcţia bisericilor lui televizate.

În următoarele două săptămâni, Charley vorbi la telefon cu Maerose de trei ori, când ea îi telefona să-i comunice progresul înregistrat la decorarea apartamentului. Charley o plăcuse întotdeauna pe Maerose, aşa cum francezii simt despre Regina Marii Britanii: o fidelitate şi o devoţiune feudală, distantă şi lipsită de speranţă. Ea era nepoata lui Corrado Prizzi, ceea ce o făcea nu numai sacră, ci şi puţin periculoasă. Până în clipa în care ea îşi croise drum în viaţa lui ca decoratoare de interioare, singura dată când Charley se gândise la Mae fusese ca la acea fetiţă care arunca pungi de plastic cu apă asupra trecătorilor, de la cel de-al treilea etaj al locuinţei tatălui ei, ceea ce Vincent considera a fi cel mai nostim lucru de pe lume. Asta până în momentul când primi şi el una în cap. Pe atunci mama fetiţei era în viaţă, îşi amintea Charley, altminteri Vincent şi-ar fi ieşit din minţi şi ar fi împuşcat copilul.

În ultima vreme însă, lucrurile evoluaseră diferit. Ea nu mai era un copil şi Charley însuşi ajunsese să înţeleagă că-şi înfipsese colţii în el; dacă nu făcea nimic, curând nu avea să mai poată s-o convingă să-i dea drumul. Se întorcea noaptea acasă la Pop şi găsea mesaje scurte

de-ale ei în care-i spunea că i-a cârpit ciorapii. Apoi, înainte să-şi scoată pălăria, ea era din nou la telefon să-l întrebe dacă îi găsise. El zicea: „De ce să-mi cârpeşti ciorapii? Dacă se găuresc, îi arunc". La care ea replica „Oh, Charley", iar el şi-o imagina dând din cap şi zâmbind misterios.

Mae îl întrebase pe taică-său ce-i plăcea lui să mănânce şi când Charley se întorcea acasă de la Spălătorie, găsea o notiţă unde scria că în frigider se afla o *sarde a beccaficu,* ori ceva de genul ăsta. Era nevoit să-i telefoneze pentru a-i mulţumi şi încă înainte de a-şi scoate pălăria, altminteri ea l-ar fi sunat pe el. Mai avea şi alte cadouri pentru el.

— Dumnezeule, Mae, îi spunea el mereu. Eu ar trebui să fiu ăla care-ţi face cadouri.

— Da? Atunci dă-i drumul.

Mae îi dărui un telefon fără fir pentru terasă şi un aparat de sunete liniştitoare să-l pună lângă pat. Imita valurile oceanului, cascadele sau ploaia, cu două intensităţi. Îi făcu cadou şi un analizor electronic pentru cursele de cai, deşi era notoriu faptul că el se ducea la curse o singură dată pe an, paria numai pe baza unor informaţii sigure şi niciodată de la distanţă, căci în opinia lui aşa procedau doar fraierii.

În felul acesta se văzu obligat să-i ofere la rândul lui o sticluţă de parfum, fără să nimerească însă sortimentul.

— Cum adică, nu-i destul de subtil? o întrebă la telefon. Ori miroase, ori nu.

Fu nevoit să servească prânzul împreună, într-o zi de marţi, deoarece ea îi explicase că trebuia să-i prezinte nişte ţesături şi că era vorba să aleagă cu ce va trăi în preajmă toată viaţa. Masa se desfăşură totuşi bine, căci el era mereu în căutare de idei noi, iar în micul restaurant sicilian pe care-l alesese Mae, jos în West Side, nimerise peste un fel de mâncare denumit Coroana cu Spini, un cuib de spaghetti împletite într-o tocă răsturnată, unde erau înfipte măsline ascuţite şi ardei roşii. Avea să pregătească o mâncare de acest gen de Paşte şi să i-o trimită părintelui Passanante la prezbiteriul din Santa Grazia di Traghetto, ca pomană de sufletul maică-sii.

După alte cinci zile, ea îl convinse să meargă cu el la apartament.

Lucrul se sfârşise şi era normal să admire împreună rezultatul. Acceptase, deşi era după-amiaza unei zile de lucru, deoarece ea se arătase foarte insistentă la telefon şi pentru că, în definitiv, dacă terminase treaba merita ca el să-i vadă munca. De altfel se simţea mai bine, căci Mardell dezvoltase o atitudine mult mai rezonabilă decât cea din ziua aceea îngrozitoare, când se prăbuşise la pământ atât de patetic, fiindcă el trebuia să plece din oraş.

Maerose strălucea toată, în felul în care numai o femeie însărcinată străluceşte, situaţie ce în niciun caz nu i se putea datora lui. Venise la Spălătorie cu un taxi, dar îl schimbară cu furgoneta lui Charley pentru drumul spre plajă. Purta ceva alb şi vaporos, nu tocmai potrivit pentru o zi urată de noiembrie, cu lapoviţă, dar Maerose ştia că rochia o făcea să arate asemeni unei mirese şi acesta era miezul ideii. Stând în maşina cu scaune pivotante, cu două telefoane, în faţă şi în spate, cu frigider, televizor stereo şi covor gros, ţinea în mână un trandafir cu coada lungă.

— Ar trebui să-l ţin între dinţi, rostise ea, însă n-am mai putea vorbi.

Mae descuie uşa apartamentului şi o deschise larg spre micul hol de la intrare, pe care-l zugrăvise crem şi bej. Pe podea se răsfăţa un covor Vâsotki în opt nuanţe de caramel şi verde. Litografiile japoneze de pe pereţi aveau rame din piele de culoare bej, iar pe jumătatea de perete din faţa uşii se găsea un bol de orhidee din mătase maro şi verde, fabricate în Taiwan de o companie a familiei. Luminaţia era difuză.

— Hei, exclamă Charley, nu cumva am greşit etaju?

— Poartă-mă peste prag, Charley, ceru Mae.

Charley intră înăuntru înaintea ei.

— Isuse Hristoase, Mae, Vito ar trebui să vad-asta. Ai făcut ceva nemaipomenit aicea.

Vechile piese de mobilier ale lui Vito dispăruseră. Fuseseră ridicate de Armata Salvării. Lucruri complet noi, pe care el nu le mai văzuse niciodată decât în reviste scumpe, le luaseră locul, toate în

culori vii, minunate.

— Cum de-ai reuşit să faci aşa ceva? întrebă el. Se răsuci să o privească.

— Poartă-mă înăuntru, ordonă ea.

Se priviră unu! pe celălalt timp de mai multe secunde, înainte ca el să priceapă ce i se cerea. Traversă încăperea şi o ridică în braţe. Gândurile i-o luară razna: „Doamne, îţi mulţumesc că nu e Mardell, c-am trece amândoi prin podea. Trebe să mai exersez niţel cu halterele".

Închise uşa cu o lovitură de picior şi o privi în faţa atât de apropiată de a lui – cu nările fremătând ca nişte aripi de lebădă, cu ochii negri, enormi, aţintiţi asupra lui şi strălucind de dorinţă – încât o sărută iar ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Senzaţia obţinută nu se dovedi atât de neplăcută aşa că, fiind în floarea maturităţii, se îndreptă clătinându-se cu ea în braţe către dormitor, o întinse pe pat şi apoi se întinse peste ea.

Fu extraordinar, chiar dacă pasager îşi aducea aminte de clipele petrecute alături de Mardell; avu senzaţia că se află închis într-un sac poştal cu unsprezece şerpi boa constrictor încolăciţi în jurul lui. De mai multe ori crezu că tavanul i se prăbuşeşte în creştet. Capul îi ajunse într-un punct în care păru să se topească şi i se scurge de pe umeri pe pat. Degetele de la picioare îi căzură. Apoi, când totul se sfârşi, realiză ce făcuse. Se culcase cu o Prizzi. Funcţie de atitudinea ei, ce avea de făcut în continuare?

16

Pentru a se transpune total în pielea lui Mardell La Tour, Grace îi compuse o scrisoare mamei imaginare din Shaftesbury. Se strădui să scoată un lucru cât mai bun. Făcu mai întâi o ciornă, apoi o rescrise în forma finală pentru poştă. Inventă o adresă. În fapt adresa nu era importantă, de vreme ce scrisoarea mergea în Shaftesburg, Anglia. Oricum avea să ajungă la biroul de scrisori cu destinatar necunoscut.

Dragă Mămică,

Urmăresc zilnic vremea din Anglia, în New York Times şi am impresia că n-o să scapi niciodată de ploaie. Nu vreau să spun că New York-ul ar fi un paradis tropical. Am o slujbă de vânzătoare de pantofi (paisprezece culori) la magazinul Woolworth. Da, şi aici au magazine Woolworth. Salariul nu-i grozav; încă trebuie să tai branţuri din hârtie de ziar ca să nu mă ud la picioare. M-am mutat într-un apartament nou şi frumos. Nu-mi vine să cred că Brenda şi Joe n-au mai apărut sâmbătă la servici. Că au apărut abia luni, că au încasat şase lire de la poştă şi i-au cheltuit pe băutură mă surprinde peste poate. Băutura e interzisă. Şi-acum cine o să mai depună cauţiune pentru Joe? Acum îmi pare că povestea cu copilul pe moarte e cusută cu aţă albă. Sarah scrie că Hugo s-a trezit într-o dimineaţă mai devreme şi a mâzgălit toţi pereţii cu rujul lui Sally, i-a golit sticla de Floris în pantofi şi că tot mai crede că se poale întoarce acolo în vacanţă. Emma Cole nu se simte prea bine, iar Arthur Shears a plecat la Youngstown, Ohio, care se află în America. Mă mir ca şi ca tine de ce Shirley Parker nu face altceva decât să spele pături. Într-una din nopţile trecute am visat că n-am reuşit să joc rolul lui Moş Crăciun şi m-am întristat, nu ştiu de ce. Pretutindeni port cu mine amintirea dulce a vocii tale cântând „Moartea Reginei Adelaide".

Bătrâna Anglie poate acum să plângă, speranţele ei s-au spulberat

Ocrotitoarea săracilor a dispărut,

Căci acum Adelaide păşeşte printre morţi,
Iar noi amarnic vom deplânge moartea-i.
Nobilă din naştere, de rang înalt în viaţă
Suferinţele le-a alinat cu îndârjire,
Iar acum a dispărut, Dumnezeu s-o odihnească!
Dumnezeu s-o aibă-n pază!
Iar acum a dispărut, Dumnezeu s-o odihnească!

Să-mi scrii dacă mai foloseşti adezivul acela miraculos pentru proteză care l-am găsit aici. Multe celebrităţi americane îl folosesc şi-l laudă la televiziune.

Te sărută cu dragoste fiica ta,
Margaret

17

Maerose se purtă mult, mult mai urât decât îşi imagina Charley că o femeie ar putea s-o facă după o simplă tăvăleală în fân. Imediat după ce îşi reveniră, începu să se comporte de parcă şi-ar fi ieşit din minţi. Făcea planuri ca să fie împreună în fiecare oră a zilei sau a nopţii, exceptând timpul când el se afla la Spălătorie sau dormea. Voia să meargă împreună cu el la Baltimore. Vorbea de parc-ar fi înghiţit un drog, cum că nu bănuise niciodată că lucrurile ar fi atât de minunate, că îşi dăduse seama imediat că nu mai fusese niciodată aşa îndrăgostită înainte. Îi ceru să-i spună dacă o iubeşte, apoi, fără să aştepte răspunsul (slavă Domnului), dori să ştie când îi puteau anunţa pe Vincent şi pe Don. Ce să-i anunţe? gândi Charley. Că i-o trăsese fiică-sii, respectiv nepoată-sii? Zi-i lui Vincent o chestie ca asta şi l-ar fi achitat numaidecât. Charley încercă zâmbind să iasă din încurcătură, însă nu dispunea de experienţa necesară; era total depăşit. Era ca şi cum Maerose aruncase pe teren cu un bolovan, iar el nu ştia cum să se apere, în vreme ce ea ştia perfect ce se întâmplă.

Cumva reuşiră să se îmbrace şi să ajungă la furgonetă fără ca Charley să se pronunţe într-un fel anume, deşi nu era deloc sigur cum de izbutise acest lucru.

— O, Charley, oftă ea în timp ce străbăteau partea de sud a Brooklyn-ului, în drum spre locuinţa lui Vincent din Bensonhurst. Tata va fi atât de fericit!

— Fericit?

— O căsătorie între cele două familii care au făcut posibilă existenţa pentru Prizzi în America. Nepoata lui Corrado Prizzi şi fiul prietenului său cel mai vechi, *consigliere*-le său.

— Căsătorie?

— Hai să ţinem totul secret încă puţin. Să trăim în mijlocul acestei minunate fericiri încă câteva zile înainte de a-l vesti pe tata.

— Adică tu… ăă… tu vrei să zici că ne-am şi logodit, Mae?

Ea se întoarse către el cu ochii strălucind.

— Păi nu asta ai vrut? N-ai vrut să ne împletim viețile, să fiu mama copiilor tăi, nu asta ai vrut?

— Dumnezeule, Mae, totu' s-a-ntâmplat așa de repede, nici n-am avut timp să mă gândesc. E ceva atât de nou pentru mine.

— Nou? Și-atunci ce era în mintea ta când m-ai… când m-ai avut, astăzi? Ți-ai închipuit că sunt cumva vreo…?

— Nu! Nu! Nu! Da s-a-ntâmplat așa de repede. Spun și eu că da – ai dreptate – să mai așteptăm nițel înainte de a-i zice lui Vincent.

— O, scumpul meu!

Charley locuise la taică-său, pe Strada 81 în Bensonhurst, pe durata decorării apartamentului. Era locul pe care Charley îl considera a fi căminul său; aici îl învățase mama sa să gătească și să respecte curățenia. Așteptându-l pe Pop să se întoarcă acasă, Charley pregăti *pumaruoro o gratie* – roșii coapte și umplute cu anșove, pastă de salam, caperi și pesmet de pâine – apoi scoase rulourile de aluat de plăcintă cu arome de mirodenii, cafea, cacao și lămâie, pregătite pentru cannoli și le umplu cu brânză ricotta și zahăr vanilat, în așa fel ca el și Pop să servească o masă ușoară în timp ce vor sta de vorbă. Își tot privea ceasul, apoi merse în sufragerie și aspiră praful de pe vârfurile cornișelor și de pe ramele tablourilor, deoarece menajera uita mereu s-o facă. Taică-său ajunse acasă pe la opt fără un sfert. Fu copleșit de cele două feluri favorite pe care Charley i le gătise.

Charley nu știa cum să-i povestească cele întâmplate. În timpul mesei nu reuși să-și pună ordine în gânduri. După aceea merseră în salonul cu fotolii tapițate, cu lampadare cu canafi lungi și aurii, cu pianina la care obișnuia să cânte mama lui, și cănile de bere aliniate de jur-împrejurul camerei, pe polița formată de cornișa tavanului. Când era mic, Charley voise totdeauna să le dea jos să le studieze îndeaproape, dar mătușa îl oprise mereu spunându-i că erau mai frumoase dacă le privea de la distanță. Încă ridica privirea ori de câte ori intra în cameră, să vadă dacă mai sunt acolo.

— Pop?

— Ce-i?

— Tre' să vorbim.

— Care-i baiu?

— Mi-am tot frământat mintea şi abia de-mi dau seama cum s-a-ntâmplat, da Maerose Prizzi îşi închipuie că ea şi cu mine suntem logodiţi.

— *Logodiţi?*

— Adică ca să ne căsătorim.

— Tu şi Maerose? Doamne, da e formidabil. Care-i necazu?

— Pop, nu ş ce să zic, la naiba! Pop, în clipa asta abia ne cunoaştem şi-n ailaltă ea zice ce fericiţi o să fie Vincent şi don Corrado după ce-o să le spunem.

— Cum vine asta, Charley?

— Păi ea mi-a decorat apartamentu. Aşa că azi l-a terminat şi-a trebuit să mergem să-l vedem.

— Şi?

— Şi l-am văzut. E nemaipomenit. Apoi ea zice, Charley, du-mă în braţe peste prag. Era îmbrăcată toată-n alb şi avea un trandafir în mână.

— Ca o mireasă?

— Îhî. Atuncea am ridicat-o şi am purtat-o peste… am închis uşa, am privit-o şi deodat ea devine aşa de încălzită, eu nu mai judec şi fac ce-ar fi făcut oricine, adică am dus-o în dormitor şi… asta-i!

— Cum, adică ai…?

— Îhî.

— Pe Maerose *Prizzi?*

— Îhî.

— Şi acuma te mai miri de ce ea zice că sunteţi logodiţi?

— Pop, stai puţin…

— Şi ce-i rău să fii logodit cu nepoata lui Corrado Prizzi? Ai să moşteneşti pământu'! În câţiva ani o să fii Şef. Nu văd care-i problema.

— N-o iubesc.

— Atunci ai s-o iubeşti. Merită să fie iubită! E superbă, e talentată! Zi-mi vreo calitate care să n-o aibă!

— Nu-i femeia pentru mine. Eu iubesc pe altcineva.

Pop rămase cu gura căscată.

— Pe cuvântu tău?

— Păi pot eu să te mint? într-o problemă aşa de importantă? Ce trebe să fac, Pop?

— Sunt câteva lucruri legate de Vincent pe care tu nu le cunoşti, Charley. Din tinereţea lui. Crede-mă, te rog, Vincent se poate transforma într-o fiară când e vorba de onoare. Odată Vincent a zis că un tip şi-a bătut joc de onoarea lui. Tipul s-a dus să vadă un film; se aşază în ultimul rând. Vincent înşfacă primul lucru care-i vine la îndemână, un ciocan, şi după el în cinema. I-a ars tipului una în cap de-a trecut prin el. Vincent îi foarte sensibil când îi vorba de onoare.

— Nu tre' să ajungem pân-acolo.

— Ş-aşa cum Vincent îşi iese din minţi când îi vorba de onoare, tot aşa face don Corrado pentru recunoştinţă, numa că el îi zice neloialitate. Dacă Mae apucă să le spună că e logodită cu tine, chiar dacă nu povesteşte cum aţi ajuns să vă logodiţi, şi după aia tu încerci să spui că nu-i adevărat, atunci o să-l ai pe cap pe Vincent cu onoarea şi pe Don cu neloialitatea. Nu ştiu care din ei e mai rău.

— Nu poţ s-o las baltă pe femeia mea, Pop! Sunt motive foarte delicate.

— Ce alte motive mai bune decât să rămâi în viaţă!

— Nu pot, Pop, zău aşa!

— Cine-i femeia asta?

— E-n spectacolul de la Latino. Crede că-s comis-voiajor.

— Cum o cheamă?

— Mardell La Tour.

— Numele ei adevărat?

— Mulligan.

— Mardell – probabil Margaret. Strig-o Margaret şi vezi ce se-ntâmplă.

— Îmi place mai mult Mardell. E englezoaică".

— Din familie de englezi?

— Din Anglia.

— Mulligan nu sună a englez.

— Păi ea ştie mai bine. E din Shaftăsbri. Să vezi cum se scrie. L-am căutat; nu-i lângă nimic. Maică-sa i-a spus că tat-su care le-a părăsit când ea avea doişpe ani a murit de lepră.

— Foarte neobişnuit.

— Ea crede că-i adevărat. Nimeni nu i-o poate scoate din cap. I-am zis că maică-sa l-o fi făcut lepră fi'ncă vroia să zică că-i de soiu ăl mai rău. Da' nici nu vrea să m-asculte.

— Şi ce-au toate-astea de-a face cu contractu pe care Vincent o să-l pună pe capul tău?

— Ea-şi iese din minţi dacă-i zic că plec câteva zile. Nu pot s-o părăsesc. Mi-e frică de ce-i în stare să facă. E puţin sărită, Mardell asta, da e colosală. I-o femeie pe cinste. Nu ştie să gătească, însă-şi dă silinţa. Îi zic, te rog, nu-i de tine! Nu-mi închipui cum de-ncape în cadă. Tre' să-ţi spun, Pop, uneori mi se frânge inima din pricina ei.

— Poa se preface. Femeile îs ciudate.

— Nu. E tot timpul îngrijorată. Isuse, uneori se încalţă cu pantofi de culori diferite.

— Da' ce, poartă pantofi coloraţi?

— Stai să vezi, îi zic, uite, dacă cineva te supără îl arunc de la etaj. De ce să-ţi faci griji? Şi ea zice, cine-şi face griji, eu nu-mi fac griji. Şi eu zic, bine, da atunci cum de ţi-ai pus un pantof de-o culoare şi celălalt de altă culoare?

— Charley, trebe să vedem cum rezolvăm cu ea!

— Ca în final să-i vină ideea că nu face doi bani pen' ce-i din jur. Nici nu pricep ce vrea să zică. O fată frumoasă, nostimă, isteaţă în toate cele. Adică cum nu face doi bani?

— Odat-am cunoscut o femeie care zicea că-i un rahat, fi'ncă toată viaţa maică-sa îi spusese că-i un rahat.

— Pun mâna pe ea şi-i zic: vrei douăşcinci de mii de dolari, bani gheaţă? câţi oameni din ăştia pen' care tu zici că nu eşti bună de nimic se plimbă cu douăşcinci de miare în buzunar?

— Şi ea ce zice?

— Zice: cât a trecut de când m-am încălţat cu pantofi diferiţi? Nu mai gândesc ca înainte. Ştii de ce? Pen' că mă iubeşti şi cine e iubită de un bărbat ca tine ştie că e bună pentru oricine de pe lumea asta.

— Ai într-adevăr o problemă-n braţe.

— O întreb cum vine asta că uită să mănânce dacă eu nu-i amintesc?

— Sigur îi deosebită!

— Cre că-i ş-oleacă nebună. Urmează un tratament cu unde radio, de nici nu-ţi vine-a crede.

— Ba-mi vine. George F. Mallon încearcă să aranjeze un caz împotriva ta, ca să te expedieze pe scaunul electric. Tu te porţi ca un dobitoc şi faci pipi pe onoarea lui Vincent Prizzi şi pe ideea lui Corrado de loialitate. Acuma nu mai ai nevoie decât de unde radio. O să fii norocos dacă nu te-mbolnăveşti de cancer.

18

Pentru caracterizarea personajului Mardell, Grace exersă anumite ticuri. Astfel, ca şi Mardell, cădea de pe scaune şi uita să închidă robinetul de la duş. Îi spunea lui Charley că plecase de acasă doar cu ceva mărunţiş la ea şi fusese nevoită să meargă pe jos la metrou, pe străzile întunecate, cu tocurile ei kilometrice, fiindcă după ce ieşise de la Latino nu voise să se înjosească cerând bani de taxi de la vreo cunoştinţă.

Charley striga la ea, dar nu observa nicio schimbare. Abia când pricepu că ea se comporta astfel din cauza îngrijorării o lăsă în pace. În scurtul timp de când o cunoştea, îi acordase mai multă atenţie decât oricărei alte persoane în întreaga lui viaţă.

Se hotărî să facă din Baltimore un test pentru Mardell. Ştia că trebuie să plece acolo pentru două zile, şi ceea ce-l determină să se hotărască în privinţa încercării fu o după-amiază de duminică, când el se oferise să meargă să-i cumpere ţigări, iar ea îl privise cu ochi pierduţi, începând să hohotească.

— Doamne, Dumnezeule, Mardell, mă duc doar pentru un pachet de ţigări!

— Aşa a părăsit-o tata pe mama, Charley. Şi nu s-a mai întors.

— Atunci du-te şi ia-ţi-le singură. Ce, eu vreau ţigări? Eunici nu fumez.

— La asta m-am gândit şi cu, Charley. Asta mi-a stârnit amintirile. Ştiu că nu fumezi şi îţi sunt recunoscătoare pentru că te-ai oferit să te duci, însă mi-ai adus aminte de ce a făcut tatăl meu. Nu trebuie să-mi cumperi ţigări; am să mă las de fumat.

— Uite ce-i, Mardell, până şi tu ştii că trebe să primesc consideraţia pe care-o merit. Tu cum crezi că mă simt? Îţi spun că te iubesc, fac tot ce-mi stă în putinţă să-ţi arăt că te iubesc, da' tu nu vrei. N-ai încredere în mine.

— Charley!

— Stai aşa. Ascultă-mă. Vorbesc despre respect. Când îţi spun că

trebe să plec din oraş pentru două zile, îţi zic un lucru foarte normal. Sunt afaceri, trebe să-mi câştig existenţa. Nu fac ce aşteaptă de la mine, mă concediază. Vrei să mă concedieze?

Ha îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap că nu

— Acu fii atentă, Mardell. Mă duc la Baltimore cu afaceri guvernamentale. Compania mea are un contract marc cu guvernul.

— La Baltimore? Acolo oamenii schimbă avionul.

— Nu-l schimbă atunci când au de făcut ce am eu. Am să te sun de trei ori pe zi: dimineaţa când mă scol, la prânz ş-apoi noaptea, după spectacol. Două zile, şi-s iarăşi cu tine. Şase convorbiri interurbane. Ce-o să faci, accepţi sau ai de gând să plângi şi să-mi arăţi că n-ai încredere în mine şi nu mă respecţi?

Ha dădu din cap afirmativ. I se aruncă în braţe, cât pe ce să-l doboare la pământ, noroc de canapea.

— E-n ordine. Palatul Buckingham zice că-i în ordine. Tocmai mi-a transmis mesajul.

Charley nu-şi aminti să fi dormit prea mult noaptea aceea, însă se simţea prea slăbit să se dea jos din pat şi să citească o revistă. Întreaga viaţă i se schimbase. Se încurcase cu două femei frumoase în acelaşi timp. Era ca şi cum o revistă de science fiction îl sorbise între coperţile ei. Maerose şi undele radio. Nepoata lui Don şi Buckingham Palace. Era prea mult, indiferent din ce unghi privea lucrurile. Dacă se presupunea că italienii se căsătoresc cu italience, atunci cu siguranţă că pusese mâna pe cea mai grozavă, cea mai inteligentă şi mai plină de relaţii macaronăreasă de la Edda Mussolini încoace. Nu-i venea în minte nicio calitate extraordinară pe care ea să n-o aibă. Avea stil, educaţie, era atât de frumoasă încât îl apuca ameţeala. Şi cum învăţase ceea ce făcea în pat nici nu voia să afle. Isuse, păr negru cu reflexe albăstrii, ochi de dansatoare din buric moartă după sex încrucişată cu Albert Einstein, şi un corp care, deşi diferit de al lui Mardell, depăşea cu mult ambiţiile sale de o viaţă, obligându-l să-şi aranjeze pantalonii ori de câte ori se gândea la ca.

Cum de n-am simţit niciodată nimica pentru ea, se întreba el.

Fi'ncă n-am văzut-o niciodată în felul ăsta, de aceea. Dac-aş fi început cu Maerose înainte de a-l duce pe Gennaro la Latino, atunci nimic din astea nu s-ar fi întâmplat. Însă Maerose se situase dincolo de visele sale, până în clipa când se hotărâse să facă ca prima mişcare.

Mai rău stăteau lucrurile cu Mardell, socotea el, munte de mişcări iubitoare aşezat la fundul paharului său, făcându-l să dea pe de lături. Avea părul roşu ca ridichile plutind în miere de albine, un fund pe care puteai juca handball, unghii la picioare cât vâslele de canoe şi ochi de aur, atât de mari şi de speriaţi încât uneori, privind-o, simţea că-i vine să izbucnească în plâns. Se pierdea în Mardell şi se regăsea în Maerose. Poate că arabii avuseseră dreptate cu legile lor, că era bine să ai mai multe neveste – însă cine le explica nevestelor? Ăsta era nodul problemei, cine le explica nevestelor?

Mardell constituia problema cea mai dificilă dar, în mod misterios, îl satisfăcea. Cine-s eu, se întreba, ca să mă simt vinovat de un lucru sau de altu, să am nevoie de Mardell să-mi complice existenţa, ca să ştiu că ispăşesc şi că pot să-mi simt inima-mpăcată? Dar ce făcuse ca să se simtă vinovat? Ducea o viaţă corectă. Nu făcuse niciodată nimic de care să se ruşineze.

Gândindu-se la unicitatea lui Mardell, în minte îi veni şi răspunsul. Motivul pentru care Mardell îi oferea atâta satisfacţie îl reprezenta acela că era nevoit să-i ofere mai mult decât cerea Maerose de la el. Nu că Mardell i-ar fi cerut ceva vreodată. Ea stătea acolo doar, vulnerabilă şi deznădăjduită. Oricine s-ar fi străduit să o ajute. Probabil că nu era întreagă la minte; prin urmare, avea nevoie de sprijinul său.

Citise despre lucruri asemănătoare într-o mulţime de reviste. Întotdeauna considerase că femeile din povestiri plănuiseră totul ca bărbatul să cedeze. Dar pe Mardell n-o ducea capul să facă aşa ceva. Mardell era o problemă naturală, o ciudăţenie a naturii mai precis.

Maerose în schimb citise povestirile din reviste şi înţelesese cum să le utilizeze. Aproape că era prea sănătoasă, însă deosebirea principală dintre ea şi Mardell era aceea că Mae era vaccinată împotriva şocurilor vieţii, atâta vreme cât Mardell nu-l avea decât pe el care s-o apere.

Hotărî că de fapt ştia bine două lucruri: unu, că întreaga poveste nu mirosea deloc bine şi doi, că nu vedea cum să iasă din ca fără s-o

dea gata pe Mardell. Se afla într-o situaţie imposibilă. Două femei înnebuniseră după el. Două femei extraordinare îşi frângeau inimile, deoarece îl iubeau atât de mult că nu mai aveau forţa să reziste. Nu le putea salva pe amândouă. Trebuia să aleagă, ori pe una, ori pe alta, însă neliniştea cea mai mare i-o provoca Mardell. Şi Maerose îl îngrijora, dar Mardell mult mai mult, deoarece în adâncul sufletului el ştia că ea s-ar sinucide dacă l-ar pierde.

19

Însărcinarea lui Charley în Baltimore consta să bage groaza în cei trei administratori ai Serviciului de Protecţie Socială, care veniseră de la Washington la întâlnire şi care fuseseră deja mituiţi şi manevraţi de către Pop.

De mic, copil Charley inspirase teamă. La început nu fusese conştient de aceasta, dar după un timp devenise un meşteşug oarecare pentru el; parte din politică. Dacă oamenii greşeau, încercau sentimentul de teamă şi se străduiau să se îndrepte. Teama îi făcea pe oameni să aprecieze seriozitatea muncii lui Charley şi să-i arate un respect sporit. Taică-său îl făcuse să înţeleagă că unui om ce inspiră teamă nu i se calcă onoarea în picioare, că platoşa de frică care-o creează în jur îi acoperă şi pe cei apropiaţi lui. Astfel că, observând că prin înspăimântarea celorlalţi economisea timp şi obţinea rezultate mai bune, Charley îşi cizelă tehnica şi încurajă zvonurile cu privire la propria sa reputaţie. Cu sau fără tehnică, Charley era oricum un om care provoca spaimă fără să îşi dea multă silinţă, poate mai puţin pentru femei. Misiunea lui în Baltimore era să-i sperie pe cei trei civili de la SPS, ca aceştia să nu îndrăznească să-şi deschidă gura în caz că ceva nu mergea, fapt care n-avea cum să se-ntâmple, căci Pop aranjase ploile.

Pop îi lucrase vreme de patru luni, iar acum totul era pus la punct. Însă don Corrado voia ca Charley să meargă să împrăştie spaima între cei de la SPS, astfel ca aceştia să înţeleagă o dată pentru totdeauna că dacă o stâlceau după ce târgul fusese încheiat, ci erau cei terminaţi.

Întâlnirea avu loc la hotelul John Arundell din Baltimore. Pentru prima oară în viaţă, Charley mâncă supă de broască ţestoasă. Tipii de la SPS se arătară încântaţi că îi plăcuse aşa de mult. Declarau că ea constituie bucătăria originală americană. Charley fu uimit; el crezuse că hamburgerul reprezintă bucătăria americană.

— Şi-atunci TV-dinnerul ce mai e, dacă supa de broască ţestoasă

e felul naţional american? îi întrebă el.

La întrunire, omul lui Religio lucră alături de doi dintre specialiştii de la SPS, în timp ce Charley stabilea cu cel de-al treilea ultimele detalii privitoare la transferul celor 19.556 de cecuri, la preţul de 530 dolari bucata. Cecurile urmau să fie sortate pe stat, oraş şi adresă pe măsură ce ieşeau de sub prese. Computerul avea să adoarmă brusc la ieşirea lor de sub tipar, apoi să se trezească iarăşi la viaţă după ce seria era tipărită. Când telefoanele aveau să înceapă să sune iar beneficiaţii asigurărilor sociale să reclame că nu-şi primesc cecurile lunare, cercetând încurcătura, guvernul nu va constata altceva decât că, cine ştie de ce, computerul omisese imprimarea tocmai a acelei serii de 19.556 cecuri dintre cele câteva milioane. Cu puţin noroc, ar fi decis că seria nu fusese tipărită niciodată. Le-ar fi imprimat a două oară, expediindu-le destinatarilor apoi.

Concesionarii familiei trebuiau să se mişte rapid pentru a transforma cecurile în bani lichizi, înainte ca cineva să realizeze că statul fusese jefuit, în clipa când cecurile anulate începeau să se întoarcă la expeditor. Cei trei tipi de la SPS aveau să transpire oarecum cu ceea ce ei denumeau procedurile în caz de pierdere masivă, dar lucrurile se desfăşurară astfel că nimeni nu se prinse.

Cecurile fură expediate pe cheltuiala guvernului, înregistrate fiind ca hârtie de scris, la punctul de distribuţie stabilit de Pop în New Jersey. De acolo fură răspândite în toată ţara şi achitate de 819 bănci. Familia Prizzi realiză un venit brut de 10.335.000 de dolari din afacere, o sumă frumuşică dacă se lua în considerare faptul că pe cei trei oameni ai Serviciului de Protecţie Socială îi plătise cu numai 337.843 dolari. Oricum, reprezenta un mizilic în comparaţie cu taxele pe care le evitaseră şi cu banii băgaţi de ei în buzunar din afacerile de şase-şapte sute miliarde de dolari, afaceri scutite de impozite căci reuşiseră să convingă politicienii că perceperea de taxe pentru veniturile ilicite ale cetăţenilor ar fi dezonorantă. Charley nu mai putea de admiraţie. Era trucul lui însuşi don Corrado.

Întors la Spălătorie, Charley le povesti lui Vincent şi Instalatorului despre supa de broască ţestoasă, însă nu i se dădu crezare.

20

La trei săptămâni după ce Charley o cunoscuse pe Mardell la Casino Latino, avu loc schimbarea de număr şi Mardell fu repartizată, împreună cu alte cinci dansatoare şi soliste, la unul din hotelurile familiei Prizzi din Vegas. Era într-o stare vecină cu isteria când îi comunică lui Charley vestea, întrucât descoperise că cea mai bună cale de a depăşi situaţiile create de personajul ei era să se scufunde adânc în metodele lui Stanislawski şi să permită Metodei să-i călăuzească paşii în circumstanţele noi şi ameninţătoare.

— Ce ne facem, Charley? fi întrebă zgâlţâindu-l de reverele hainei, desăvârşind rolul lui Mardell La Tour, chiar dacă în cele două zile petrecute de el în Baltimore ea se distrase de minune în New York, mâncând cu Freddie, aprigul Freddie, parcurgând cu emoţie notiţele despre Charley împreună cu Hattie Blacker şi convingând-o pe Edwina să nu se mute cu un negru la Washington Heights.

— Pot să vin acolo în fiecare weekend, avansă Charley prudent.

— Nu!

— Lucrez în New York, Mardell. Doar ştii asta. Sfârşitu săptămânii e singura dată posibilă.

— Atunci eu am să mor.

— Vino-ţi în fire! Isuse, gândi Charlie, poate că la început te simţi bine cu două femei nebune după tine, dar după un timp asta începe să devină o pacoste.

— De la Vegas ne vor trimite la Miami, apoi în Kentucky, după aceea la Atlantic City. Vor trece douăsprezece săptămâni înainte să mă întorc. Nu pot să îndur aşa ceva.

De fapt nici nu-i trecea prin minte să plece din New York în Las Vegas-ul acela îngrozitor. Acum tocmai începea sezonul, aici la New York. Toată lumea bună avea să fie prezentă: mai cu seamă Freddie.

Se lăsă pătrunsă de Metodă, se gândi intens la iubitul ei cotei, Pepper, mort la vârsta de paisprezece ani şi ochii i se umplură de lacrimi.

— De aceea n-am mai fost cu nimeni, Charley. Până să te întâlnesc pe tine. Cu nimeni altcineva, niciodată! N-ar fi trebuit să luăm masa împreună atunci. Am crezut că nu am de ce să-mi fac probleme cu tine, căci eşti un gangster – cum de mi-a putut trece prin minte aşa ceva? – însă mi-ai devenit atât de drag, atât de dulce, încât înainte să-mi dau seama ce se întâmplă am coborât scutul şi m-am îndrăgostit pentru tot restul vieţii. N-am să supravieţuiesc, Charley, dacă voi pleca în Las Vegas, iar tu vei rămâne aici, la New York.

— Ah, la naiba, Mardell, de ce trebe tu să lucrezi? Eu câştig destul. Po să stai aici la New York şi totu' o să fie ca-nainte, doar că n-o să fie nevoie să lucrezi în fiecare seară.

— N-aş putea să accept aşa ceva.

— De ce nu?

— Ar însemna să fiu o femeie întreţinută.

— Şi ce? E mai bine decât să lucrezi.

— Pur şi simplu n-aş putea. Mâine dimineaţă am să-mi caut o altă slujbă.

— Ce ştii altceva decât să dansezi?

— Aş putea fi manechin.

— S-ar putea să te găsească puţin cam mare pentru asta. Ştii ce, lasă că m-ocup eu. Dă-mi puţin timp. Găsesc eu ceva.

A doua zi dimineaţă Charley îl întrebă pe Pop pe cine cunoşteau în lumea show business-ului.

— Spune-un nume şi omu-i al tău. La ce-ai nevoie?

Charley îi prezentă o versiune uşor revizuită despre cum Casino Latino voia s-o transfere pe Mardell la Las Vegas, dar că el decisese că ar fi mai bine ca ea să rămână în oraş, aşa că în prezent căuta un agent pentru a-i găsi de lucru.

— O să-i zic lui Juley s-o menţină în noul număr până ce rezolvi ceva, da-ntre timp tu mai gândeşte-te la Vincent şi la onoarea fiicei lui?

— Mă gândesc într-una.

— E un *maniaco,* Vincent. Tu habar n-ai!

Mardell refuză să rămână la Latino.

— Niciodată, Charley. Toate fetele din branşă ar spune că nu-s decât amanta unui gangster şi că protectorul meu – sau cum s-o fi chemând un asemenea om pe-aici – a dictat conducerii să mă ţină la New York, iar ei au fost nevoiţi să-i dea ascultare.

— Complici foarte mult lucrurile, Mardell.

— Oricum, cum poţi să aranjezi tu asta?

— Unchiu-miu Harold lucrează la agenţia care are grijă de spectacolele de la Latino. Pentru el e doar un mic serviciu. Nu fă atâta caz!

Familia Caltanissetta din New York, care acţiona în East Harlem şi adusese şantajul, incendierea şi litigiul de falsuri la rangul de artă, erau partenerii familiei Prizzi în operaţiunea de contrafacere a cărţilor de credit. Erau proprietarii unei mari agenţii de bilete de teatru şi ei îl trimiseră pe Charley la Marty Pomerantz, un mic agent independent.

Pomerantz era un tip blând, de statură mică, ce-şi pieptăna părul pe spate şi îşi aducea câinele vegetarian în biroul său de la etajul trei al clădirii General Motors, situată la întretăierea Străzii 57 cu Broadway-ul. Avea o secretară de şaizeci şi şase de ani care purta ciorapi supraelastici. Pomerantz lucra în domeniu de mult timp. Charley îi avansă propunerea.

— E-o fată frumoasă, cu experienţă câştigată la Latino şi cu Miss Bluebell în Europa, în toată Europa.

— Miss Bluebell e foarte stilată.

— Problema-i că nu vreau să lucreze afară din oraş. Se dezbracă superb şi-ar fi o apariţie pe cinste într-un număr nou.

— Costă să montezi un număr nou.

— Oricât ar costa. Ea-ţi plăteşte cele zece procente obişnuite, plus – da asta rămâne între noi – încă zece la sută care ţi le dau eu.

— Şi n-am de făcut decât s-o ţin în spectacole locale?

— Aşa ca să poat-ajunge acasă în fiecare noapte.

— Ceva burlesc e bine?

— De ce nu?

— În regulă. Vreau s-o văd. După aia găsim pe cineva să-i monteze numărul.

Lucrurile se desfăşurară conform planului şi chiar incluzând aranjamentele muzicale, costumele, cei doi pianişti, transportul şi cele zece procente suplimentare pentru Pomerantz, nu-l costară pe Charley decât şase sute de dolari pe săptămână şi ceva mărunţiş.

Dar ştia că adevărata problemă nu o rezolvase. Acum că Maerose hotărâse că ei sunt logodiţi, apărea la el în apartament de trei ori pe săptămână, iar în nopţile rămase trebuia să lucreze cu Mardell. Probabil era la înălţime, căci ambele femei păreau foarte fericite. Se apropia însă ziua când tortul avea să-i fie servit şi el trebuia să se decidă dacă îşi mânca porţia sau nu.

Până la alegeri mai erau trei săptămâni.

21

George F. Mallon era conştient că se află în urma primarului în cursa pentru alegeri. Mediile de informare relatau acest lucru; sondajele îl confirmau. Toate probele culese de oamenii săi indicau că proceda exact invers de cum dorea electoratul New York-ului, atunci când ducea campanie împotriva corupţiei, jocurilor de noroc, narcoticelor, locuinţelor de lux şi rasismului. Îşi mai înmuie mesajele împotriva avortului, iar pe cele referitoare la introducerea religiei în şcoli le mai rări. Treptat, îşi convinse susţinătorii din Biserica Evanghelică Electronică să-i acorde în tăcere sprijinul. Ştia că trebuie cumva să facă stânga-împrejur. Fusese o vreme când dorise să cureţe întregul oraş de gangsteri, însă în prezent începea să priceapă cât de important era rolul acestora pentru confortul şi bunăstarea locuitorilor şi că din asta se puteau scoate bani frumoşi.

Uciderea cu tam-tam a lui Vito Daspisa, sub privirile Departamentului de Poliţie şi ale primarului, părea să aibă o legătură cu felul în care se câştigau banii la nivel înalt. Dar, ca un lider religios ce era, Mallon nu credea că cineva ar căuta cu adevărat profit de pe urma unei asemenea crime brutale.

Cu siguranţă, îşi întrebase George F. Mallon consilierii, nici chiar cetăţenii New York-ului nu puteau înghiţi aşa ceva în ziua votului. Aghiotanţii săi, recrutaţi din bisericile din Carolina de Nord şi Georgia, îl aprobară. Concluzia fu că, dacă electoratul l-ar fi admirat pe primar pentru că îşi proteja sursele de venit, cu certitudine nu i-ar fi tolerat o crimă.

Se conveni că soluţia consta în a înjgheba un caz cât mai solid împotriva lui Charles Partanna, pe care Willie Daspisa îl identificase ca pe ucigaşul fratelui său din partea crimei organizate din New, York şi în numele acoliţilor ei – primarul şi poliţia. Dacă toate aceste fapte erau aduse la cunoştinţa publicului imediat înaintea alegerilor, s-ar fi creat unica şi cea mai bună şansă pentru George F. Mallon să învingă.

Ofiţeri de încredere trebuiau să-l aresteze pe Partanna în

prezenţa mai multor sute de reporteri şi de camere TV în zorii zilei de luni, cu opt zile înainte de alegeri, electrificând în acest mod electoratul prin dezvăluirea poziţiei primarului, adversar al lui George F. Mallon, în ierarhia crimei organizate, ce însemna pentru oraş omucideri, jocuri de noroc şi droguri. Pe de altă parte, dacă ar fi cerut arestarea lui Charles Partanna înainte de a aduna dovezi beton armat, atunci primarul, poliţia, liderii locali şi mediile de informare l-ar fi acuzat pe el, Mallon, că încearcă să înşele alegătorii prin exploatarea temerilor acestora, aducând din disperare acuzaţii fantastice în sprijinul cauzei sale.

— Avem cinci, poate şase oameni care pot depune mărturie în favoarea noastră, le spuse Mallon ajutoarelor sale, în cadrul unei întruniri secrete ţinută în sala de dezbateri a Bisericii Înregistrării Imaculate, o companie evanghelică pe acţiuni ce se pregătea să intre în viaţa publică oferind spre vânzare acţiuni şi obligaţiuni în numele bisericilor electronice unite ale Americii, la al cărui capital George F. Mallon contribuise în calitate de fondator-asociat. Îi avem pe locotenentul Hanly şi pe sergentul Munger de la Departamentul de Poliţie, pe fostul detectiv George Fearons şi echipa de cameramani de la NBC. Vor ceda sub interogatoriu, aşa că eu zic, să-i chemăm.

— Oamenii aceştia trebuie fotografiaţi în secret iar vocile lor înregistrate pe durata interogatoriului, şefule, opină Clarette Hines, secretarul de stat care-l urma pe Mallon asemeni unei umbre. Am putea face un documentar de un sfert de oră nemaipomenit, şi să-l difuzăm în spoturi de două-trei minute la emisiunile matinale de dezbateri.

Mallon îl chestionă pentru început pe locotenentul David Hanly. Primarul şi departamentul de poliţie fură nevoiţi să-i permită lui Hanly discuţia cu Mallon. Dacă ar fi refuzat, în final ar fi fost mai rău. Nimeni nu-şi făcu probleme în privinţa comportamentului lui Hanly, iar Pop se asigură de aceasta îngrijindu-se să-i fie remis un plic auriu. Când veni rândul lui Munger, Hanly îl dăscăli până-i făcu capul calendar, în vreme ce primarul lansă zvonul că în caz că se descurca cum trebuie, urma să fie ridicat din nou la gradul de căpitan.

La întrebările lui Mallon, Hanly recunoscu imediat că fusese pe scenă înainte ca moartea lui Vito Daspisa să se fi produs.

— De ce erai acolo, locotenente? Cu siguranţă atribuţiile dumitale de şef al Brigăzii Districtuale nu-ţi reclamau prezenţa la prinderea unui fugar?

— Mă aflam în drum spre casă. Am prins radio acţiunea. Unul din poliţiştii ucişi de Vito Daspisa îmi era coleg de serviciu şi bun prieten. Am vrut să particip şi eu la prinderea criminalului.

— Dar dintre toţi ofiţerii de poliţie, numai dumneata, imediat ce ai apărut acolo, ai urcat până la apartamentul unde se ascundea Daspisa şi ai *vorbit* cu el.

— Vito a trimis jos un mesaj scris. Operatorii TV l-au prins pe imagine în timp ce cădea de la fereastra lui. El m-a chemat special pe mine.

— Există un film care te arată intrând singur în clădire, spune ce urmează să întreprinzi, iar la sfârşit eşti filmat întorcându-te în stradă după discuţia cu Daspisa.

— Am încercat să vorbesc cu el, dar n-am avut pic de succes.

— Eu afirm că ai discutat cu Vito Daspisa despre afacerile cu droguri.

— O mai mare greşeală nici n-aţi putea face, domnule Mallon.

— Atunci despre ce aţi discutat?

— A spus că vrea să vorbească cu frate-su, Willie.

— Dar atunci când ai coborât – aşa cum declari – după ce ai *încercat* să stai de vorbă cu el, i-aţi raportat imediat primarului, nu-i aşa?

— Nu-mi amintesc.

— Întâlnirea a fost înregistrată de camerele de televiziune, domnule locotenent!

— El răspundea de teatrul de operaţiuni. I-am spus că suspectul refuzase să discute cu mine.

— Aşadar Daspisa a refuzat să vorbească cu dumneata şi în clipa aceea sergentul detectiv George Fearons a fost trimis înăuntru.

— Aşa e.

— Îl cunoşteai pe Fearons?

— Nu personal.

— Dar dumneata şi sergentul Munger, care răspundea de detaşamentul de asalt, l-aţi instruit în holul clădirii şi i-aţi dat puşca?

— Nu.

— Nu l-aţi instruit?

— Nu i-am dat nicio puşcă. Fearons e psiholog. A urcat la Daspisa să aplice psihologia asupra lui.

— S-a legitimat ca George Fearons?!

— De ce-ar fi fost necesar? E detectiv de poliţie. E cunoscut în departament ca psiholog.

— Îţi atrag atenţia, locotenente, că George Fearons s-a pensionat acum trei ani şi astăzi este un consumator profesionist în Montreal.

— Consumator profesionist?

— Mănâncă mese enorme în vitrina restaurantelor din Montreal pentru a-şi câştiga existenţa.

— Imposibil! E prea tânăr să se pensioneze şi prea slab şi mâncat vreodată aşa.

— Te atenţionez că omul pe care l-ai instruit nu era George Fearons, ci Charles Partanna, un ucigaş profesionist al Mafiei care, în urma instrucţiunilor dumitale, a urcat la etajul lui Vito Daspisa şi l-a împuşcat.

— Noi l-am instruit pe sergentul detectiv Fearons. Şi după ce el s-a întors de sus, sergentul Munger şi trupa lui au urcat la rândul lor; după ce-au forţat intrarea în apartamentul lui Daspisa, au tras asupra lui în legitimă apărare.

— Ai de gând să-ţi menţii declaraţia, domnule locotenent?

— Aşa s-a întâmplat.

— Dacă te agăţi de povestea asta, atunci va trebui să o spui din nou instanţei, sub jurământ. Asta-i tot, locotenente.

Chestionarea lui Ueli Munger confirmă depoziţia lui Hanly.

Chester Singleton, operatorul NBC care intrase în apartament în urma detaşamentului armat, declară comisiei de interogare Mallon că impresia lui era aceea că trupa lui Munger nu fusese nevoită să forţeze intrarea în apartamentul lui Daspisa, deoarece găsiseră uşa larg

deschisă. De asemenea, continuă el, îşi amintea foarte clar că-l văzuse pe Daspisa bucăţi pe podea, pereţi şi tavan înainte ca forţa de asalt să înceapă să tragă.

După ce Singleton părăsi camera de examinare, Mallon şi consilierii săi ajunseră la o decizie unanimă: nu mai exista nicio îndoială în mintea lor că Hanly şi Munger minţiseră. Faptul că Fearons se afla la Montreal şi putea fi adus în New York pentru a depune mărturie că nu părăsise Canada în ultimii trei ani ar fi reprezentat o dovadă distrugătoare, care i-ar fi permis Procurorului Districtual să-i strângă cu uşa pe Hanly şi Munger şi să-i facă să vorbească. Mărturia lui Singleton urma să stabilească că Daspisa fusese împuşcat de cineva care Departamentul Poliţiei pretindea că e George Fearons, lucru ce nu putea fi adevărat. Avocaţii din personalul lui Mallon fură de acord că acum dispuneau de suficiente dovezi pentru arestarea lui Charles Partanna şi că ea să fie făcută publică în ziua de luni, cu opt zile înainte de alegeri. În clipa aceea George F. Mallon, însoţit de echipa lui de ofiţeri şi ziarişti, avea să atace.

22

Vincent convocă o întrunire cu Angelo şi Charley Partanna. Citea un ziar când aceştia intrară în birou şi se aşezară.

— Ia-n ascultaţi cu ce porcării vin ăştia, exclamă el indignat. Citi cu voce tare. „Comisia prezidenţiala a afirmat astăzi că grupurile asiatice ale crimei organizate ameninţă să devină o permanenţă în ramurile principale ale economiei americane". Scoatem cinci sute de miliarde pe an şi deodată o mână de chinezoi de doi bani devin o ameninţare. Ia-n ascultaţi aicea. „Banda Bamboo a venit în Statele Unite din Taiwan, datorită presiunilor exercitate asupra ei de legea taiwaneză". Aţi mai auzit vreodată asemenea tâmpenii? Guvernul Taiwanului îi sută la sută din gangsteri. Banda Verde din Shanghai l-a făcut. Preşedintele Taiwanului i-unu din capii Verzilor, Chiang Kai-shek. Şi-atunci de ce publică ăştia porcării?

— Şi obişnuiam să cumpărăm de la ei, zise Pop.

— Oricum, nu d-asta v-am chemat. Charley, tu ţi-l aminteşti pe Micuţu Jaimito Arrasar?

— Furnizoru sud-american.

— Ne trage-n piept la greutate. Vreau să zbori la Miami şi să-l aranjezi.

— Jaimito umblă cu patru gorile, interveni Pop.

— Cum vrei să procedezi, Charley?

— Trimite-i pe Instalator şi pe Phil înainte să afle ce şi cum.

— Cinci tipi… Chiar dacă săriţi toţi trei pe ei, tot o să iasă un tărăboi a naibii, spuse Pop.

— Mă descurc eu, replică Charley. De ceilalţi doi nici n-am nevoie.

— Cinci tipi, singur? Nici vorbă.

— Po s-o fac cu două grenade cu cianură.

— Şi de-unde iei tu grenade cu cianură?

— Religio le poate face la atelierul lui, ori să le fure de la

Armată. E suficient ca unu de la echipa de pe aeroport să mi le aducă-n avion, ca să nu trebuiască să trec cu ele pe la pază.

Vincent oftă.

— Nu po să pricep. Jaimito încasează cinci milioane şi juma pe săptămână şi tot trebe să ne tragă-n piept la cântar.

— Hoţu-i hoţ, ce mai, declară Pop.

— Jaimito-i un tip simpatic, zise Charley. Hai să presupunem că nu ştie că oamenii lui ne uşurează coletele. Poa totul se face în Columbia, înainte de a trimite marfa la Miami. Dacă i-o tragem lu' Jaimito, s-ar putea să ne greşim omu'.

Vincent şi Pop se priviră unul pe celălalt perplecşi.

— Şi ce-are-a face? întrebă Vincent.

— Chestia-i să primească mesajul, Charley, explică Pop. Data viitoare n-o să mai jignească un client aşa baban, să nu strice bunele relaţii.

Aşteptând lumina verde din Miami, Charley lucră alături de tehnicienii lui Religio la mecanismele electronice de blocare şi declanşare, astfel că atunci când Instalatorul sună şi spuse că totul e în ordine, Charley era la rândul lui pregătit.

De la New York plecă cu Mardell. Îl presase atât de mult, încât fusese obligat s-o ia cu el. Nu lucra încă. Aştepta ca numărul să fie montat, deci nu avea repetiţii, iar costumele se aflau încă în lucru. (În plus, dar asta nu i-o spusese lui

Charley, sezonul nu începuse).

Când el îi spusese că va trebui să plece pentru două zile, ea se oprise din mâncat. Făcuse o temperatură de 40 de grade cu ajutorul medicamentului folosit special în acest scop de Edwina. Stătea în combinezon şi privea peretele. Era o mare durere-n cot. Apoi, după ce acceptase ca ea să-l însoţească în Florida, Charley fu nevoit să aibă grijă de celălalt capăt al firului: Maerose.

În vreme ce Mardell împacheta, Maerose îşi petrecu noaptea în apartamentul lui de pe plajă, se trezi devreme ca să-i pregătească un dejun copios, ca Charley să vadă că e iubit şi să fie recunoscător. După

masă, ea îl fugări iarăşi în pat şi-l ţinu într-o asemenea foarfecă cu picioarele încolăcite în jurul taliei, încât îl determină să creadă că-i cerea micul dejun înapoi. Îi pregăti valiza dar, slavă cerului, avea o întâlnire matinală la birou, aşa că nu insistă să-l conducă la aeroport.

La aeroport îl duse Zingo Pappaloush, şoferul personal al socrului său în perspectivă, aşa că, firește, n-o putu lua cu el în automobil pe Mardell. Comandă o limuzină pentru ea şi fu norocos să scape basma curată, căci Mardell ştia că locuieşte tocmai în Brooklyn. Rezervaseră locuri la avion şi acolo se întâlniră amândoi; după care, un bărbat scund, cu denumirea liniei aeriene înscrisă pe salopetă, trecu pe interval şi scăpă în braţele lui Charley un pachet micuţ.

— Sunt atât de emoționată, Charley. N-am fost niciodată în Florida.

— E foarte frumos.

— Va trebui să-mi cumpăr un costum de baie.

— Un ce?

— Un costum de baie.

— Atâta vreme cât nu-l pui pe tine.

— Cum adică?

— Nu vreau să mor în îmbulzeala pe care-o s-o provoace costumu tău de baie.

Ea îi dădu un ghiont în joacă care-i amorţi braţul, cât pe ce să-l arunce de pe scaun.

— Răule, chicoti fericită.

— Stăm într-un hotel drăguţ, în cel mai bun loc de pe plajă, aşa că orice vrei în timpu zilei, ridici receptoru şi comanzi.

— Şi tu unde-ai să fii? întrebă ca neliniştită.

— Eu am treabă. Lucrez şi eu ca toată lumea de la nouă la cinci după-amiaza. Dimineaţa te sărut la plecare şi mă duc. Apoi mă-ntorc acasă şi facem ce vrei tu.

— Bine, Charley. Mă simt în siguranţă.

Jaimito locuia la Bolivar. Instalatorul aranjase rezervarea pentru

Charley. La orele opt dimineaţa, Charley se instală în apartamentul de la ultimul etaj, situat vizavi de cel al lui Jaimito; erau singurele de pe etaj. Îşi puse un tricou şi peste el un costum de valet, iar la zece fără un sfert şedea pe un scaun privind prin gaura pe care o scobise în uşă, până când Jaimito şi cele patru gărzi de corp ieşiră din apartament, îndreptându-se spre lift. Charley aşteptă zece minute, apoi traversă culoarul şi scoase broasca de la uşa principală a lui Jaimito. O înlocui cu o broască acţionată prin comandă la distanţă şi o testă. Intră înăuntru şi montă altele identice la uşa glisantă de pe terasă şi la singura uşă interioară existentă, legând sufrageria de dormitor printr-un hol de acces.

Agăţă cartonaşul cu UN DERANJAŢI de mânerul uşii, îşi puse o mască de gaze, se urcă pe o scară uşoară din aluminiu, cu oarecare dificultate din cauza piciorului cu beteşug din război şi fixă grenadele în fiecare candelabru de la cele două colţuri ale camerei. Le suspendă de fire conectate la o cutie de control, astfel ca la acţionarea ei, grenadele să cadă brusc până la nivelul feţei, smucind cuiele şi eliberând apoi gazul otrăvitor.

În timp ce lucra, cealaltă uşă se deschise şi o blondă micuţă, cu sprâncene negre, intră în cameră într-un halat de noapte scurt. Avea cam nouăsprezece ani şi un chip tare isteţ.

— Ce faci acolo sus? spuse ea cu voce ascuţită. De ce-ai chestia aia pe faţă? Se apropie de scară şi se holbă la el.

El o lovi cu piciorul teafăr în bărbie, sperând totodată să nu cadă în fund. Coborî de pe scară, îi scoase ciorapii cu chilot şi-i folosi pentru a-i lega mâinile şi picioarele la spate. O trase prin hol în al doilea dormitor, îi îndesă în gură un căluş mare din hârtie igienică să nu facă zgomot şi o vârî într-o debara. Se reîntoarse în sufragerie şi curăţă totul înainte de a lua cartonaşul de pe uşă şi de a se întoarce în propriul lui apartament, la douăsprezece şi zece minute.

Aşteptă. La trei şi douăzeci îi auzi pe cei cinci bărbaţi întorcându-se, scoţând sunete spanioleşti precum un magazin de animale exotice incendiat. Charley întrerupse legătura electronică cu uşa apartamentului, descuind-o, încât în clipa în care puse mâna pe ea, primul haidamac rosti:

— Hei, şefu', camerista a uitat să-ncuie uşa.

— Intraţi voi primii, zise Jaimito în spaniolă.

Charley se uită prin gaura de observaţie până toţi dispărură în apartament şi închiseră uşa în urma lor. Activă încuietorile electronice la cele trei uşi, apoi declanşă mecanismele de la candelabre, eliberând grenadele. Aşteptă douăzeci de minute, după care îşi puse masca pe faţă şi pătrunse înăuntru. Cinci trupuri erau răspândite prin cameră, pe scaune şi pe podea. Charley deblocă încuietoarea de la uşa de pe terasă şi o deschise larg, lăsând briza oceanului să intre înăuntru şi să ventileze încăperea, ca la sosirea cameristei, acesteia să nu i se facă rău.

La şase şi jumătate era din nou la hotel alături de Mardell. Era preocupată, vocea i se auzea parcă din depărtare.

— Ai avut o zi bună la birou? întrebă ea.

— Da, foarte bună.

— Mă bucur.

— Dar tu?

— Am luat prânzul la piscină. Vorbea mecanic. Câţiva bărbaţi au vrut să mă acosteze, dar am agăţat un preot ce i-a ţinut la distanţă.

— Te-a supărat cumva?

Ea încercă să râdă, însă în minte avea alte gânduri.

— Nu. Unde luăm cina?

Serviră o cină bogată cu preparate oceanice, într-un restaurant recomandat de directorul hotelului.

— Cum se face că eşti aşa tăcută? întrebă Charley.

— Mănânc.

Se întoarseră devreme în cameră. Când se pregăteau să se urce în pat, Mardell se hotărî să vorbească.

— Te-a sunat azi o femeie.

— Zău? Cine?

— A zis că o cheamă Maerose Prizzi.

El îşi scotea pantalonii, cu spatele la ea.

— A vrut să ştie ce caut în camera ta.

— O fi fost vreo nebună.

— A zis că-i logodită cu tine.

Charley se întoarse cu faţa spre ea, în chiloţii lui de boxer şi jartierele pariziene.

— A spus ea asta?

— Da.

— N-avea niciun drept. N-am zis niciodată că-s logodit cu ea.

— Cine e, Charley? întrebă Mardell ca şi cum ar fi vorbit despre reţeta unui sandwich cu şuncă.

— E nepoata omului pentru care lucrez. E mult mai tânără ca mine.

— Cu cât mai tânără? Cu vreo douăzeci de ani? Să aibă oare zece, Charley?

— Ascultă, o cunosc de-o viaţă. La ea-i o pasiune de-aia de şcolăriţă.

— Deci nu eşti logodit.

— Eu, logodit? Cu Maerose Prizzi?

— Trebuie să mă înarmezi cu toate faptele, Charley.

— Nu-nţeleg.

— Mi-a spus c-o să mă caute când ne întoarcem la New York. Vrea să vină să mă vadă.

— Se poartă ca o puştoaică care vrea să bage omu-n bucluc. Las c-o să vorbesc eu cu bunică-său de treaba asta. Doar nu crezi că te-aş fi luat cu mine la Miami dac eram logodit cu alta!?

— S-a mai întâmplat. Bărbaţii fac lucruri din astea.

— Mardell, ea-i ca *o rudă* pentru mine. Îi dădu lui Dumnezeu posibilitatea să-l trăsnească. Vreau să zic aşa, ca o vară de-a doua, sau o soră mai mică.

Mardell se băgă în pat, luă două somnifere scoţându-le ostentativ din flacon, stinse lumina de pe noptiera de la capul ei şi-i întoarse spatele.

— N-ai ce să mai vorbeşti cu mine, Charley. Singura cale de a rezolva problema este să ne aşezăm toţi trei la masă să discutăm.

Charley îşi trase pijamaua pe el şi ieşi din dormitor. Se lăsă

într-un scaun, îşi aprinse un trabuc mare şi deschise televizorul să urmărească o cursă de cai. În clipa aceea înţelese ce trebuia să fi simţit Vito descuind zăvoarele uşii şi izbind-o de perete. Era un om condamnat.

23

Maerose părea să privească pe fereastra cabinetului ei, deschisă spre curtea frumos amenajată în spatele clădirii duble, placată cu gresie, pe care compania ei o ocupa în Turtle Bay, însă în fapt gândurile i se concentrau asupra lui Charley. Pe faţă avea întipărită o expresie absentă, iar ochii ei erau ca acele X-uri din ochii personajelor de animaţie cărora tocmai li s-au dezvăluit adevărurile vieţii. Nu-i venea să creadă. Telefonase la hotelul familiei din Miami, îl ceruse pe domnul Charley A. Partanna şi îi răspunsese o femeie. Prima ei reacţie fusese una de nerăbdare, imaginându-şi că neghioaba de telefonistă îi făcuse legătura cu o altă cameră. Află că nu era aşa. Vocea femeii, cu un puternic accent britanic, dorea să ştie cine îl caută pe domnul Partanna. Reacţia lui Maerose se concretizase în „cine dracu' eşti?", căci întrebarea celeilalte avusese o intonaţie de parcă Maerose n-ar fi avut niciun drept să-l caute pe domnul Partanna, oriunde s-ar fi aflat acesta.

— Daţi-mi-l la telefon.

— Domnul Partanna nu e aici.

— Dar unde e?

— La birou.

Era una din vocile acelea britanice ce se voiau superioare. Charley la birou!

— Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Doamna Partanna.

Şocul acestor cuvinte fu asemănător cu cel al unei săbii de gheaţă înfiptă în stomacul lui Maerose.

— *Doamna* Partanna? Când s-a mai întâmplat asta?

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Aici e Maerose Prizzi. Vă rog să reţineţi bine acest nume pentru a i-l spune corect domnului Partanna când îi veţi transmite că l-am căutat. Sunt logodnica dânsului.

Fu rândul ştoarfei s-o-nghită. Se înecă, scoţând un sunet ciudat.

— Logodnica lui?

— Cum vă numiţi?

— Mardell La Tour.

— Ascultă, domnişoară La Tour. Telefonez de la New York, altminteri aş veni acolo şi-am putea amândouă rupe câteva scaune de spinarea ordinarului ăla. Unde locuieşti?

— În… în New York.

— Unde anume?

— Pe strada 23 West, numărul 148.

— Când vă întoarceţi?

— Cred că luni. Dar, realmente, domnişoară Prizzi

— Tu şi cu mine vom sta de vorbă. Am să te sun.

Maerose nu-şi revenise încă din şocul produs de prezenţa unei femei în camera de hotel a lui Charley Partanna, cu aproape jumătate de ceas în urmă. Imediat după ce-i închise telefonul lui Mardell, puse detectivi pe urmele lui Charley atât în New York, cât şi la Miami, conştientă că-i vor aduce dovezi de netăgăduit că Charley o dublase tot timpul cu femeia aceea. Trebuia să-i frângă spatele. Trebuia să-l înveţe că dacă-i făcuse una ca asta, ea îl putea demola.

Pistonându-l încontinuu pe taică-său aflase că Charley plecase la Miami să rezolve o problemă cu un furnizor hoţ. El însă îi spusese femeii că se duce la birou. Nu că Maerose s-ar fi aşteptat să-i zică tipei de ce era acolo, dar esenţa chestiunii rezida în faptul că femeia nu făcea parte din mediu, altminteri ar fi ştiut că oamenii ca Charley nu au birouri atunci când călătoresc la Miami. Şi oricum, nu avea cum să fie din mediu cu limbajul acela al ei. Vorbea ca C. Aubrey Smith.

Poate că era un talent local cules de Charley, ori vreo tipă pe care i-o plasaseră oamenii lui Casco Fidele. Aşa ceva ar fi acceptat în final. Era ceva ce bărbaţii făceau adesea în deplasări. Însă dacă el o cărase pe femeia aia tocmai din New York, când ei nici măcar nu avusese curtoazia să-i facă o invitaţie la Baltimore, chiar dacă ştia că n-are cum să-l însoţească pentru că ea avea o afacere de condus, atunci

– înghiţi amar – atunci trebuia să vadă cum să pună un contract pe capul lui.

Ştia că nu e capabilă să-şi ducă intenţia la bun sfârşit. Repetându-şi ameninţările în gând o făcu să se simtă mai bine, însă dacă l-ar fi achitat pe Charley ar fi fost exact asemeni tatălui ei, şi orice ar fi fost mai bine decât asta.

Avea nevoie de Charley. Toate planurile ei se bazau pe Charley. Faptul că avea cu el o femeie în Miami nu făcea decât să-i adâncească sentimentul de răvăşire. Era un nenorocit bun de nimic, iar ea ce să facă? Era o Prizzi. El ştia ce înseamnă să fii o Prizzi, poate mai bine decât oricine de pe lume şi totuşi i-o făcuse.

Îşi dădea seama că Angelo Partanna ştia de existenţa acelei femei, căci el ştia ce urma să facă Charley încă înainte ca fiul lui să se gândească la problemă, dar nu era sigură cum să-l întrebe fără să deschidă deodată întreaga cutie cu viermi.

De un singur lucru era conştientă. Trebuia să-l bată în cuie pe Charley. Să-i ia orice posibilitate de opţiune, ca să-şi dea seama de inutilitatea învârtirii lui în jurul unei femei alta decât Maerose Prizzi. Trebuia să priceapă că se angajase înaintea unei Prizzi, se logodise ca să se căsătorească cu o Prizzi, chiar dacă ca nu insistase niciodată să facă un anunţ formal sau ca el să confirme logodna lor. Trebuia să înţeleagă că nu putea călători prin ţară cu orice tipă pe care îi venea să pună labele, de parcă s-a fi aflat undeva în China, pentru numele lui Dumnezeu! El se afla în Miami. Toată lumea îl cunoştea. Norocul lui consta în faptul că nimeni nu aflase de logodna cu nepoata lui Corrado Prizzi. Pentru a-l lipi la pământ, nu avea decât să oficializeze totul, să anunţe lumea cui îi aparţinea el. Avea să-i spună tatălui şi bunicului ei că s-au logodit. Nu-i venea uşor s-o facă căci, odată treaba încheiată, dacă Charley continua să zburde cu altele, ei l-ar fi-ngropat în ciment.

În plus îi dădea şi programul peste cap. Intenţionase să-şi consolideze afacerea în Washington la fel de temeinic ca în New York astfel încât, imediat după anunţul logodnei cu Charley, în momentul crucial şi ca un punct culminant al veştilor bune, să-l roage pe bunicu-său să-i ceară lui Eduardo s-o ia drept asistentă. Ea i-ar fi vândut acestuia firma de decoraţiuni pentru o sumă grasă, apoi s-ar fi apucat răbdătoare să înveţe dedesubturile operaţiunilor lui Eduardo,

pentru a-l săpa în timp în faţa familiei şi a-i lua locul.

Începu să nutrească anumite îndoieli în ce priveşte reuşita căsătoriei cu Charley. Charley n-o sunase niciodată s-o invite la masă. Întotdeauna ea fusese nevoită să-i telefoneze lui. Charley n-o vrăjise niciodată ca s-o ducă în pat. De fiecare dată ea inventase aranjamente elaborate ca lucrul să se întâmple. Mai devreme sau mai târziu avea să epuizeze poveştile care să-l facă să-şi dea hainele jos şi să încuie uşa. Lacrimile îi umplură frumoşii ochi negri. Nu avea puterea să renunţe la el. Ar fi însemnat prăbuşirea tuturor planurilor ei de a-şi croi drum către poziţia de şefă a întregii familii, într-o bună zi. Cu cât stăteau mai mult împreună, cu atât el devenea mai mult al ei; era convinsă, pur şi simplu, că după alte zece sau douăsprezece întâlniri el va prelua iniţiativa. *El* o va invita la cină. *El* va fi cel care va născoci toate şmecheriile ca să o atragă în pat. Ţinând cont de banii şi puterea aflate în joc, ei doi *aparţineau* unul altuia.

Dar şi în lipsa acestor motive, Charley constituia o veriga importantă în lanţul vieţii ei. Ei împreună trebuiau să formeze noua echipă a puterii, să aducă sânge proaspăt. Pentru moment Charley nu era decât adjunctul tatălui ei, dar până în clipa când ea avea să ajungă în postura de a-l doborî pe Eduardo din fruntea întreprinderilor legale ale familiei, taică-său va fi cu siguranţă terminat, fie mort sau retras, iar Charley avea să fie Şeful operaţiunilor de stradă, cu toate atributele de şef, atuul ei să-l dea deoparte pe Eduardo.

Luă receptorul şi formă un număr.

— Mătuşa Amalia? Maerose la telefon. Poţi să aranjezi să-l văd azi după-amiază?

— Da ce-ai păţit, Mae? Vocea Amaliei era neliniştită.

— Vreau să-i zic că mă mărit cu Charley Partanna.

— Mae! Da-i minunat! O să-l faci aşa de fericit!

— Lui vreau să-i zic primul. Nici măcar lui tata nu i-am spus încă.

— Da Charley o să-i spună lui Angelo…

— Charley o să-şi ţină gura. Îmi aranjezi o întâlnire, mătuşă Amalia?

— Vino la patru şi jumătate. Asta-i cea mai fericită zi din viaţa

mea.

Maerose îşi puse o rochie tip Lovat, din tweed verde, un pulover verde şi ciorapi lungi de lână, de aceeaşi culoare. Purta pantofi fără toc şi se machiase uşor, să dea impresia unei fetiţe. După ce se îmbrăcă, se răzgândi. Exista o cale mai bună să arate ca o fetită înaintea bunicului. Îşi scoase rochia şi îmbrăcă o fustă scoţiană cu model Fraser, un pulover Shetland şi o beretă de lână în carouri, prinsă cu şnur pe sub bărbie şi cu îmbracă travestiţii scoţieni.

Fonograful cânta *I*l *Pirata* lui Vincenzo Bellini, o poveste siciliană. Ajunsese la jumătatea înduioşătoarei arii „Pietosa al padre" în momentul în care Amalia o introduse pe Mae în camera lui don Corrado. Bunicul îi zâmbi şi clătină din cap, ridicând însă o mână s-o oprească din vorbă până la terminarea arici. Maerose se aşeză, strângându-şi picioarele şcolăreşte.

Încăperea era o replică a dormitorului ducelui din copilăria lui Corrado Prizzi. Abia dacă mai exista vreun loc gol care să nu fie acoperit cu picturi sau acuarele din secolul al XIX-lea, prinse în rame baroc. Mobila era masivă, grea şi întunecată, iar tot ceea ce se afla în cameră, exceptând bătrânul, avea franjuri peste franjuri.

Aria se sfârşi. Don Corrado se ridică şi deschise larg braţele. Ha se repezi în îmbrăţişarea lui, dar grijuliu, întrucât el era atât de mic şi de fragil.

— Frumoaso, glăsui bătrânul. Hai, aşază-te şi serveşte o prăjiturică, draga mea.

Se aşezară unul lângă altul, cu un mic taburet între ei susţinând o farfurie plină cu dulciuri şi prăjituri siciliene.

— Ce mult mă bucur să te văd.

— Bunicule, am vrut să fii dumneata primul să afli vestea. Nu i-am spus-o încă nici lui Papa.

— Vestea? întrebă el blând.

— Mă voi mărita cu Charley Partanna.

— Oh, într-adevăr ce veste minunată! îşi împreună mâinile la piept şi privi spre cer. Cei mai desăvârşiţi tineri pe care i-am cunoscut

în viaţa mea – o căsătorie!

— Am venit să-mi dai binecuvântarea.

— Ai binecuvântarea mea de-o mie de ori, dacă sunteţi siguri că asta vreţi şi vă căsătoriţi.

— Suntem siguri, bunicule.

— Atunci trebe să avem o mare petrecere şi să facem anunţu. Pentru că e vorba de tine, nepoata mea *favorită,* va fi cea mai mare petrecere pe care au văzut-o ai noştri în ultima vreme. La vechile Palermo Gardens. Peste patru săptămâni? îi întinse mâna şi ea o sărută. Plecă din cameră cu ochii umezi. La fonograf, cvintetul şi apoi sextetul începeau să dezvolte comentariile corului. Era un moment deosebit de frumos, iar ea îl ţintuise pe Charley.

24

George F. Mallon avusese o zi grea de campanie electorală în Bronx-ul de Sus, nevoit fiind să stea în picioare în ploaia înghețată, în timp ce convoiul său motorizat se scurgea pe lângă nici țipenie de om, pe lângă liceul de Witt Clinton și Mosholu Parkway spre Grand Concourse, coborând în cele din urmă la cel mai nenorocit miting pe care-l văzuse vreodată organizat pe Stadionul Yankee. Aceleași congregații de nădejde ale Bisericii Evanghelice Electronice, adunate din toate cele cinci cartiere, din New Jersey și Connecticut, fuseseră aduse acolo cu autobuzele să-l audă ținând din nou aceeași cuvântare. Nu era de față nicio cameră de televiziune. Se hotărâse să se renunțe la radio, deoarece economiseau tot ce mai rămăsese în vederea ultimei săptămâni de campanie, pentru arestarea lui Charley Partanna, când adevărata muzică bisericească avea să se reverse din orgi atotputernice.

Era epuizat când ajunse acasă, în simplul său duplex de pe Fifth Avenue, lângă Muzeul Metropolitan – care, deși nu găsise timpul să îl viziteze, îi sporea foamea de artă și cultură.

Luigi, desăvârșitul majordom sicilian, îi luă haina, fularul, pălăria și mănușile și îi oferi un pahar înalt cu whisky și puțină gheață.

— Domnul Marvin vă așteaptă în cabinet, sir.

Marvin era fiul de treizeci și unu de ani al lui Mallon. George F. Mallon sorbi mai multe înghițituri din pahar înainte de a da ochii cu Marvin, deoarece știa că numai câteva ore petrecute cu Marvin făceau tot atât precum câteva luni singur într-o navă spațială în drum spre Alpha Centauri. Marvin ar fi trebuit să fie preot, copia spirituală a omului sfânt, Reverendul Jerry Farwell, cel ce-și instruise turma „într-o zi Iisus va coborî pe pământ și va distruge toate hotărârile Curții Supreme cu o singură și cumplită lovitură”, însă taică-său îi barase calea. Făcuse din el asistentul său, să-i rezolve, nenumăratele sarcini legate de construcțiile complexelor bisericești din țară, în *vreme* ce tăticul său se dădea de ceasul morții să devină primarul orașului New

York, cea de a doua funcţie electivă ca mărime din Statele Unite. Mallon termină jumătate din băutură singur, în foaier, apoi îşi îndreptă umerii şi păşi marţial în cabinetul unde se afla Marvin.

Marvin avea mai curând conformaţia maică-sii decât pe cea a James Bond-ului lui Sean Connery. Era mic şi rotund. Avea părul de culoarea untului şi gura plină cu dinţi de unt. Vorbea cântat şi indiferent ce spunea, îşi dădea silinţa să zâmbească înainte, în timp ce o spunea şi după aceea, în maniera ortodoxă a clericilor Bisericii Evanghelice Electronice. Ceea ce *payes*-ul reprezenta pentru evreii ortodocşi, ceea ce *zuchetto3* era pentru un cardinal catolic, aşa era zâmbetul de mâncător de rahat pentru preoţimea evangheliei electronice.

George F. Mallon îi permitea fiului său accesul la orice nivel al afacerilor sale, mai puţin la cel bănesc. Exista ceva în felul de a fi al lui Marvin care te făcea să crezi că ar fi putut s-o şteargă cu toţi banii; o iluzie, Mallon era convins, dar pe de altă parte fiul lui îşi dorea enorm să fie una cu Biserica Evanghelică Electronică, al cărei singur Dumnezeu era banul.

Mallon suspină. Banii erau singurul lucru cu care ar fi fugit Marvin. Era cel mai sigur om din lume ca să îl laşi singur cu o femeie. Poate c-ar fi încercat să i se închine într-un mod sacerdotal mai desfrânat, dar de fugit cu ea n-ar fi fost niciodată în stare. Marvin era un eunuc, Mallon o ştia şi venise timpul să-i facă vânt afară din oraş, înainte de începerea părţii dificile din campanie, întrucât pe Marvin îl excita activitatea şi asta nu l-ar fi făcut decât să clacheze în momentul cheie.

Intră în cabinetul aducând cu o catedrală, cu pupitrele sale pentru rugăciuni şi studiul Bibliei. Nu era o cameră prea confortabilă, din cauza mesei de biliard de un metru optzeci pe trei şaizeci, a hărţilor de război din Bosnia din timpul primului război mondial cu care decoratorul pavoazase pereţii şi a enormului birou sculptat în stil florentin, în mijlocul căruia se găsea careul de cuvinte încrucişate din *New York Times.* Mallon strânse mâna fiului său şi acceptă un sărut pe

---

3 Tichie

obraz. Îşi aprinse un trabuc. Luigi, majordomul perfect, îi strecură un al doilea pahar înalt în mână.

— Nu crezi că bei cam mult, dadă? întrebă Marvin, pronunţând cuvântul aşa cum îl pronunţase întotdeauna: dadă.

— Nu, Marvin.

— Alcoolul e un narcotic.

— Ai de lucru, Marvin?

— Da, dadă.

— Convenţia şi Expoziţia Evanghelică Naţională se deschid sâmbăta viitoare la New Orleans. Voi fi ocupat cu altele, chiar foarte ocupat după cum ştii, prin urmare tu va trebui să reprezinţi firma în pavilionul nostru şi, sper, că şi pe scenă.

— Totu-i aranjat, dadă. Voi fi al patrulea vorbitor, după Edgar Henshaw Dove. Am să plec la New Orleans duminică dimineaţa, să fiu acolo exact la timp pentru conferinţa de luni.

— Despre ce o să vorbeşti?

— „Şi ea aduse unt într-o farfurie aleasă", după Iosif versetul 1.9.

— Eu unul aş fi ales „Acolo unde-ţi stă averea, acolo îţi va fi şi inima", Matei.

Luigi, desăvârşitul majordom, făcea ordine neobservat în cameră. Umplu ceaşca lui Marvin din nou cu ovaltină.

— Va trebui să faci reclamă, Marvin, spuse George F. Mallon. Vei avea nevoie de un text trăsnet, fie din scriptură, fie din Will Shakespeare, să-l prezinţi legat de Planul de Asigurare Parohială a enoriaşilor. E o chestie nouă în activitatea bisericească şi o oportunitate atât de interesantă, încât va merge ca pâinea caldă. Dă un comision bun clericilor – trei la sută – pentru Fiecare poliţă vândută, aşa că treaba va prinde de minune cu participanţii la Convenţie.

— Dadă, lasă-mă să-ţi zic – după părerea mea, va fi mai groasă decât ideea aceea cu primul Complex Creştin Recreativ, şi poate mai bună decât chiar noua ta idee agresivă despre Identitate şi Klan. Rânji unsuros în culoarea sa de unt. Prezic un venit brut de peste treizeci de milioane de dolari în numai primul an.

— Prezici, Marvin?

— O previziune de afaceri, dadă. Nu în sensul biblic sau politic. Ai să vezi cum le-o servesc acolo, în New Orleans.

25

Charley plutea în mijlocul unei mări cu apa limpede, verde-albăstruie, umbrind de soare pântecele alb ca smântâna al lui Mardell, capul ei aflându-se la câţiva kilometri spre dreapta, iar stâncile unghiilor ei date cu lac de la picioare la alţi câţiva kilometri în stânga sa. Maerose Prizzi începea să apară de cealaltă parte a sânului stâng al lui Mardell, bătaia puternică şi constantă a inimii acesteia îngreunându-i ascensiunea. Când Maerose ajunse în vârf privi roată, scoase un pistol şi-l împuşcă pe Charley. Împuşcătura făcu un zgomot asurzitor. Se deşteptă.

Telefonul de pe noptieră suna în întuneric. Ridică receptorul şi spuse „alo", uitându-se peste umăr la Mardell, adormită lângă el. La ea, somniferele îşi făceau efectul.

— Charley? Era Pop.

Charley se trezi.

— Cât e ceasul?

— Şase şi zece.

— Dimineaţa?

— Fata-i cu tine?

— Da.

— Am să vorbesc eu. Îmbracă-te. Nu fă niciun bagaj. În zece minute vine o maşină să te ia.

— Nu po să plec. Aicea s-a-ntâmplat ceva, şopti el în microfon.

— Charley – ce vreau să zic îi că pentru moment trebe să fugi să scapi cu viaţă.

— Cum adică?

— Nu acuma. Mişcă-te.

— Şi hainele?

— Ai să primeşti altele noi.

— Ce-i asta?

— George F. Mallon.

— Ah!

— Vorbim mai târziu. Maşina o să te ducă la aeroportul din Miami. Intră în prima cabină de lângă intrarea pasagerilor de la poarta de est. Am număru de-acolo. Te sun eu.

— Şi cum rămâne cu…?

— Lasă-i fetei un bilet. Spune-i că te-au chemat de la servici pen' nişte-afaceri urgente. Zi-i că un automobil o să vină s-o ia după ce-l anunţă pe director că e gata. În maşină o să fie o femeie şi-o s-o ducă la New York.

— Cine?

— Doamna Bostwick.

— Isuse, chestia-i mai complicată decât îţi închipui, Pop.

— Tre' să te mişti, Charley! Ai să pricepi după ce discutăm. Închise.

Mardell se mişcă adormită.

— Ce s-a-ntâmplat?

El se aplecă asupra ei şi o sărută pe umărul dezgolit.

— Nimic. Dormi mai departe.

Se îmbrăcă repede, îşi aruncă pe faţă cu apă rece şi se pieptănă. Se aşeză la pupitrul din apartament. „Dragă Mardell", spunea biletul, „a apărut o problemă de afaceri. Trebe să plec. ASTA N-ARE NIMIC DE-A FACE CU CE-AM DISCUTAT NOI ASEARĂ". Scrise propoziţia cu majuscule groase şi apoi o sublinie. „După ce te trezeşti, te îmbraci şi-ţi faci bagajul, sună-l pe director şi o asistentă de-a tatălui meu va veni să te conducă înapoi la New York. Am să-ţi telefonez deseară. Totu-i în ordine. Nu te îngrijora, te rog. Lucrurile stau foarte bine. Te sărută, Charley".

Se duse la fereastră şi privi prin perdelele dese să se asigure că era într-adevăr aşa de dimineaţă cum afirmase Pop. Era. Totul mergea cum nu se poate mai rău. Ieşi tiptil din apartament şi luă liftul. Apăsă butonul pentru coborâre. Sunetul cristalin de răspuns fi făcu să tresară. Chestia aceasta cu cele două femei îi provocase o stare de încordare. Se uită în jos să vadă dacă nu uitase să-şi pună ciorapii.

Trebuia să existe o carte care să-i arate cum să iasă din situaţie. Va vizita bibliotecile publice din fiecare oraş unde era trimis. Apăsă pe

butonul „hol”. Când uşa liftului se deschise, în faţa lui şedea Instalatorul.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Charley.

— Al tău îs, Charley. Afară te-aşteapt-o limuzină.

Instalatorul îi întinse un plic prin fereastra automobilului.

— Biletul, explică el. Pe numele lui Fred J. Fulton.

— Ăsta cine e?

— Tu.

— În ce direcţie?

— Dallas.

Charley puse plicul în buzunar.

— Ce viaţă, rosti el posomorât. La revedere, Al. Maşina porni în lungul bulevardului Collins.

Traversând şoseaua Julia Tuttle pentru a alege un drum mai scurt spre aeroport, se gândi că problema era probabil serioasă. Pop nu se juca. Dar ce putea fi mai grav decât ambuteiajul în care-l vârâse Maerose cu Mardell? „Sunt logodnica lui Charley”, spusese, sau oricum, ceva în genul ăsta. Cum Dumnezeu de-i intrase în cap că-s logodiţi? El nu se logodise cu nimeni, nici măcar cu Mardell. Ce făcuseră ei în patul lui cel nou din apartament constituia un lucru absolut normal pentru oameni de vârsta lor, sănătoşi din punct de vedere medical. Ministrul Sănătăţii Publice şi *Psihologia-Azi* i-ar fi susţinut cu siguranţă punctul de vedere. Ce făcuseră ei acolo fusese plăcut, aşa cum amândoi avuseseră dreptul să spere că va fi, aşa că mai încercaseră de încă vreo câteva ori. Dacă de fiecare dată când un american tânăr şi sănătos se culca cu o americancă tânără şi sănătoasă trebuiau automat să se logodească, atunci n-ar mai fi existat suficiente inele de logodnă. Şaizeci la sută din populaţie s-ar afla într-o stare de perpetuă logodnă. Nimeni nu s-ar mai putea căsători, logodit fiind în acelaşi timp cu atâţia alţii.

Iată ce efect avusese asta pentru Mardell. Ea era aproape terminată şi exact când avea mai multă nevoie de el, intervenise şi blestemăţia aceasta care-l transformase în fugar. Ce urma să facă ea dimineaţă? Cum avea oare să-şi revină?

Mallon nu-l putea ţintui cu nimic. Davey Hanly nu era nebun să

dea cu piciorul unui venit constant de şaizeci de mii pe an pentru că Mallon îi pusese câteva întrebări. Şi oricum, Davey se afla cu opt etaje mai jos când accidentul survenise. Mallon putea să urle cât vroia, însă nu putea să lege lucrurile între ele. Nu exista niciun martor care să-l fi văzut achitându-l pe Vito. Poate lucrurile se precipitaseră fiindcă Pop primise vreun pot legat de Micuţul Jaimito. Pe Jaimito probabil nu-l găsiseră încă, dar oricum, nu aveau ce să-i atârne de coadă, iar sticleţii erau mult prea bucuroşi când cineva le făcea de capăt unor astfel de tipi ca să facă tărăboi. Poate că Vincent avea un contract în Dallas sau în altă parte şi Pop nu voia să vorbească despre el până nu era sigur de linia telefonică, sau până nu trimitea pe cineva de la New York cu instrucţiuni. Totuşi, Pop menţionase numele lui George F. Mallon. Cum să fie Mallon? Dacă aşa era, atunci trebuia să ia scalpul cuiva căci, dintre toate momentele când ar fi putut s-o lase singură pe Mardell, acesta era cel mai nepotrivit. Ea gândea deja că-i fuseseră daţi papucii. Deşi, indiferent ce i-ar fi spus Maerose sau oricine altcineva, cum să creadă că el i-a dat papucii? O luase cu el la Miami pe ea şi nu pe Maerose, nu? Era o poziţie de remiză.

Isuse, şi-acum trebuia să-i facă faţă lui Maerose. Oriunde l-ar fi trimis Pop, ea avea să dea de el şi să-i telefoneze, de parc-ar fi fost logodiţi şi era dreptul ei să-l sune. Era ca şi cum ar fi dat cu banul fără să aibă nimic de câştigat: Mae sau Mardell. Cum să-şi spună să nu mintă? Pe de altă parte, când totul s-ar fi terminat la ce bun minciunile? Dacă voia să îndrepte lucrurile, trebuia să se poarte la fel cu amândouă. Dac-o minţea pe una, trebuia s-o mintă şi pe cealaltă, altminteri în adâncul inimii ar fi ştiut că pe aceea căreia i-a zis adevărul doreşte s-o păstreze. Aşa-i dicta instinctul, dar dacă instinctul lui greşea?

Era mai bine s-o audă pe Maerose întâi la telefon decât să dea ochii cu ea în aceeaşi cameră, încercând să-şi controleze ochii şi sunetul vocii. Neapărat trebuia să facă rost de o carte despre minciună, altfel n-avea să păcălească pe nimeni niciodată. Orice va ieşi din toate astea, bine pentru Mardell n-avea cum să fie. O mulţime de necazuri o aşteptau; se bucura că-i vorbise despre ea lui Pop, căci taică-său avea să intervină şi să-i uşureze situaţia până la întoarcerea lui Charley. Faptul că o trimisese pe doamna Bostwick de la New York arăta cât de

importantă era Mardell pentru el, iar Charley îi era recunoscător lui Pop fiindcă se gândise la asta. Însă indiferent ce voia Pop de la el, oriunde l-ar fi trimis, nu putea rămâne departe de Mardell mai mult de câteva zile, deoarece avea presimţiri sumbre în privinţa ei şi nu dorea să i se întâmple nimic.

La aeroport domnea agitaţia obişnuita. Aici ora nu conta: era cam şase jumătate, vineri dimineaţă şi parcă se asista la înmormântarea lui Gandhi. Cum de-i dusese mintea pe atâţia să plece în călătorii la asemenea oră?

Găsi cabina telefonică de lângă poarta de est, intră înăuntru, se aşeză şi închise uşa. În următoarele cinci minute două persoane diferite veniră spre cabină, chiar la ora aceea matinală, priviră înăuntru şi bătură la uşă. Charley deschisese uşa cu încetineală studiată, gândindu-se la Humphrey Bogart, aruncă frica asupra lor, iar ei plecară. Telefonul sună.

— Pop?

— Da. Ai terminat treaba acolo?

— Ce treabă?

— Aia cu Jaimito.

— Da.

— Bun. Ascult-aci. Îl ştii pe Mallon care candidează la primar cu biletu de Reformă?

— Îl ştiu, îl ştiu, încuviinţă Charley iritat.

— Ei, de duminică într-o săptămână, dimineaţa-n zori, adică ăsta-i planul lui pentru duminică dimineaţa, a organizat o poteră de şerifi şi ziarişti să meargă la tine acasă şi să te ridice, apoi vrea să apară la televiziune în noaptea aia – aşa c-o să ajungă în toate ziarele – luni, cu opt zile înainte de alegeri, şi-l va acuza pe primar şi pe şefu' poliţiei că ţi-au dat ordin să-l termini pe Vito ca să le protejezi imperiu drogurilor.

— Ce-ai spus?

— Da. Nici nu-ţi vine-a crede, aşa-i? Şi-o să vrea să scoată mai mult metraj decât atâta. Pân-acuma, singuru' nume pe care-l are e George Fearons, detectivu ce i-a tras-o lui Vito. Da-n ziua aia, computeru le-a transmis sticleţilor, greşit, numele unui tip pensionat

acu trei ani şi care stă în Montreal. Oamenii lui Mallon l-au lucrat şi pe Willie Daspisa; ăla zice că te-a văzut intrând în blocul lui Vito. Şi-l mai strânge cu uşa pe Hanly, dac-asta o să-i ajute la ceva.

— Ce soi de înscenare mai e şi asta?

— A găsit un cameraman care-a intrat în apartamentului Vito imediat după trupa de asalt şi ăsta zice că parte din Vito zăcea pe spate jos pe duşumea, iar restu' era împrăştiat pe pereţi înainte ca Munger să tragă un singur foc.

— Politica. Rahat!

— Da nu poate dovedi nimica – nici măcar nu poa' să-nceapă – până nu dă te tine, nu te arestează în faţa a două sute de ziarişti, ţintuindu-te în faţa camerelor de luat vederi. El a-nceput toată povestea şi acuma trebe să continue pân-te găseşte.

— E cea mai tâmpită chestie pe care-am auzit-o.

— Vrea să te priponească, da de fapt lui nici că-i pasă de tine. După primar aleargă el. Tot ce tre' să faci tu e să te faci mic pân' după alegeri.

— Unde?

— Am aranjat eu totu'.

— Şi şcoala? La naiba, Pop, vin examenele-acuşi.

— O să le duc un certificat medical că ai gripă. Îs taică-tău, doar. Ce poa' să-mi zică decât că le pare rău?

— De luni seara-ncolo să-l trimiţi pe Instalator să-mi ia temele.

— Fii liniştit.

— Dumnezeule, Pop, tu nu ştii ce chestii au mai apărut. Am dat de bucluc acuma nu numa cu Mardell, da şi cu Mae.

— O să trebuiască să aştepte.

— Eduardo se ocupă de problemă?

— Eduardo nu poa' să-i facă nimic tipului ăsta – direct. Da îl poa încetini. Eduardo şi don Corrado te vor la loc sigur pân' se liniştesc valurile.

— Isuse, Pop, asta-nseamnă peste zece zile, Mardell o să-şi iasă din minţi.

— O să vorbesc eu cu ea.

— Pop, ascult-aici. Astă-seară mi-a zis că Maerose a sunat-o şi i-a spus că ea şi cu mine suntem logodiţi. Cum să-ţi spun… nici nu-ţi poţi imagina cum a fost!

— Logodiţi? A zis Mae aşa ceva?

— Tre' să mă fi confundat cu altcineva.

— Mă rog, ş-acu ce-ai de gând să faci? Două femei… Oricum, lucrurile tot trebuiau să iasă la lumină.

— Da Mardell e foarte firavă, Pop. Nici nu ştii. Ieri primeşte asta de la Mae, azi se trezeşte şi eu nu-s. Ce-o să-şi închipuie? C-am părăsit-o, nu? Da cu Mardell e de zece ori mai grav decât cu oricare alta. Aşa cum ţi-am povestit. Cu taică-său, cu copilu' şi toate alea.

— Despre asta nu mi-ai zis.

— Mă rog, e foarte nasol.

— Charley, aşa-i viaţa. Se-ntâmplă. O să vorbeşti cu ea la noapte când ajungi la Dallas. Eu o s-o invit la masă ş-o să-i explic totu'.

— *Totul*

— De ce-a trebuit să pleci de la Miami cu noaptea-n cap. Nu motivu adevărat.

— În fine. Şi cu Maerose?

— Cu ea-i uşor. Am să discut eu cu ea.

— Nu, nu! Vreau să zic, cum rămâne cu logodna aia?

— Asta-i o toană de-a ei. Nu-i nimic oficial. Adică nu-i la fel cum dacă i-ar fi anunţat pe Vincent şi pe Don. Încearcă doar să te preseze!

— Ascultă, Pop. Cre c-ar fi mai bine să nu vorbeşti cu Mae. E foarte mândră. Şi n-o putem învinui din moment ce-i aşa îndrăgostită de mine; că-mi zice mie că suntem logodiţi, nu-nseamnă că vrea ca şi familia să ştie.

— În regulă, o să fac pe prostu.

— Un mă duc?

— Ai o rezervare la hotelul Mockingbird Hilton în Dallas, pe numele Frank Arriminata, după pasta aia pe care o faci la broccoli, să ţii minte uşor.

— Arriminata. *Arriminarsi* înseamnă să fii pe drum.

— Ast-ai să şi faci. Te sun mâine noapte. Stai acolo de week-end.

Vezi Cowboy-ii. Du-te la un film. Luni o să fie pregătiţi pen' tine la New Orleans.

— Gennaro?

— Da. Închiriezi o maşină în Dallas şi mergi la Tyler, în Texas. Du-te la aeroport. Unu din avioanele lu' Gennaro o să te ducă la New Orleans.

— De ce nu poa' să vină Mardell cu mine?

— Ştii de ce. Te face mai uşor de identificat.

— Da-n felu ăsta o s-o distrugem.

— Chiar dacă oamenii lui Mallon au noroc şi-l urmăresc pe Fred Fulton din Miami până-n Dallas, ceea ce practic îi imposibil, pista se opreşte aicea. La aeroportul din Dallas.

— Cum o să-l manevreze Eduardo pe Mallon?

— Nu-ţi bate tu capu'. Vocea poporului o să se facă auzită. Don Corrado se gândeşte la cea mai straşnică soluţie.

— Acuma avem un motiv în plus ca Eduardo să-l găsească pe Willie.

— Dup-alegeri. După ce te-ntorci. Asta o să facem, s-a terminat cu politeţurile. Pop închise.

26

Când Mardell deschise ochii şi întinse mâna peste pat să-l atingă pe Charley, se trezi brusc, căci cealaltă jumătate a patului era goală. Probabil citea în altă cameră. Citea? Dar ce avea el de citit?

— Charley! ţipă.

Apoi îşi aduse aminte de femeia care telefonase. Suspină, întrebându-se dacă nu cumva exagerase. Se propti în cele trei perne şi analiză obiectiv situaţia. Comisese o greşeală clară luând cele două aspirine în loc de somnifere, ca şi când ea ar fi fost Cleopatra cu aspii ei şi nu mai suportase să-i vorbească. Fără nicio îndoială, ce-ar fi trebuit să facă ar fi fost să se topească pur şi simplu în faţa agoniei sale, îmbrăţişându-l, sărutându-l şi spunându-i că orice s-ar fi întâmplat odată n-avea nicio importanţă, că pe ea n-o afecta – şi alte prostii de genul ăsta.

Se dădu jos din pat, se întinse pe podea şi începu să execute exerciţiile Forţelor Aeriene Regale Canadiene, amintindu-şi totodată că pierdea o vânzare senzaţională de pantofi la magazinul Saks din New York. Trebuia să găsească neapărat o menajeră. Gospodăritul constituia un exerciţiu minunat, însă o ţinea închisă între patru pereţi, iar Freddie venea tot mai des de la Washington la New York. Mama ei considera comportamentul lui foarte serios. Mardell *ştia* aceasta. Era hotărâtă să-l facă să preţuiască premiul pus în joc (ea), însă simţea că ei trebuie să trudească ceva mai mult înainte ca ea să-şi plece ochii către el, să zică da şi să-l audă declarând că îl făcuse cel mai fericit bărbat din lume. Nu era indicat ca lucrurile să se desfăşoare prea rapid. Avea de descâlcit povestea asta a organizaţiei criminale pentru Hattie Blacker înainte ca Mardell La Tour să-şi înceteze existenţa.

Era convinsă că pornise un fel de război sicilian de sânge cu femeia aceea care telefonase ieri. Şi totuşi, Charley al ei era un mic diavol, cu o logodnică iubitoare pe de o parte şi continuând cu ea pe de alta, de parcă totul ar fi fost o farsă franţuzească. Căscă şi se întinse, întrebându-se dacă n-ar trebui să închirieze o maşină şi să-i viziteze pe

Spalding-i la Palm Beach.

Găsi notiţa lui Charley pe pernă şi o citi amuzată. Probabil că ştia că logodnica lui e în stare să vină acolo cu un puşcoci ca să i-o tragă. Încercă să-şi imagineze cum arăta această femeie: mică, cu o mustaţă subţire. Probabil purta funde la pantofi şi brăţări la glezne.

Numai Dumnezeu ştia la cât s-o fi sculat ca să o şteargă. Îi era limpede că el nu intenţionează să o mai vadă vreodată, deoarece nu putea suporta dogoarea logodnicei siciliene. Atât cât durase se distrase bine. Se hotărî să bea o cană cu suc de grape-fruit la micul dejun. Era săţios şi nu îngrăşa.

Începu să se gândească la distracţia jocului cu Charley şi logodnica lui. Doamne, ce pasiuni clocoteau în oamenii aceştia! Era ca şi cum ar fi interpretat rolul de soprană într-o mare operă, chiar în centrul scenei, în mijlocul întregii acţiuni şi a tumultului. Deşi momentul părea tocmai potrivit pentru o retragere discretă, simţea în adâncurile fiinţei sale că nu putea dispare pur şi simplu la mijlocul celui de al doilea act. Trebuia să mai aştepte, să vadă cum se cern lucrurile. I-o datora lui Charley. Era prea dulce ca să nu mai stea cu el şi să vadă ce i se întâmplă.

Telefonul sună. Ridică receptorul, reintrând în personajul tremurător al lui Mardell La Tour, luptând să nu exagereze.

— Charley?

— Miss La Tour? Era o voce joasă, blândă, plăcută.

— Da.

— La telefon e tatăl lui Charley.

— Tatăl lui!?

— Charley lucrează pentru mine. A apărut o ocazie de afaceri cu totu' deosebită. Am vorbit cu el azi dimineaţă, da probabil a răspuns din altă încăpere să nu vă trezească. Sunteţi o persoană foarte importantă în viaţa lui Charley. Ştiți asta, desigur.

Dar acesta era un profesionist. Tipul îi scăpa printre degete de lunecos ce era.

— Unde e, domnule Partanna?

— Eu vorbesc de la New York. Lucru important e că n-a vrut să vă trezească la un ceas atât de matinal şi să vă explice, însă a insistat să

vă telefonez eu la o oră decentă. Aşa că iată-mă!

Mardell nu mai auzise niciodată o voce mai mieroasă, un glas mai uleios. Începea să realizeze că problema avea şi alte dimensiuni. Poate că Charley chiar fusese nevoit să plece pentru o chestiune de aceea îngrozitoare de-a gangsterilor.

— Asistenta mea de la biroul din Miami – o doamnă foarte respectabilă – o să vă aducă înapoi la New York, domnişoară La Tour; un loc de clasa întâi şi cu o masă bună, apoi dumneavoastră şi cu mine vom servi împreună cina într-un restaurant, deseară şi-o să vă povestesc tot ce face Charley pentru noi. E vorba de ceva foarte important, de mare răspundere. A fost obligat să plece, domnişoară La Tour.

— Vă rog, spuneţi-mi Mardell.

— Doamna Bostwick are biletele. Limuzina o să vă conducă la aeroport. Anunţaţi-l doar pe director când sunteţi gata. Eu o să vă telefonez acasă la cinci după-amiază să vă transmit unde ne-ntâlnim deseară.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Partanna.

— Nu, deloc, Mardell, te rog. Nu-i vorba de amabilitate. Aşa-i felu lui Charley.

— Cum am s-o recunosc pe doamna Bostwick?

— O să aibă două valize mari, iar una din ele o să fie pe trotuar lângă portiera automobilului. Doamna Bostwick era catârul care transporta substanţa pură de două ori pe săptămână la New York, unde laboratorul familiei Prizzi o dilua de numai şase ori.

27

Charley se înregistră la hotelul Mockingbird Hilton din Dallas, sub numele de Frank Arriminata. Camera îl aştepta. Odată cu cheile, recepţionerul îi întinse şi un plic mare, greu, lipit cu scotch pe toate laturile. Charley explică că-şi pierduse la aeroport întreg bagajul şi întrebă de unde putea cumpăra nişte haine, iar valetul îl îndrumă spre centrul comercial Highland Park. Apoi Charley intră într-o cafenea unde servi un mic dejun împărătesc. Nu agrea mâncarea servită de liniile aeriene. Nu auzise pe nimeni care să fi servit vreodată mâncare italienească bună în avion, chiar dacă aparţinea Alitaliei.

După ce comandă masa, deschise plicul. Înăuntru descoperi un permis de conducere texan, o carte de credit Mobil, un carnet de membru AAA şi o a doua carte de credit, American Express, toate pe numele Frank Arriminata. Mai găsi un inel greu din aur, cu sigiliu, purtând iniţialele F. A. şi strecură inelul pe deget, iar actele le îndesă în portvizit – după ce în prealabil le scosese pe ale sale, introducându-le în plic şi adresându-l tatălui său în New York.

La 10 şi 5 ieşi prin faţă, luă un taxi şi îi spuse şoferului să-l ducă în Highland Park. Pe drum realiză că Dallas-ul reprezenta viitorul Brooklyn; aceleaşi clădiri joase, copaci şi cer din belşug, case mici, printre care ici-colo se înălţa una cu etaj, întocmai ca în Bensonhurst. Oamenii din jur considerau probabil că e locul cel mai grozav din lume, pur şi simplu pentru că ei locuiau aici. I se făcu dor de Brooklyn – cunoscut tuturor celor ce ştiau câte ceva despre cele mai grozave locuri din lume – şi nu numai pentru că el locuia acolo.

Coborî din taxi în faţa intrării de la Sanger-Harris, un magazin universal; intră şi începu să cumpere. Folosind cartea de credit falsă îşi cumpără un alt costum, două cămăşi, lenjerie de corp şi ciorapi, o periuţă de dinţi şi instrumente de ras, o valiză şi două coliere identice de perle de cultură, unul pentru Mae şi altul pentru Mardell. Se gândi la minunile progresului, fiindcă cu zece ani în urmă i-ar fi fost necesar un teanc de bancnote să cumpere toate acele lucruri. Progresul îl servea.

Se plimbă prin magazine, bău nişte ceai rece şi găsi o carte cu titlul *Tehnica minciunii,* a cărei copertă menţiona că se găseşte de douăzeci şi două de săptămâni pe lista succeselor. Apoi intră într-un cinematograf să se răcorească. La hotel se întoarse cu puţin după trei şi se băgă în pat. La patru douăzeci se trezi şi-i telefonă lui Mardell.

— Mardell? Charley aicea.

— Şi ce poţi să-mi spui, Charley?

— Păi – doar pentru început – să-ţi zic că te iubesc.

— Ah, Charley.

— Bileţelu ţi-a explicat de ce nu ne-am dus la Marineland.

— Am vorbit cu tatăl tău în Miami. Şi am mai vorbit o dată cu el acum douăzeci de minute.

— Trebe să lămurim totu', Mardell.

— M-a căutat logodnica ta. Nu-mi iese chestia asta din minte.

— Ei, să-ţi iasă. Nu-i logodnica mea. Ce să fac dacă femeia aia se-nvârte zicând că-s logodnicu ei? Nu-s logodit cu ea şi dacă te mai sună, zi-i c-aşa am spus eu.

— Luăm cina împreună.

— Cine?

— Tatăl tău şi cu mine.

— Treaba care o am aici o să mă ţină pe loc cam până în a doua jumătate din noiembrie. Pe urmă vin direct acasă.

— Nici nu ştiu ce să-ţi spun.

— Nu zi nimic. Spune-mi numai c-o să fim împreună foarte curând. Dă-mi o şansă să pun lucrurile la punct.

— Trebuie să închid, Charley.

Se auzi un sunet uşor, apoi telefonul muri. Nu-şi putea da seama dacă lucrurile stăteau mai bine sau mai prost decât sperase. Se întinse pe pat şi începu să studieze manualul despre minciuni, dar când ajunse la punctul unde afirma că bărbaţii mint mai bine decât femeile, se ridică şi îl aruncă la coş. Oare întreaga lume minţea? Trebuia să se păzească.

Deschise televizorul şi se scufundă într-un şezlong, privind ecranul, fără să-l vadă cu adevărat. Avea nevoie de prezenţa lui

familiară pentru a se calma, cu mintea golită de gânduri în modul tipic american, modelat de douăzeci şi doi de ani de televiziune; însă dincolo de amorţeală, era totuşi conştient de încurcăturile în care se vârâse. Opri sonorul şi lăsă formele mişcătoare, colorate, să îl liniştească. Găsi că reclama scaunului de toaletă vorbitor pe care o transmiteau era foarte bine realizată.

El singur era de vină. Se încurcase cu două femei în acelaşi timp. Înşelase două femei grozave şi acum îi ieşea pe nas. Încercă un asemenea val de autocompătimire, că se văzu obligat să închidă televizorul şi să facă un duş rece. Se îmbrăcă cu hainele noi şi coborî în hol, să afle unde se găsea vreun restaurant italian.

Îl trimiseră la un bistro pe strada Mockingbird, în spatele hotelului. Spaghetele fuseseră scoase din pachet şi preparate cu făină albă obişnuită. Se lipeau unele de altele. Sosul avea gust de ketchup fierbinte. Mâncă pâinea şi salata.

Întorcându-se la hotel, trecu pe lângă un anticariat de unde cumpără un James Bond; un tip care n-avea probleme cu femeile. Cartea îi va umple sâmbăta, deşi ar fi preferat să-şi facă temele. În două săptămâni, Roja-Buscando avea să-l facă praf. Ea nu lipsea niciodată. Probabil că mergea la liceu şi dimineaţa, numai ca să poată intra în fiecare seară în clasă făcându-i să se simtă ca un ciumete. Dacă stăteai bine să te gândeşti, avea chiar o faţă frumuşică tare, cu toate că venea din Puerto-Rico. Era de culoarea fursecurilor cu migdale ale lui don Corrado, cu o pereche de ochi rotunzi şi mari, şi deosebit de deşteaptă. Oftă. Avea să-l bage în cofă. Va ajunge în fruntea clasei, fără ca el să poată face nimic. Blestemat fie George F. Mallon!

Plecă spre Tyler cu o maşina închiriată, duminica dimineaţa la şapte, traversă un ţinut destul de plat şi în cele din urmă găsi aeroportul Tyler. Telefonă companiei de unde închiriase automobilul, comunicându-le de unde să-l ridice. Îl aştepta un Piper cu două motoare care-l duse până în New Orleans.

28

Mai târziu în dimineaţa aceea de duminică, doi dintre oamenii lui Gennaro Fustino îl întâmpinară pe Charley şi-l însoţiră la Gennaro acasă, în elegantul cartier al grădinilor din New Orleans, unde Charley se aşeză la un prânz familial în compania lui Gennaro, Natale Esposito şi a soţiei lui Gennaro, sora mai mică a lui don Corrado, Birdie. Birdie era o femeie grasă şi veselă, la şaizeci de ani trecuţi, care în fapt nici nu se aşeză la masă cu ei, preferind să tot aducă feluri peste feluri de mâncare. Charley îşi spuse că arăta cu mult mai bine decât frate-său, ca pe urmă să simtă o mustrare de conştiinţă pentru lipsa de loialitate.

Masa începu cu *chinulille,* ravioli prăjit şi umplut cu un amestec de gălbenuş de ou şi brânză fermentată, îndulcit şi condimentat. Gennaro, un calabrez vestit pentru faptul că avea 117 perechi de pantofi, le roase atâta urechile cum că mâncarea calabreză e cu mult mai bună decât cea siciliană, până când Charley ajunse la concluzia că de fapt glumea. Charley (şi practic întreaga lume, credea el) prefera ravioli umplut cu salam, ca în Sicilia, dar nu spuse nimic. Mâncară *tonno bollito,* ton proaspăt, fiert cu ulei, usturoi, murături şi salată verde. Bun, dar *spada a ghiotta,* peştele spadă gătit în ulei, cu ceapă, ţelină, roşii şi măsline, era mai bun. Pop spusese de altfel că cei din Calabria habar n-au să mănânce. Cel puţin spaghetele *sammartina,* aşezate în straturi, erau siciliene; atâta lucru datora şi doamna Fustino provenienţei sale. Charley scoase un creion şi-şi notă reţeta, pe care doamna Fustino i-o dădu fericită, în vreme ce soţul ei privea cu un dispreţ amuzat.

După prânz bărbaţii trecură în salon. Gennaro se arăta foarte ospitalier. Operaţiunea sa, ca întindere, acoperea cel mai întins teritoriu din ţară, şi ban cu ban, o făcea să-i aducă din gros. Era un om puternic şi un bun prieten al familiei Prizzi, ca şi un statornic concesionar şi rudă. Îi oferi lui Charley una din casele lui, undeva prin ţinutul tropical al statului Mississippi, la vreo şaptezeci de mile depărtare, sau un apartament în St. Charles. Charley fu de părere că

mai bine era să fie chiar în New Orleans, într-un hotel de la periferie, unde putea primi mesaje şi-şi putea da rufele la spălat.

— Singurele mesaje pe care-o să le primeşti sunt de la mine sau Angelo, da? La ţară avem trei oameni. Poţi să mănânci cum vrei, lor le e totuna.

— Nu mă pot obişnui la ţară, Gennaro. Prea multă gălăgie. Gângăniile ţârâie, păsările fac zarvă şi când ţi se întâmplă ceva, nici nu ştii de unde-ţi vine.

— La St. Charles pot să-ţi aranjez un bucătar, oameni care să-ţi facă menajul…

— Va trebui însă să vorbesc cu ei, Gennaro.

— Înţeles. În regulă. Te pun eu într-un hotel fain şi curat din Quarter. E zgomotos, da zgomotul care-ţi trebuie. Preferi şi puţină companie?

— Fete?

— Sigur.

— Am deja mâinile pline.

— Angelo zicea că rămâi câteva săptămâni.

— Mda.

— Sub ce nume călătoreşti?

— Frank Arriminata. Şi Gennaro, mulţumesc că m-ai primit.

— Eşti întotdeauna binevenit în casa mea, Charley. Da' n-ai aterizat aici numai fincă-mi eşti tu mie drag; eşti aicea cu un scop.

— Da?

— Ţi-l aminteşti pe George F. Mallon, reformatul care-l predică pe Isus cu ridicata şi candidează la primar la voi?

— Da.

— Vineri, Angelo a trimis aici un om. AI Melvini, îl ştii.

— Instalatorul?

— Mi-a transmis mesajul lui taică-tu, pe urmă s-a întors. Fiu lui Mallon vine aici pentru o mare întrunire bisericească, la sfârşitul săptămânii viitoare. Don Corrado îi pregăteşte ceva. Vrea să fie sigur că Mallon e scos din circulaţie înainte de alegeri. Am aflat hotelul unde-o să stea băiatu', la New Iberia şi când vine, va primi camera 827, la

capătul unui culoar, departe de trafic. Angelo vrea să-i facem o mică surpriză.

— Şi cum să fie?

— Îi plantăm câteva uncii de praf, un pistol – uite, îl avem deja. Găsim noi şi-o tipă iar tu o să te ocupi de rest.

— Când?

— Duminica viitoare, după-amiază. Până atunci relaxează-te şi dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

29

Gennaro închirie pentru Charley întreg etajul de sus, cu trei camere, al hotelului-restaurant New Franciscan Patio, într-un colţ, din fericire liniştit, din Quarter. Natale avea o vorbă: dacă nu nimereai pe-o stradă cum trebuie din Quarter, zgomotul de Dixieland te putea scoate din minţi; nu înceta niciodată. Gennaro aranjă cu compania de telefoane să instaleze o linie particulară în camera lui Charley, încât convorbirile sale să nu treacă prin centrală.

Fiecare încăpere era mobilată în stil misionar, solid şi întunecat. Dormitorul nu avea dulapuri, ci două şifoniere enorme din lemn sculptat şi un pat cu baldachin şi tăblii pe toate părţile, atât de înalt că-ţi trebuia o scară cu patru trepte să ajungi la el.

Luni seara, Charley mâncă la restaurantul hotelului, un loc adevărat italian, cu o anghinară umplută, grozavă şi o carne nemaipomenită de viţel. Charley ajunse la concluzia că proprietar trebuie să fi fost Gennaro, atât doar că aici nu serveau mâncare calabreză, ci italian-internaţională şi cu numai o şchioapă sub nivelul celei de mâna-ntâi. Avu norocul să observe la timp în meniu că viţelul se serveşte cu polenta, aşa că ceru să-i fie schimbată cu manicotti. Se răzgândi în problema proprietarului. Polenta era acea mâncare fără gust servită în nordul Italiei. Isuse, ar fi pariat că nici nu auziseră de usturoi, dar auziseră. El unul nu-şi închipuia cum.

Localul era administrat de două familii italiene, iar el reuşi să stea de vorbă cu una din femei. Se arătă grozav de încântată de ideea lui cu spaghete *Cunună de spini,* pe care o culesese din New York pentru Paştele următor. O întrebă de unde e. Ea răspunse Calabria. O întrebă atunci ce e cu polenta. Femeia îi zise că bărbatul ei considera că polenta este o mâncare europeană. Îi mai zise că cei din afara graniţelor statului erau foarte respectuoşi în privinţa bucătăriei nord-italiene. Charley pufni. Marketing. Ce să mai crezi?

Vremea era încă frumoasă, aşa că mâncă în curtea interioară, unde era un arbore mare şi serviciul excelent. Bău o jumătate de carafă

de vin la masă. După aceea, mesele le luă în cameră. Îi trecuse cheful să iasă şi să se plimbe, fiindcă în prima noapte petrecută acolo, după ce urcase sus în urma cinei aceleia grozave, Maerose îl sunase din New York. Gândea că e mai bine să rămână acolo în timpul nopţii, în caz că ea l-ar fi sunat, căci Mae se cam zbârlise.

Începuse pe un ton cordial.

— Cholly? Mae aici.

El sărise de pe scaun şi continuă în poziţie de drepţi.

— Tu eşti, Mae?

— Cum se face că nu mi-ai telefonat?

— Păi – poa ţi-a spus Pop – a fost o călătorie urgentă.

— Ah, da. Uitasem. Tatăl tău mi-a înşirat o poveste frumoasă.

— Ce vrei să zici?

— Mă gândeam că poate femeia ta te-a sfătuit să-mi dai un telefon de probă.

— Femeia mea?

— Vrei să-mi spui că n-ai luat cu tine o femeie de la New York? Pentru că le am toate pe tavă înaintea mea – biletul de limuzină care v-a luat pe tine şi pe ea de la aeroportul din Miami, înregistrarea de la hotel – măcar nu te-ai înregistrat domnu' şi doamna, tot e bine – aşa că scuteşte-mă, Charley.

— Ascultă, Mae…

— Probabil c-aş fi trecut cu vederea dacă ţi s-ar fi scurs ochii după vreo bucăţică locală, dar tu ai *luat-o* pe aia cu tine. Pe mine nu m-ai luat, Charley. Am pus pe câţiva să se intereseze de femeia asta în New York şi am aflat că eşti cu ea jumătate din timpul cât stai aici; când nu eşti cu mine eşti cu ea, aşa că nu-mi vinde mie castraveţi, Charley. Vocea i se sparse.

— Mae, ai băut?

— Pfff, ce mai contează.

— Nu mai eşti tu când bei. Nimeni nu e.

— Ascultă, Charley.

— Mae, trebe să te văd. N-are rost să vorbim aşa la telefon. Trebe să mă uit la tine şi tu la mine când ne spunem ce avem de spus.

— Şi ce-avem de spus?

— Păi, aia-i. Nu vrea să-ţi zic la telefon.

— Şi cum altfel să-mi spui?

— Trebe să stau deoparte pân' după alegeri. Pe urmă, când mă-ntorc, o să punem totu' la punct.

— Nu.

— Nu ce?

— N-am de gând să aştept până te întorci. Vin la New Orleans să te privesc în ochi şi să-ţi spun ce văd.

— Mae! Aşteaptă! Ia legătura cu tata înainte să faci vreo mişcare. Asta-i o chestie delicată, motivul pentru care sunt în New Orleans.

— Da' ce crezi? Că mă duci? Ştiu de ce. eşti la New Orleans. Eşti la New Orleans fiindcă vrei să scapi de mine până se uită totul. Numai că n-o să se facă uitată, Charley. Vreau să ştiu dacă-i laie sau bălaie. O dată pentru totdeauna. Vin la New Orleans.

— Uite, Mae. Am de făcut o treabă pentru unchiu-tău, Gennaro. N-am să am timp să ne vedem, oricât de mult aş vrea.

— Problema asta are importanţă pentru tine sau n-are. Dacă nu vii tu la New York, vin eu la tine. Te fac eu să alegi între mine şi ea, Charley. Şi încă ceva.

— Ce?

— Urăsc tipele mătăhăloase şi şleampete.

— Adică?

— Ştii tu.

— O fi ea mare, da şleampătă nu-i. Şi la fel te-aş apăra, Mae, dacă cineva ar zice aşa ceva despre tine.

Ea trânti receptorul în furcă de pe undeva de la înălţimea capului. Charley rămase perplex. Cu ce greşise şi de data aceasta?

30

Sâmbătă după-amiază la 4: 23, Keifetz, anchetatorul-şef al lui George F. Mallon şi potenţial ministru al apărării, în cazul în care destinul lui Mallon l-ar fi chemat într-o zi în cea mai înalta funcţie din stat, aduse vestea că Charles Partanna dispăruse.

— Nu-i în New York? întrebă Mallon incredul. Trebuie să fie în New York.

— A plecat de pe La Guardia cu zborul 21 Eastern, spre Miami; miercuri se face săptămâna, spun oamenii noştri.

— Şi-*acum* zic asta? Ei ce-au păzit?

— Nu l-am ţinut pe Partanna sub supraveghere, G.F. Tu singur ai decis-o. Costa prea mult. Asta a fost doar o verificare de rutină, să-l avem gata pentru marea lovitură.

— Şi atunci, unde-i?

— A părăsit hotelul pe la 6 şi 10, vineri dimineaţa, zic oamenii noştri, şi apoi l-a luat o maşină.

— L-a luat? L-a luat unde?

— Tocmai aici e buba, şefule. Era aşa devreme, că nu au putut găsi un taxi să-i urmărească.

— Atunci la naiba, nici noi n-o să-i plătim! E o neglijenţă crasă. Cum să-l mai ridicăm din pat şi să-l arestăm mâine în zori, dacă nu ştim unde se află?

— Am oameni care se ocupă de problemă la aeroportul din Miami, chestionând însoţitorii de zbor.

— Ce însoţitori? Ce zbor?

— Cam greu de spus, şefule. Miami e un aeroport internaţional. S-ar fi putut duce în America de Sud, sau în Europa, ori în vreo douăzeci de oraşe din ţară. Dar au pozele lui Partanna şi c-un strop de noroc, punem noi mâna pe el.

— Deci a fugit. Mă rog, e fain. Este şi asta o chestie.

— Poftim?

— S-ar putea să fie mai bine decât dacă l-am fi arestat în New York, cu sau fără televiziune.

— Mai bine?

— E un fugar. Înseamnă că-şi recunoaşte vina. Avem toată noaptea şi toată ziua de duminică să potrivim lucrurile. Anulează arestarea de la apartamentul lui Partanna.

— Am înţeles.

— Am să ies pe post cu întreaga poveste luni la şapte seara şi-o să-l acuz ca fiind unealta primarului într-o crimă capitală. Vom ocupa paginile întâi ale ziarelor. Vom da pe spate primăria în mod definitiv.

— Da, domnule!

— Cheamă-l pe Marvin. Vreau să organizeze duminică dimineaţă în fiecare amvon din New York predici de liturghie unde să deplângă corupţia şi viciul din poliţia şi primăria oraşului.

— Marvin a plecat azi dimineaţă să pregătească întrunirea de la New Orleans.

— Atunci să rezolve asistentul lui. I-am prins în cele din urmă, Norman! Nu mi-am imaginat că un bandit ca Partanna, uns cu toate alifiile, îşi poate pierde cumpătul şi să fugă. Nu numai că mi-a făcut jocul – dar mi-a dat pe tavă primăria! Dumnezeule, ce ţi-e şi cu accidentele istoriei. Un tip omoară doi poliţişti, se lasă cu înghesuială, pică şi primarul la faţa locului să nu rateze ocazia unei poze şi toată treaba duce la alegerea altui primar – şi cine ştie, Norman, primarul ăsta ar putea să meargă mai departe sus, poate în cea mai înaltă funcţie din ţară, şi *atunci* o să vedem noi cum vor mai ţine religia în afara şcolii comuniştii din guvern.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, G.F.

— Spune-i şefului personalului să anunţe conducătorii Bisericii, de la un cap la altul al ţării, că au voie să-l arate cu degetul pe primarul din New York, să-i înfiereze poliţia şi să prevină America. Şi, Norman –

— Da, G. F.

— Sună-l pe majordomul meu şi spune-i că Charles Partanna a fugit. O să-l facă mândru faptul că el e un siciliano-american cinstit. Spune-i că-i aduc toate noutăţile diseară.

31

Angelo telefona imediat după ora 8 dimineaţa, duminică.

— Cum mai merge, Charley?

— Ai vorbit cu ea?

— Cu cine?

— Cum cu cine? Isuse Hristoase, Pop

— Am luat masa împreună.

— Atunci ai văzut-o. Ce face? Arăta bine?

— Dac-ar arăta mai bine ar trebui pusă-ntr-un muzeu. Îi o capodoperă, Charley.

— Pe Maerose ai văzut-o?

— Niciuna din ele nu m-a crezut. Mae făcea ca trenu.

— Ce le-ai spus?

— Lui Mae i-am zis c-ai o treabă babană în New Orleans. Şi celeilalte i-am spus la fel, numa c-a durat mai mult.

— Ce să fac?

— Mai lasă să treacă timpul. Mai devreme sau mai târziu, cineva lot o să cedeze.

— Eu adică. O să mă desfac în bucăţi. M-a sunat Mae. A zis că vine-ncoace.

— Ce pot să-ţi spun eu, Charley?! Ce să faci? Nimic. Între timp, Mallon se pregăteşte să te-nfunde. Mâine seară are de gând să-şi facă marele anunţ. Numai tâmpenii, însă-i al dracului de periculos. Tre' să-l boţeşti bine pe fi-su.

— Tată, de asta-mi pasă mie? Sunt în găleată. Ce mă fac dac-apare Maerose?

— Păi vii înapoi. După ce ziarele vor termina cu povestea despre băiatu' lui Mallon, treaba se va linişti iar tu te vei întoarce la New York.

— Grozav rezolvă lucrurile, dacă ea vine aici şi eu mă duc.

— Mă rog, mai devreme sau mai târziu tot trebe s-o vezi.

— Da, numa că nu-s pregătit să dau ochii cu Mae, anu ăsta sigur.

— O să-i telefonez să-i spun că nu trebe să-l supărăm pe Don, aşa că să nu plece la New Orleans. Îi zic că eşti în drum spre casă.

— Sun-o dimineaţă când e trează.

— Charley, mai e ceva.

— Ce?

— Cealaltă fată, Mardell…

— Da.

— A făcut un pic de pneumonie.

— Ceee?

— E teafără! Nu te-aprinde. Am dus-o la un doctor bun într-un spital simpatic şi-o să fie bine.

— Ce spital?

— Santa Grazia.

— În *Brooklyn?*

— De ce nu? Cunoaştem fiecare doctor şi soră medicală de acolo.

— Ce doctor?

— Cyril Solomon.

— Ce cameră?

— Trei sute optsprezece.

— Vin la New York.

— Charley! Vocea lui Angelo deveni aspră. Ai o treabă în New Orleans. Crezi că nu e serioasă cu Mallon? Ai putea primi pe puţin între cinşpe şi treizeci de ani. Şi-acuma ascultă-mă. Fata-i pe mâini bune şi se face bine. O văd în fiecare zi şi vorbim despre tine. Nu poţi s-o ajuţi cu nimica. Stai acolo unde eşti. Fii bărbat! Angelo trânti telefonul. Charley se uită lung la receptor. Înţelesese ce-i comunicase Pop, dar cum să faci pneumonie pe o astfel de vreme? chemă centralista pentru o convorbire interurbană. Îi spuse că doreşte spitalul Santa Grazia din Brooklyn, New York şi o linie cu camera 318.

— Îmi pare rău, dar nu vă putem face legătura cu o cameră, ci numai cu un nume.

— Oricine-ar răspunde.

Peste douăzeci de secunde făcea apel. Spitalul răspunse, iar

centralista ceru camera 318. Se auzi o voce. Centralista îi trecu lui Charley legătura.

— Cu domnişoara Mardell La Tour.

— Domnişoara La Tour nu poate vorbi la telefon; n-ar fi trebuit să sunaţi aici.

— Unde e? panică Charley.

— Se află sub cortul de oxigen. Cine-i la telefon?

— Spuneţi-i că Charley. Charley Partanna.

— *Ce?* Eu sunt Angie Aragona.

— Angie? Isuse. Sora medicală. Fuseseră odată foarte apropiaţi. Ea nu locuise în vecinătate şi nu avea pe nimeni în mediu, aşa că deveniseră extrem de intimi.

— Hei, e grozav să te-aud. Ca-n vremurile de altădată.

— Cum se simte?

— O să fie bine. Puţină congestie, un pic de febră, dar plămânii nu se mai umplu. E în regulă. Dacă ţi-e prietenă, îţi pot zice c-o să scape.

— Şi atunci de ce nu pot vorbi cu ea?

— Nu-i încă chiar aşa de bine. Sună peste două-trei zile şi atunci o să poţi discuta cu ea.

Charley era năuc. Ştia că nu avea voie să încalce ordinele lui taică-său şi ale lui don Corrado, dar nici nu vedea cum s-ar fi putut abţine să nu sară în avion şi să se întoarcă la New York. Însă ce să facă? Ar fi răscolit-o, iar lucrurile ar fi ieşit şi mai prost dacă forţa intrarea în camera ei. Cum să-i spună ce avea de spus vorbind unui cort de oxigen? Nu ştia ce să facă. Şedea în mijlocul celui mai important moment din viaţa lui şi nu ştia cum să procedeze. Îi comandă flori de nouăzeci de dolari.

32

În vreme ce închidea telefonul, Angie Argona se răsuci spre Mardell, aşezată într-un fotoliu mare, capitonat şi înfăşurată într-o pătură. Angie părea copleşită de amintiri.

— Era Charley Partanna. Cum de te caută?

— Lumea e mică, replică Mardell.

— Nu l-am văzut de opt ani. De când m-am măritat. Ai spus că nu vrei să vorbeşti cu nimeni, dar dacă-l cunoşti pe Charley şi el ştie că eşti aici – de ce nu vrei să vorbeşti cu *el?*

— Mi-a rănit sentimentele, Angie.

— Charley? Cum anume? Dacă nu sunt prea indiscretă.

— Ieşeam – mă rog, obişnuiam să ieşim împreună, el era foarte serios, aşa-mi spunea, însă era logodit cu alta.

— Da? Cu cine?

— Cu una, Maerose Prizzi.

— *Prizzi?* Maerose *Prizzi?*

— Să nu-mi spui că o cunoşti.

— E vorba de înalta *fratellanza,* Mardell. Este chiar vârful piramidei – hmm, a cinstitei societăţi.

— Mafia?

— Ssst!

— De ce?

— Nimeni – nici politicieni, nici presa şi mai ales, ah, *fratellanza* nu vor ca acest cuvânt să fie pronunţat.

— De ce?

— Indică lipsă de consideraţie faţă de italo-americani.

— Atunci să dea o lege şi să schimbe numele tuturor italienilor cu cazier.

— Cu ce?

— Păi, cu nume de eschimoşi.

— Atunci n-ar fi o lipsă de consideraţie faţă de americanii eschimoşi?

— Şi ce-are a face? Politicieni eschimoşi nu sunt.

— Nu e de mirare că n-ai vrut să vorbeşti cu Charley la telefon. O femeie ca asta e ca dinamita.

— A, nu sunt supărată pe el. Vreau numai să-i dau o lecţie. Teoria mea e că dacă nu vorbeşte cu mine la telefon, va veni mai repede aici.

— Dar cum rămâne cu – ştii tu cine?

— Cu cine?

— Domnişoara Prizzi.

— Cred că se aranjează, zise Mardell. Vrea să ne vedem.

După ce Angie ieşi, Mardell se aşează să-i scrie maică-sii.

Dragă mamă,

Acum sunt aproape sigură că de Crăciun voi veni acasă şi voi rămâne o vreme. Trebuie să vorbim despre Freddie. Devine foarte insistent, iar mai devreme ori mai târziu, e necesar să-i pregătesc un răspuns adecvat. Cam ştim amândouă care va fi acela, fiindcă îl iubesc şi mă iubeşte şi tu m-ai învăţat dintotdeauna unde trebuie să ducă asta. Slujba mea în New York e pe sfârşite. Vor să mă trimită în Nevada, însă nu-mi surâde câtuşi de puţin. Încă mă ocup de gangsterul acela despre care ţi-am scris, şi este o companie foarte bună. Hattie Blacker spune că materialul pe care l-am adunat despre el va fi însuşi miezul tezei ei de doctorat. Marea surpriză e că am făcut un pic de pneumonie. Am jucat tenis pe terenul familiei Lavery, în eleganta lor casă de pe Strada 64, pe urmă transpirată toată m-am dus să mă schimb şi un isteţ a pornit aerul condiţionat. Nu-ţi face griji fiindcă mi-a şi trecut. Tatăl prietenului meu din Brooklyn m-a depozitat într-un spital încă de la primul semn, aşa că boala nici n-a apucat să se instaleze că şi dispărut.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră, ciripi Mardell.

Un tânăr înalt într-un pardesiu gri închis de alpaca, cu gulerul de catifea, intră înăuntru. Îi zâmbi cu căldură.

— Bună, Gracie.

— Freddie! Ce surpriză. Cum de m-ai găsit?

— M-a anunţat Edwina. Cum ai ajuns în spitalul acesta?

Întreaga cameră se umplu de zâmbetul ei. Doamne, gândi în sinea ei, ce bărbat frumos!

33

Întorcându-se de la birou acasă, Maerose se opri la o florărie şi trimise un bucheţel de gladiole femeii din spital, însoţite de cartea ei de vizită. Imediat sub nume adăugase: „Logodnica lui C. P”.

După ce descoperise legătura între Charley şi femeia aceea, îi spusese tatălui ei că era nevoită să plece la Washington cu treburi. Se duse în apartamentul pe care îl ţinea în New York pe Strada 37 Est, şi bău pe îndelete până se îmbătă. Ştia că trebuie să-l scuture bine pe Charley, să-i arate cine-i şef şi cine va fi tot restul vieţii lor. Însă trebuia să lucreze grijuliu, căci dacă bunică-său ar fi aflat că Charley o înşală cu o dansatoare de două tone, l-ar fi aruncat în aer. Iar dacă lui taică-său i-ar fi intrat cumva în cap ideea că Charley o dezonorase, însemna clar adio Charley. Tatăl ei se purta ca un smintit când era vorba de onoare!

Trebuia să judece la rece, dacă voia să obţină ce dorea şi în acelaşi timp să-l apere pe Charley de mânia familiei. Pe fată avea s-o cumpere. Îi va da o şansă să se întoarcă în New York, va sta de vorbă cu ea şi-i va oferi un cec de o mie cinci sute de dolari, poate chiar două mii, şi-o va privi schimbându-şi lacătele de la uşă. Nu era nicio grabă. Totul avea să fie făcut la timpul potrivit, după ce ea l-ar fi antrenat bine pe Charley. Însă nimic nu trebuia să-l împiedice pe Charley să ia locul tatălui ei ca Şef. Şi apoi prin Charley ar fi putut să-l strângă cu uşa pe unchiul ei Eduardo, ca atunci când el se va fi săturat, ea să-i preia afacerea. Faptul că era femeie constituia o frână, dar ea purta numele de Prizzi.

Mai sorbi şampanie şi se întrebă ce avea tipa aceea ca să obţină de la el mai mult decât obţinea ea, Maerose Prizzi. Charley plecase la Miami să aranjeze pe cineva, dar pe femeia aceea o luase cu el şi nu pe ea. Aşadar, din mai multe puncte de vedere, Charley o prefera. Nu era vorba de pat. Prea era mare şi greoaie să-i facă faţă lui Charley în pat. Tigroaică trebuia să fii să-i rezişti lui Charley.

Mai bău puţină şampanie şi începu să vadă lucrurile în singurul mod posibil. Charley fiind cine era, nu putea prefera pe *nimeni* unei

Prizzi. Nu însemna obligatoriu să fie conştient de asta, ci s-o simtă la toate nivelurile, pornind de la sentimentele faţă de ea, de care nu se îndoia că erau 100% absolute, apoi pe planul muncii alături de taică-său, pe care Charley îl ştia cât de răzbunător e şi în fine, ceea ce le întrecea pe toate, efectul pe care l-ar fi produs bunicului ei părăsirea ei de către Charley pentru o altă femeie. Hotărât lucru, Charley nu putea să facă aşa ceva. Charley era al ei. Femeia aia rămânea o legătură temporară.

Mai bău încă puţin. Dar dacă Charley se schimbase? Dacă tipa aceea reprezenta pentru el femeia care apare întotdeauna în cărţi ori filme, chiar şi în opere? Dacă el ar fi decis că nimic nu-l poate despărţi de ea? De Vincent nu-i era frică; pe Vincent îl putea lichida oricând. Sigur că nu era în stare să-i preia organizaţia oricând, însă l-ar fi avut pe Angelo cap de pod. Charley purta respect bunicului ei, dar era o chestiune de ritual, de formă, pe care sentimentele lui pentru femeia aceea o puteau spulbera, oricât de mult ar fi suferit onoarea lui şi încrederea bunicului în familie. Ştia că dacă Charley hotăra să rămână alături de străină, nici tatăl lui nu l-ar fi putut opri. Charley era singurul om pe care-l cunoştea ea capabil să muncească în neştire ca un cal, până hotăra el ce c bine, ca apoi să facă ce crede că-i bine, fie că era sau nu.

Charley îl terminase pe cel mai bun prieten al său deoarece – o nevoie vizavi de alta, propria lui nevoie vizavi de cea a familiei – simţise în adâncul sufletului că Vito trebuia să plece. Dacă ar fi să hotărască – nevoia ei vizavi de nevoia femeii aceleia – că cealaltă trebuia sprijinită pentru că, într-un fel oarecare, i-ar veni ideea că ea, Mae, e puternică şi capabilă să răzbată singură în viaţă, atunci ar lăsa-o negreşit. Realiză că nu procedase bine. Înţelese. Îl acuzase, speculând la maximum sentimentul de vinovăţie pe care probabil îl încerca el. Dar ce însemna vina pentru Charley? Nu exista. Nu existase niciodată în mintea lui deoarece el considera că ce face e corect şi atunci nu exista nimic care să-l determine să se simtă vinovat.

Mai bău şampanie. Firește, Charley un contractor. Din cei vreo mie opt sute de soldaţi ce lucrau pentru bunicul ei, cam cincispreze-douăzeci se ocupau de aşa ceva, dar între ei şi Charley deosebirea era ca de la cer la pământ. Cunoştea pe câţiva dintre

ceilalţi, poate nu pe cei mai buni, dar cu asta se îndeletniceau, lichidau pe unii sau pe alţii pentru a-şi câştiga existenţa. Şi toţi erau o adunătură de nemernici motivaţi de bani. Şi fiindcă lucrau pentru bani se simţeau vinovaţi, iar vina îi transforma în monştri. Charley era altfel, el nu lua un sfanţ. Avea două puncte din operaţiunea de stradă a familiei, îşi avea conturile sale în Elveţia, Panamá şi Nassau. Charley executa totul în primul şi-n primul rând deoarece familia Prizzi avea dreptate, aşa că trebuia dirijat altminteri.

Îşi scoase agenda şi o sună pe mătuşa ei, Birdie, în New Orleans. Oare ce-o fi apucat-o să-i spună lui Charley că se duce la New Orleans, ca şi când el ar fi fost Prinţul Nimeni, la care ea să ţipe puţintel şi apoi să-i spună ce să facă? Şocul provocat de vestea că Charley o luase la Miami pe străina aia îi tulburase judecata.

— Mătuşă Birdie? Sunt Maerose.

— Ei, ce surpriză!

— Ce-ar fi să vin să te văd câteva zile?

— Auzi? Ar fi cel mai grozav lucru care s-ar putea întâmpla. Da cărui fapt îi datorăm onoarea?

— Charley Partanna e-acolo. Suntem logodiţi. Pronunţă cuvintele cu timiditate, ca o adevărată doamnă. Vreau să-i fac o surpriză.

— Logodiţi? Tu şi Charley? Nu-mi vine să cred. E nemaipomenit! Corrado ştie?

— Ştie. Am primit binecuvântarea lui.

Birdie schimbă tonul.

— Ascultă, nu-i fă nicio surpriză lui Charley. Să nu faci niciodată surprize bărbaţilor, că ei o să te surprindă mai rău de fiecare dată când încerci. Se întâmplă. Ţi se face urât, singur pe drum. Nu zic că lu' Charley i s-o fi făcut urât, dar cine ştie? Când vii?

— Mâine?

— Ia cursa Eastern. Oamenii noştri circulă cu ea în fiecare zi. O să-ţi rezerve cineva un loc la New York.

— Eşti bună de organizator, mătuşă Birdie.

— Aşteaptă numa să vezi ce prânz vă organizez eu, ţie şi lui Charley, mâine. Te aştept să vii cu sacul plin de noutăţi.

34

Într-o frumoasă după-amiază de duminică, pe Sheep Meadow în Central Park, George F. Mallon îşi trată 43.900 din cei mai aprinşi suporteri (după estimările poliţiei) cu crenvurşti, bere, cu o apariţie a guvernatorului Californiei, cu un star în plină ascensiune şi trei feţe bisericeşti televizate la scară naţională, alături de o măreaţă îngrămădire de 219 tube pentru un concert de arii patriotice. Instrumentele fuseseră aduse din „prima staţiune creştină plănuită din America", complexul de 150 de milioane de dolari de la My Birthright, o întrupare religios motivată a viselor lui George F. Mallon. Şi ce viziune fusese! Avea 2.760 de angajaţi şi un stat de plată de 30 de milioane de dolari în indulgenţe ale Puterii Cuvântului lui Dumnezeu.

Vesela mulţime fusese adunată în principal cu cooperarea parohiilor televizate din New York, New Jersey, Long Island şi Connecticut, prin munca membrilor Identităţii, ai Posse Comitatului, ai Klanului şi Ligii Apărării Creştine din Vestul Mijlociu şi Sud. Cu toţii erau adepţi statornici ai lui George F. Mallon din motive de devotament religios şi fiindcă el le explicase că donându-şi averile oricărei Biserici Electronice evitau impozitele, că în acest caz biserica devenea proprietara armelor lor de foc şi ei n-ar mai fi putut fi acuzaţi de deţinere ilegală. Erau cu toţii la fel de albi ca Wayne, acel John Wayne care făcuse atât de mult pentru formarea mentalităţii-fortăreaţă americane, şi care udase deşertul pentru pregătirea cultului televiziunii creştine şi a smintiţilor de rigoare ce o finanţau.

Candidatul se adresă mării de feţe creştine dinaintea sa şi celor 138 de persoane ce priveau acasă la televizor:

— Oraşul este putred până-n rădăcini. Jocurile, prostituţia, narcoticele, gangsterismul, şantajul şi corupţia în masă îşi croiesc drum în viaţa noastră de toate zilele, braţ la braţ cu administraţia ovreiască a acestui oraş, cu ofiţerii negri şi tâlharii catolici, capi ai crimei organizate.

Făcu o pauză retorică. Vorbea clar şi limpede, iar vocea lui bubuia din difuzoarele plasate pe copaci şi pe stâlpi oriunde în mulţime, dar cu precădere în spaţiul rezervat presei.

— Mâine seară la orele 7 voi avea în mâinile mele numele ucigaşului plătit, angajat de primarul acestui oraş pentru a-l elimina pe Vito Daspisa, gangsterul omorât acum cinci săptămâni într-o ambuscadă a poliţiei din districtul Brooklyn. Omul acesta, al cărui nume îl voi anunţa mâine seară din amvonul celor trei posturi de televiziune ale acestui oraş, a ajuns acum un fugar ce se ascunde, fiindcă investigaţiile mele au atins stadiul când el poate fi adus în faţa justiţiei. Deşi un ucigaş brutal, el n-a fost totuşi decât o unealtă a primarului şi a departamentului său de poliţie. Primarul oraşului New York a ordonat uciderea lui Vito Daspisa! Repet, primarul New York-ului, pentru a-şi proteja imperiul de narcotice, a ordonat moartea acestui om. Voi pronunţa acuzaţii precise mâine seară la radio, când dreptatea se va face, iar oamenii acestui oraş vor putea să hotărască cui să acorde voturile. Până atunci, Dumnezeu să vă apere de comunişti, de evrei, de negri şi catolici – Domnul fie cu voi!

Îşi lăsă capul în piept şi braţele în jos. Mulţimea aclamă tumultuos şi încet-încet, de pe vasta întindere a pajiştei, mii de voci susţinute de grupul de tube începu să intoneze imnul „Înainte, propovăduitori ai Domnului". Mii de oameni priveau agitaţi în jur, aşteptând colecta, dar nu se organiză niciuna. Fiţuicile distribuite mulţimii explicară anomalia: cei ce doreau să-şi mai cumpere un pas spre mântuire puteau trimite cecurile direct la My Birthright, S. U. A., trustul George F. Mallon.

35

Charley fu luat cu maşina de la Hotelul New Franciscan, la 4: 45 duminică după-amiaza, de către Natale Esposito, un ins mic şi îndesat, alunecând în josul pantei vârstei mijlocii într-un Dodge cam de aceeaşi vârstă. Pe locul din spate şedea o adolescentă cu pantofi de lac şi şorţuleţ. Reuşea să mestece gumă şi să se rujeze în acelaşi timp.

Parcară pe o stradă laterală la capătul lui Canal, mai departe de

Vieux Carré şi intrară în hotelul New Iberia pe uşi diferite – Charley singur, Natale cu fata. Natale căra o valiză. Urcară fiecare cu alt lift până la etajul opt, reîntâlnindu-se la capătul holului din faţa camerei 827. Natale scoase un şperaclu şi-i introduse în dormitorul dublu.

Charley găsi valiză goală a lui Marvin în dulapul cel mare. Pe măsură ce Natale golea sertarele, Charley înghesuia cămăşile, lenjeria, ciorapii în valiză, laolaltă cu costumul şi cele trei cravate găsite în dulap. Fata desfăcu valiza pe care o aduseseră ei, scoţând din ea lenjerie de damă, pulovere, rochii şi accesorii pe două mărimi şi le puse în sertare şi dulap. Când terminară cu împachetatul şi despachetatul, Natale îi spuse fetei:

— Fă-te gata.

Ea îşi scoase jacheta şi se întoarse cu faţa spre Natale. Bărbatul o apucă bine de piepţii bluzei şi smuci în jos, sfâşiindu-i-o în două. Nu purta sutien. Pentru o puştoaică atât de tânără era grozav de bine dotată, socoti Charley.

— Şi acuma vine partea aia grea.

— Pentru tine, poate, replică fata.

El îi arse una zdravănă chiar sub ochiul stâng, trântind-o la podea. O ajută să se ridice iar ea se aşeză, îşi zburli părul şi îşi aprinse o ţigară.

— Încă vreo zece minute, observă Natale uitându-se la ceas. Trebe să mă piş. Ieşi din cameră. Charley privi afară pe fereastră.

— Eşti nou în de-astea? întrebă fata.

— Cam.

— Nu-i aşa de dur cum pare.

Charley se mai plimbă puţin şi se rezemă de peretele de lângă uşă, să fie în spatele uşii când se va deschide.

— Eşti un soldat bun, îi zise fetei.

— Sunt plătită. Avea accentul aspru din Texas.

— Eu aş face bine să rămân chiar aicea, se auzi Natale din baie.

Rămaseră pe locuri, tăcuţi şi relaxaţi, până se auzi scârţâitul cheii în broască. Uşa se deschise. Marvin Mallon, mic şi gras, intră în cameră. Se holbă la femeia de pe scaun.

— Dumnezeule! exclamă. Scuzaţi-mă, cred că am greşit etajul.

Charley îl linişti cu o directă în ceafă. Tipul se muie rapid. Charley închise uşa. Natale ieşi din baie cu două pacheţele învelite în staniol şi cu un revolver. Charley îi descheie omului prohabul, îi desfăcu chiloţii, expunându-i firavele organe genitale. Natale îi puse cele două pacheţele în fiecare din buzunarele de la piept ale hainei, iar revolverul i-l strecură în bata pantalonilor.

— O.K., îi spuse fetei, al cărei ochi stâng se umflase şi începuse să se învineţească minunat. Cei doi bărbaţi plecară din încăpere cu valiza lui Marvin. Fata îi aşteptă circa două minute să ajungă la capătul holului, la scara ce cobora la etajul de dedesubt, apoi ţipă. Aproape imediat, omul de ordine al hotelului urmat de doi detectivi de poliţie şi un fotoreporter intră în cameră, folosind dublura cheii. Fata încercă să-şi acopere goliciunea cu braţele.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că v-a trimis! exclamă ea. Drogatul ăsta m-a bătut şi a vrut să mă silească la perversiuni.

Charley şi Natale se duseră la numărul 610, cu două etaje mai jos şi de cealaltă parte a hotelului, desfăcură valiza, atârnară costumul, puseră cămăşile şi lenjeria în sertare, aşezară pe raftul de la baie articolele de toaletă şi mototoliră patul.

În timp ce poliţia făcea tot ce-i stătea în putinţă (a) să acopere fata într-un mod cât de cât decent şi (b) să o interogheze cu privire la cele întâmplate, „mama" ei, doamna Elton Toby, reveni în hotel după o expediţie la magazine, iar după ce fiica îi istorisi că omul întins pe jos intrase în cameră cu o cheie falsă şi o atacase, se năpusti asupra lui Marvin Mallon cu furia unei tigroaice, lovindu-l atât de puternic şi de bine, încât îi rupse trei coaste până ca poliţia să o oprească.

Charley reveni în cameră la New Franciscan pe la şase jumătate. Îl aştepta un mesaj de la Birdie Fustino, soţia lui Gennaro, aşa că îi telefonă.

— Doamna Fustino? Charley Partanna.

— Ei, ce e cu tine? Spune-mi Birdie.

— Sigur. Bine, aşa-m să fac. Dumnezeule, era sora lui don Corrado!

— M-a sunat nepoată-mea aseară. Vine aicea mâine.

— Nepoata dumneavoastră?

— Maerose! Logodnica ta. Vine-ncoace.

— A, grozav. Vine încoace? Pe urmă înţelese ce auzise. *Logodnica* mea?

— Păi nu?

— Cine v-a spus asta?

— Ea, cine altcineva. M-am gândit că vrei s-o întâmpini.

— Mă rog. Sigur. Absolut.

— O să stea la noi.

— Grozav. Cunoaşteţi număru zborului?

— Te ia cineva cu maşina la 11. O să ştie el număru. Aterizează la 12 şi 5, iar după aia vă puteţi întoarce aicea să luăm prânzul împreună.

— Pare nemaipomenit.

— Ei, şi ştii ce-am la desert, finc-am văzut că-ţi place?

— Ce?

— *Ucciduzzi* cu *scursunera!* Ca-n Sicilia. Ei, ce zici?

— Grozav! O să fie de-a dreptu extraordinar, Birdie.

FIUL CANDIDATULUI LA FUNCŢIA DE PRIMAR AL N.Y. ARESTAT SUB GRAVE ACUZAŢII DE TRAFIC DE DROGURI ŞI VIOL

Marvin Mallon, 31 de ani, fiul lui George F. Mallon, candidatul Partidului Reformist la funcţia de primar al oraşului New York, a fost arestat noaptea trecută într-o cameră a hotelului New Iberia şi acuzat de pătrundere prin efracţie, corupere de minori, atac la persoană, exhibiţionism, port ilegal de armă şi deţinerea a două uncii de heroină.

Poliţia declară că a atacat o fată de 15 ani, Laverne Toby, din Palestine, statul Texas, încercând s-o forţeze la practici sexuale contra naturii. Mallon afirmă că domnişoara Toby şi mama ei se găseau în propria lui cameră, însă registrul hotelului indică faptul că el ocupa o cameră cu două etaje mai jos, în celălalt capăt al clădirii.

Poliţia crede că Mallon este traficant de droguri. Se bănuieşte că

arma găsită asupra lui are aceleaşi caracteristici balistice cu cea folosită la uciderea unui baron al drogurilor, Julius zis „Micuţul Julie" Mingle, la Bâton Rouge, în urmă cu o săptămână. Contactat la New York unde a condus o rugăciune deschisă în Central Park, în faţa unei mulţimi de peste 100.000 de oameni, inclusiv reprezentanţi bisericeşti la nivel naţional, tatăl suspectului a declarat că acuzaţiile sunt nefondate şi absurde.

Marvin Mallon, care şi-a afirmat profesiunea de „om de legătură între religii", nu are cazier nici la New York, nici la poliţia federală locală. Este de aşteptat ca arestarea lui să aibă un puternic efect negativ asupra candidaturii lui Mallon.

Emisiunea lui Mallon pe postul de televiziune din New York, programată pentru luni seara la ora şapte, fu anulată de Biroul Electoral al lui Mallon. Candidatul nu era disponibil pentru comentarii. Se afla într-o şedinţă executivă cu asistenţii săi, însă în cele din urmă se dovedi necesar să fie pus sub sedative. Cu opt zile înainte de alegeri, primarul Heller îi oferise sprijinul întregului oraş pentru a stabili un flux cât mai cuprinzător de informaţii între e! şi Departamentul de Poliţie din New Orleans, anunţă presa; un gest deosebit de generos, având în vedere intenţiile declarate ale contracandidatului.

Luni dimineaţă, Charley telefonă Instalatorului la Spălătoria din Brooklyn.

— Al? Zi-i lui Pop să mă sune.

Îşi comandă micul dejun. Apoi telefonă Angelo.

— Ce face?

— S-a ridicat deja.

— Credeam că bolnavii de pneumonie trebe să stea drepţi, ca plămânii să nu li se umple de lichid.

— Vreau să zic că stă pe scaun. Am văzut-o aseară. A întrebat de tine.

— A-ntrebat de mine?

— A vrut să ştie când te-ntorci.

— Da?

— Povestea a făcut senzaţie aicea.

— Sper că şi Mallon a auzit-o.

— Sigur.

— L-a făcut ghiveci?

— L-a terminat. Şi s-a sfârşit şi cu rahatu reformist. Le-am făcut tuturor un serviciu – poliţailor, judecătorilor, politicienilor şi milioanelor de oameni la care le place să pună un pariu, să se distreze un pic, să ia şi ei un strop de praf ca să se simtă bine. Un întreg mod de viaţă era ameninţat, Charley, însă tu i-ai oprit pe nemernici.

— Atunci po să vin acasă?

— Oricând. Da din ce ştiu de la Vincent, Maerose vine la tine astăzi. Aşa că, în locu tău nu m-aş duce *drept* acasă.

— Mda. Isuse, tată, ce mă fac cu ea?

— Ideea mea-i că dacă bate atâta drum până la tine, atunci vrea să faceţi pace, fi'ncă dac-ar fi vrut să-ţi dea o lecţie, te făcea să vii tu la dânsa.

— Da?

— Mie aşa-mi miroase, Charley.

Charley se îmbrăcă, apoi citi din nou povestea din ziar. Automobilul sosi şi plecă spre aeroport să vadă dacă taică-său avea dreptate.

37

Angelo se strecură în camera de la spital a lui Mardell şi îi zâmbi. Era o rezervă spaţioasă, bine luminată şi plină de flori, cele mai multe din ele de la Angelo sau Charley, câteva de la Maerose şi un buchet din partea lui Freddie. Mardell, poate mai frumoasă ca oricând deoarece slăbise, şedea sub o pătură într-un fotoliu tapiţat; se uită la el şi îi întoarse zâmbetul.

— Domnule Partanna!

— Arăţi foarte bine. Şi când arăţi bine parcă se luminează întreaga lume.

— Sunteţi aşa de drăguţ. Faptul că arăt mai bine reprezintă numai opera dumneavoastră.

— E-un spital bun. Am ştiut asta înainte să te-aduc aicea. Proprietarii îs prieteni de-ai mei. Puse lângă ea pe pat un pachet. Ţi-am adus nişte fursecuri. Sau preferi rubinele?

— Fursecuri.

Se aşeză pe scaun în faţa ei.

— Miroase grozav aicea.

— Piramida aceea uriaşă de flori din colţ e de la Charley.

— Dac-ar fi putut, ar fi cules fiecare floare cu propria lui mână.

— Vedeţi buchetul ăla de gladiole prăpădite? Sunt de la logodnica lui. Urăsc gladiolele.

— Nu ştiam c-are o logodnică.

— Te rog, domnule Partanna, nu şi dumneata.

— Probabil le-a comandat prin telefon. Ştii cum se întâmplă, spui să trimită cuiva flori de douşde dolari şi ei asta fac.

— Douăzeci de dolari?

— Ei, vreo zece tot-au fost.

— Mai degrabă doi!

— Intenţia contează.

— Exact asta ziceam şi eu. Chiar e logodnica lui, domnule

Partanna?

— Au crescut împreună. În acelaşi mediu.

— Nu e tocmai un răspuns.

— Nu cred că-s logodiţi.

— A fost un aranjament de familie?

— Împrejurările po să schimbe multe.

— Adică?

— Păi, uite, ai apărut dumneata. Însemni mult pentru Charley.

Mardell îşi îndreptă privirile în altă parte.

— Viaţa-i foarte scurtă, explică Pop. Dacă nu ne hotărâm ce vrem şi nu luptăm să obţinem acest lucru, timpu trece pe lângă noi şi ne depăşeşte, nu?

— Cum e ea?

— E-o fată bună. Deşteaptă. Şi un concurent nemaipomenit. O cunosc de când era fetiţa mică. Lucrez cu tatăl şi cu bunicu ei.

— Iar eu sunt o străină.

— Şi ce-are a face una cu alta? Eu nu contez. Eu vreau numa ce-i mai bun pen' Charley. Tatăl şi bunicu nu ştiu de tine. Nici Charley nu prea are un cuvânt de spus în chestiunea asta. Totu' stă între tine şi Maerose. Care din voi îl vrea mai mult pe Charley îl va avea.

— Asta e? întrebă ea, uitându-se pe fereastră în depărtare. Nu-mi vine să cred. Ea îl vrea la fel de mult ca mine. Dorinţele acestea n-au efect asupra lui Charley, El trebuie să hotărască. Charley are ultimul şi singurul cuvânt de spus.

— Uite ce-i, eşti o fată bună. Oricum s-ar termina – şi Dumnezeu ştie, că eu habar n-am cum va fi – sfârşitu lumii n-o să vină. Trebe să ne remontăm singuri şi s-o luăm de la capăt, iar dup-o vreme nu mai pare atât de important.

— Ea are în spate un tată şi un bunic. Eu ce am?

— Sigur că Charley o cunoaşte pe Maerose de-o viaţă. Da ai de partea ta un atu grozav – te iubeşte.

— Pe Maerose o iubeşte?

— Da. Asta-i partea aia mai grea pentru el – şi pentru voi toţi.

— Când se întoarce acasă?

— Miercurea viitoare. O să ieşi din spital până atuncea.

— Nu ştiu ce să fac.

— Să aştepţi. Asta-i totul. Lucrurile o să se limpezească de la sine până la sfârşitu săptămâni viitoare.

38

Luni, cu douăsprezece minute înainte de prânz, Charley o privi pe Maerose coborând scara avionului pe aeroportul Moissant. Ea purta un costum roşu de lână, mulat pe corp, cu manşete şi guler de vulpe neagră. În picioare avea pantofi italieneşti cu tocul cui şi vârfurile ascuţite. N-o văzuse niciodată arătând atât de minunat. Zâmbi larg în vreme ce se repezea la el ca să-l îmbrăţişeze.

— Charley, spuse ea, trebuie să recuperăm.

— Stai la mătuşa ta?

— Dorm acolo. De stat stau cu tine.

— Cre' că eşti cea mai elegantă fată care-a călcat vreodată pe aeroportu ăsta.

Pe întreaga distanţă de şaisprezece kilometri a drumului de la aeroport înapoi în oraş se ţinură de mână, dar atâta tot, deoarece şoferul era un vechi prieten de-al lui Vincent şi nu mai contenea din vorbă.

— Ce mai face tatăl dumitale, domnişoară Prizzi?

— Bine.

— Transmiteţi-i salutări. De la Gus Fangoso. Ne cunoaştem de mult.

— Va fi bucuros să audă de dumneata.

— Era chiar după război, prin 46—47.

— O să-i spun.

— O să-nţeleagă.

Continuă aşa vreo patru mile, până când Charley îi spuse:

— Hei, Gus, opreşte la farmacia aia din colţ.

Gus opri maşina.

— Vino cu mine o clipă înăuntru.

Intrară în magazin. Gus era un omuleţ cu burtă la aproape şaizeci de ani, cu vreo şase ani mai vârstnic decât Vincent. Înăuntru, Charley începu să toarne spaimă în el, apoi zise:

— Acolo în maşină este *mia fidanzata.* N-am vorbit cu ea de trei săptămâni. Stau lângă ea pen' prima dată după trei săptămâni de zile şi tot nu po vorbi cu ea, fi'ncă vorbeşti tu. Pricepi ce-ţi zic?

— Sigur, Charley. Absolut.

— Atunci ne-ntoarcem în maşină şi tu ridici geamul dintre noi. *Capisci?*

— Sigur, am înţeles. Absolut, Charley.

Se întoarseră la automobil. Gus deschise portiera iar Charley urcă înăuntru. Pe urmă Gus ocoli maşina, ducându-se pe partea cealaltă la locul şoferului. Porni motorul şi apăsă butonul geamului ce separa locurile din faţă de cele din spate. Se îndreptară spre oraş.

— Probabil ai rostit cuvântul magic, observă Maerose.

Totuşi, nu avură vreme să înceapă vreo discuţie. Pentru Charley limuzina păru să ruleze direct prin porţile înalte, pe aleea pavată cu cărămidă, lungă de 150 de yarzi, ce ducea la intrarea principală a reşedinţei Fustino, combinând triumfal stilurile arhitecturale englez, mediteranean şi american. Uşa fu deschisă de o cameristă italiancă, mai trecută şi îmbrăcată în uniformă, pe care Maerose o îmbrăţişă numind-o Enriquette şi prezentându-i-o lui Charley drept vara lui Gennaro. În faţă le stătea o panoramă de circa douăzeci şi patru de metri, trecând prin încăperi foarte spaţioase şi înalte. Toate erau prevăzute cu sistem de aer condiţionat. Scrinuri pline cu porţelanuri de Meissen, Sèvres sau englezeşti şedeau lângă mese confecţionate pentru George al IV-lea. Casa fusese construită de unul dintre cei mai mari acţionari Pepsi Cola din Sud, în urmă cu zece ani, dar efectul pe care designerii reuşiseră să-l imprime era acela al unei vile impunătoare de plantaţie sudistă, de peste o sută de ani vechime.

Soarele de noiembrie era încă sus pe cerul de un albastru perfect. Fură conduşi într-o enormă curte interioară, unde o masă mare, ovală, fusese pregătita pentru prânz. Două din fetele Fustino împreună cu soţii lor şi trei dintre băieţi (din cei nouă ai familiei Fustino) cu soţiile o aşteptau pe Maerose când ea intră însoţită de Charley. În timpul avalanşei de saluturi, Gennaro îl trase pe Charley la o parte.

— Ai făcut treabă bună ieri seară, Charley.

Charley dădu din cap, colorându-se uşor la faţă din pricina laudei.

— Natale a fost tare, replică.

— Pară-se că Mallon o să ia între nouăzeci şi-o sută treizeci de ani pe toată chestia, spuse Gennaro.

Birdie Fustino o îmbrăţişa şi o săruta pe Maerose, răspunzând extaziatelor comentarii la adresa locuinţei sale.

— Am luat-o aşa cum am găsit-o. Trebuie unşpe oameni să o întreţină, patru numai la grădină.

Fu un prânz vesel, cald şi plin de afecţiune. Gennaro şedea în capul mesei, cu Maerose în dreapta lui. Birdie stătea la celălalt capăt, cu Charley în dreapta, iar frumoşii copii şi soţiile ocupau celelalte scaune. Nimeni dintre ei nu lucra în branşă. Soţii erau dentişti, programatori, oameni de restaurant şi unul proprietarul unei galerii de artă. Iar nevestele formau un buchet de femei tare arătoase, gândea Charley, dar Maerose stabilea standardul în materie şi toţi dimprejur erau conştienţi de asta, mai cu seamă Charley. Nimeni, nici chiar Mardell, nu-l aprindea ca atunci când numai o privea pe Maerose. Charley era convins că din când în când şi Gennaro fura pe sub masă câte o atingere, genunchiului ei. Uneori reuşea să prindă privirile lui Mae şi îşi zâmbeau.

Lucrurile încep să arate bine în acest departament, îşi spuse Charley. Nu cunoştea pe nimeni, aşa că îşi ţinu gura închisă, prefăcându-se că o ascultă pe Birdie, în vreme ce se străduia să găsească cuvintele potrivite pentru clipa în care el şi Mae aveau să rămână singuri.

Se concentră să-şi imagineze cum i-ar arăta viaţa alături de ea peste patruzeci de ani, dacă s-ar fi întâmplat să se logodească şi până la urmă să se căsătorească. El ar avea şaptezeci de ani, ea vreo şaizeci şi doi. Ar avea copii mari, căsătoriţi chiar. El ar fi bunic. Singurul motiv al exerciţiului era: şi-ar mai aminti atunci de Mardell? S-ar întreba oare unde e şi ce mai face? Patruzeci de ani însemnau mult timp, dar mai bine să ia în calcul cincizeci. Ar avea optzeci de ani. Nepoţii i-ar fi mari. Isuse, îşi zise, tare-i greu să-ţi imaginezi viaţa.

Gennaro plecă la orele două. Prânzul se termină pe la trei şi un sfert. Maerose urcă sus să se schimbe. Când coborî, purta o rochie colantă, café-au-lait, cu o diagonală din mătase argintie ce-i înfăşură în spirală trupul zvelt. Pe umărul stâng avea un ac mare de aur. Arăta exact ca un premiu râvnit de fiecare. Mae simţi o veritabilă explozie de plăcere la vederea chipului lui Charley privind-o coborând şi încercă o profundă uşurare când se uită la pantalonii lui. De la Birdie plecară pe la patru fără un sfert. Rămaseră cuminţi în maşină până ce Gus îi lăsă în Quarter. Merseră pe jos o bucată de drum până la New Franciscan, încât Gus să-i poată raporta lui Birdie că ei doi se plimbă. Însă când uşa apartamentului lui Charley se închise în urma lor, amândoi începură să vorbească în acelaşi timp, se opriră, iar Maerose îşi puse braţele pe după gâtul lui, îmbrăţişându-l în tăcere. După un moment se sărutau.

— Ce-o să fie, Charley?

— Mae – trebe s-o spun – da nu suntem logodiţi. Ştii asta.

— N-am bătut atâta drum ca să-mi spui chestii de-astea, Charley.

— Da ştii şi tu, trebe să clarificăm lucrurile.

— O să te-nsori cu muntele ăla? Nici măcar nu-i din mediu.

— Nu mă-nsor cu nimeni, Mae.

— Atunci scapă de ea şi o luăm de la început.

— Fata are pneumonie, în New York. Nici măcar nu mă po gândi să scap de ea.

— Trebuie să termini cu ea, ori o termini cu mine.

— De ce? De ce nu putem continua aşa ca-nainte?

— Nu mai merge.

— Mă-ntorc la New York miercurea viitoare. Lasă-mi timp să mă gândesc.

— Charley, uite – să zicem c-o alegi pe ea. Ce-o să faci, cu afacerile în care eşti băgat? Ea ştie ce faci?

— Nu. Nu cred.

— Aşadar poate nu e sigură că eşti perfect legal. Da cum crezi că o să-nţeleagă tot ce faci? E englezoaică, nu americancă. N-o să înţeleagă

niciodată.

— A avut o mulţime de necazuri în viaţă. Isuse, tu habar n-ai. Eu sunt singuru' mal unde poa' să acosteze. Nu ştiu, am senzaţia că dac-aş dispărea, ea s-ar prăbuşi.

— Şi eu? Crezi că pot să mă lepăd de toate astea ca de-o boală? Dar cu mine cum rămâne, Charley?

— Trebe să mă gândesc.

— Crezi că dacă mă mai lupt cu tine ca acuma sunt de piatră, Charley? Că dacă ea a avut o grămadă de necazuri şi tu-ţi închipui că eu n-am avut, mie o să-mi fie bine când o s-o alegi pe ea?

— Ăsta-i singuru' fel în care mai po gândi! Cum să gândesc – adică cum să descâlcesc problema dacă n-o fac în felu ăsta?

— Îndreaptă situaţia aşa cum trebuie! Tu şi cu mine am fost sortiţi unul altuia. Trăim la fel, gândim la fel. Poate că unul din motivele pentru care te iubesc este şi felul cum încerci s-o protejezi pe femeia asta, da nimica nu se potriveşte între tine şi ea. Vorbim de căsătorie – de o viaţă întreagă. Lucrurile trebuie să se potrivească, poate nu chiar toate, da măcar alea importante, lucrurile care contează. Brusc, începu să vorbească în siciliană. Vorbim aceeaşi limbă, Charley.

El trase aer în piept şi oftă.

— Da, ştiu. Ai dreptate, Mae. Da cu fata asta totu-i diferit. Problemele de unde vine, de parcă-i de p-altă lume. Da aşa cum zici, vorbim de-o viaţă întreagă, aşa că n-am voie să mă joc cu viaţa ta. Trebe să fim siguri. Dă-mi două săptămâni, Mae, pentr-o viaţă.

Ea îl cuprinse în braţe şi îl împinse spre scara patului.

— Aşa n-o să meargă, Charley. O s-o ţinem aşa la infinit. L-am văzut pe don Corrado. I-am spus – aşa, oficial, ca şi cum i-aş fi trimis o invitaţie – că tu şi cu mine ne vom căsători.

Lui Charley i se muiară picioarele. Se lăsă pe un scaun lângă pat.

— I-ai spus *aşa ceva* lui Don?

— Vrea să fixăm o dată. Şi după aia vrea să ne facă o petrecere mare de logodnă şi să cheme oameni din mai toate familiile din tară. Trebuie să-i zic dacă-i da or ba. Asta inseamnă că tu trebuie să-mi spui mie.

— O dată? Isuse, Mae

— Trebuie să tragem o linie, Charley. N-o putem ţine aşa mereu.

Charley se gândi la tatăl şi la mama lui. Se gândi la don Corrado, la familie şi la faptul că nu trăise niciodată în afara ei pentru că, în ceea ce-l privea nu exista nimic în afara familiei. Dacă se hotăra să rămână cu Mardell ar fi trebuit să părăsească familia, să-i lase pe toţi ai lui. Măcar dacă Mardell ar fi fost una din fetele care să primească un teanc de bani şi să uite toată afacerea.

— Da, îi spuse lui Maerose, privind-o în ochi. Trebe să fixăm o dată.

Ea îl sărută.

— E bine să fii convins de asta, Charley, pentru că don Corrado i-a anunţat deja pe mulţi. Ca şi pe tata.

39

George F. Mallon ştia că fusese biruit de Dumnezeu, de soartă sau de vreo şleahtă de nenorociţi din primărie. Ştia cine le-o făcuse, lui şi bietului Marvin; partidul de la putere pornise cu sânge rece să-l dărâme prin intermediul fiului său; bietul de fii-su, molatec, bleg şi nătâng, c-ar fi fost mai bine să nu îl şi avut. Ar fi trebuit să-l trimită la seminar să-l pregătească pentru televiziune, atunci când băiatul alesese Calea Domnului. Astăzi ar fi avut propria lui biserică televizată, înotând în bani, dând o mână de ajutor la înfăptuirea politicii externe a Statelor Unite; numai că el se încăpăţânase să facă din băiat un businessman. Cineva trebuia să-l moştenească. Abia începuseră să construiască tabernacolele televizate.

Mallon fierbea de indignare. O adunătură de politicieni fără de conştiinţă şi scrupule fuseseră în stare să distrugă viaţa unui tânăr onest numai pentru a-şi menţine puterea nefastă şi murdară asupra oraşului pe care el încercase atât de mult să-l iubească. Şi ce era de iubit aici? New York reprezenta, cel mult, o poză dintr-un calendar al vreunei linii aeriene, întins pe vreo treizeci de cvartale de-a lungul a trei bulevarde din Manhattan, iar simbolul lui îl reprezenta un măr, la fel cum simbolul căderii lui Adam şi al Evei fusese tot un măr.

Ticăloşii trebuie să fi luat de zece ori mai multă şpagă decât bănuiseră el şi oamenii lui. Mizele erau probabil fabuloase, dacă un ins ca Domnia Sa Primarul marşase pe o chestie îngrozitoare ca aceasta – să se folosească de viaţa personală a fiului său, moale şi tont cum era, ca de o para într-un joc de noroc întunecat.

George F. Mallon avea cu certitudine cunoştinţă despre crima organizată. Era un om de afaceri care lucrase în construcţii pretutindeni în ţară, cam toată viaţa lui. Deşi el construise pentru Gloria Domnului şi a calificărilor Sale, faptul nu-l scutise de cererile inexorabile ale găinarilor. Îi plătise. Şi chiar le mai oferise câte o distracţie din când în când, fiindcă i se păruse a fi o politică înţeleaptă în afaceri. Câteva dintre felicitările de Crăciun cele mai pline de fior

religios le primise de la gangsteri, de la soţiile sau familiile acestora.

Totuşi, punctul de forţă din platforma sa electorală fusese acela de a utiliza puterile biroului său, dacă ar fi fost ales, ca să zdrobească, ori în caz contrar să negocieze cu forţele crimei organizate din New York. Însă, în ciuda îndelungii sale experienţe în materie şi a planurilor legate de crima organizată, nu făcu legătura între felul odios în care-i fusese atacată candidatura şi ameninţat viitorul fiului său şi viaţa şi libertatea adjunctului clanului Prizzi. George F. Mallon ştia doar că o politică murdară şi nişte politicieni şi mai murdari îl aranjaseră pe fiu-său şi că vor continua să-i ameninţe viitorul până după alegeri.

Se îmbolnăvea la gândul că oameni din afara cercului său intim de consilieri, ajutoare şi consilieri de presă ştiuseră despre decizia lui de a-l judeca pe banditul care-l ucisese pe celălalt bandit, în prezenţa primarului New York-ului, în acea noapte fatală la Manhattan Beach, mai mult ca sigur în prezenţa şi deplina cunoştinţă de cauză a înalţilor funcţionari ai Departamentului de poliţie. Încet-încet, începea să-i intre în cap ideea că probabil şi organizaţia criminală a oraşului era amestecată în nenorocirea lui Marvin. Le vorbi perplex celor doi directori de campanie ce-i aşteptau acum ordinele lângă birou:

— Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că în zilele noastre, în epoca noastră, primarul oraşului New York se poate coborî atât de jos să-i facă una ca asta fiului meu, doar pentru a-şi asigura şansele de realegere.

— Ei, ar fi bine să crezi, G.F., fiindcă asta a făcut.

— Nu credeţi că la mijloc se află elemente criminale?

— Ce-au ei de-a face cu alegerile?

— Aranjează o întâlnire cu primarul în seara asta.

— Mâine sunt alegerile, G.F.

— Îmi ţine băiatul ostatec! Trebuie să-l văd.

Întâlnirea fu stabilită cu destulă greutate fiindcă primarul, lesne de-nţeles, simţea că George F. Mallon îl calomniase dincolo de limitele admise de o campanie electorală. Întâlnirea urma să se desfăşoare într-o cameră rezervată de unul din ajutoarele lui Mallon la filiala

McBurney a YMCA de pe Strada 25 Vest, timp de 15 minute între 6: 30 şi 6: 45, seara. Primarul sosi singur, purtând ochelari de soare. George F. Mallon aştepta deja când primarul ciocăni la uşă. G.F. se aşează pe pat. Primarul ocupă singurul scaun din încăpere.

— Îmi pare rău că ai necazuri, Mallon, începu primarul. Era un om deosebit de iute din fire, care se credea însă în centrul unui ocean de liniște.

— Hai să nu pierdem timpul ăsta preţios cu ipocrizii, Heller. Fiul meu se găseşte într-o închisoare din Louisiana. Şi s-ar putea să împlinească 73 de ani înainte să-i dea drumul – pe puţin.

— Şi ce vrei de la mine? Poate c-ar fi trebuit să-l trimiţi pe la femei înainte de a-l expedia la New Orleans.

— Am să mă rog pentru tine, Franklin Heller. Să vorbim despre cum se poate îndrepta răul pe care l-ai produs fiului meu.

— Răul pe care l-am produs? *Eu?* Dar cine i-a dat atâta bănet ca să-şi permită două uncii de heroină? Eu i-am spus să poarte armă?

— Păi cine i-a strecurat în haine drogul şi arma? exclamă Mallon. Cine i-a schimbat camera de la hotel în vreme ce el era prezent la Convenţia Evanghelică? Cine i-a înscenat toate acestea?

— De unde să ştiu cum? *Cum?* Adică crezi că oamenii mei ţi-au aranjat băiatul?

— Cine altcineva?

— Cine altcineva! Faci politică de şase luni şi crezi că aşa ajung oamenii să fie aleşi? Ar trebui să pui să-ţi spele creierul. Eu unul sunt în politică de douăzeci şi unu de ani. Mai pierzi, mai câştigi, dar nu lucrezi pe nimeni acuzându-l de trafic de droguri, de crimă, viol şi exhibiţionism doar ca să păstrezi o funcţie. Să-ţi fie ruşine, Mallon! Şi noapte bună, mă dezgusti. Sări în picioare.

— Domnule primar! Vă rog. Acceptaţi scuzele mele umile. Sunt – zăpăcit. Nu am niciun fel de experienţă în astfel de lucruri – inclusiv în politică – şi mă agăţ de firele de pai.

Primarul dădu din umeri. El unul ştia şi mai puţin decât Mallon cum se întâmplase ca Marvin să fie arestat la New Orleans. George F. Mallon declarase peste tot că intenţiona să-i frângă spatele şi să-l scoată din funcţie amestecându-l în asasinarea lui Vito Daspisa. Dar el

nu ştia că Vito Daspisa fusese asasinat. Credea că fusese împuşcat deoarece se împotrivise arestării. El însuşi fusese acolo. Văzuse aproape totul petrecându-se sub ochii lui iar restul, ca toţi ceilalţi, îl urmărise la televizor. Mallon era un monstru, însă fusese distrus, iar fiul lui dăduse de belea.

— Bine. Ascultă ce-ţi spun, Mallon. În ceea ce-l priveşte pe fiu-tu la New Orleans, nu ştiu dacă-i vinovat sau ba. Dar îţi pot spune două lucruri. Unu, orice s-a întâmplat acolo, te-a costat alegerile – deşi, sincer vorbind, n-ai avut nicio clipă şansa să câştigi – şi doi, nici eu şi nici oamenii mei nu suntem amestecaţi. Vreau să spun, în ce i s-a întâmplat puştiului. Acum trebuie s-o iau din loc. Avem o întrunire mare la Garden. Mâine sunt alegerile, în caz că ai uitat. Îl bătu pe Mallon pe umăr şi părăsi încăperea.

40

Mallon făcu pur şi simplu primul lucru legal care se poate face în astfel de cazuri. Angajă în apărarea fiului său cea mai renumită firmă de avocaţi din Louisiana, Groot & Talliesen, componentă a corporaţiei Baker's Hill Enterprises, dirijată de Edward S. Price. Deşi aceştia puseră la treabă cei mai buni oameni ai lor, fură nevoiţi să-i comunice că acuzaţiile aduse lui Marvin erau greu de atacat; nu avea nici măcar şansa unei eliberări cu suspendarea sentinţei. Pentru Marvin se prefigura o condamnare de 40 de ani numai pentru trafic de droguri şi intenţii criminale, ceea ce în legea federală se executa fără drept de apel, însă avocaţii credeau că există o posibilitate ca cel puţin să reducă acuzaţia la posesiune de droguri şi armă de foc, ce ar fi însemnat numai între şapte şi cincisprezece ani. Cu judecătorul potrivit – şi bani, puteai face minuni în maşinăria politică a statului. Măcar pentru această acuzaţie Marvin putea să scape cu o suspendare de pedeapsă.

Acuzaţia de crimă era complicata şi periculoasă, spuneau avocaţii, dar se puteau găsi circumstanţe atenuante. Dacă ar fi găsit vreo explicaţie de ce Marvin purta arma cu care fusese ucis traficantul de droguri în Bâton Rouge, puteau fi siguri că ar câştiga juriul de partea lui Marvin, căci el nu avea antecedente penale. În caz contrar, Marvin ar fi luat cu siguranţă între cincisprezece şi treizeci de ani de puşcărie.

— Explicaţie? explodă George F. Mallon. A fost o înscenare! Toată chestia asta nenorocită e o înscenare calculată ca eu să pierd alegerile!

— Pe urmă vine atacul la persoană şi tentativa de viol al unei minore, exhibiţionism şi violare de domiciliu, continuară avocaţii la conferinţa ţinută între New York şi New Orleans. Astea ar mai adăuga ceva între douăzeci şi treizeci de ani.

Dar dificultatea cea mare, după părerea avocaţilor, lăsând la o parte violul şi atacul la persoană, era acuzaţia că Marvin ar fi încercat să forţeze o fetiţă de 15 ani la perversiuni sexuale, deoarece de această

dată Marvin fusese prins în flagrant delict: intrase în camera de hotel a fetei, îi sfâşiase hainele, o bătuse şi se repezise asupra ei. Existau nişte fotografii foarte compromiţătoare pentru Marvin, făcute după ce acesta îşi expusese organele genitale în faţa fetei. Tânăra şi mama ei făceau presiuni asupra poliţiei şi a mass-mediei pentru a determina un proces cât mai rapid. Cei doi poliţişti care efectuaseră arestarea şi omul de ordine de la hotel aveau să depună mărturie că Marvin o bătuse pe fată. Nimeni nu putea face nimic pentru Marvin în privinţa acestor acuzaţii, ce însemnau în Louisiana o condamnare de la treizeci la cincizeci de ani.

— Dumnezeule, bietul Marvin

— Are în faţă o posibilă sentinţă cumulată de 150 de ani de puşcărie – deşi ar putea fi eliberat, desigur, şi după şaizeci şi cinci cu o purtare exemplară – numai dacă…

— Numai dacă…?

— Există aici în New Orleans un om… ăăă… un om care are o mare influenţă în zonă şi credem că dacă aţi sta de vorbă cu el…

— Cine e?

— Se numeşte Gennaro Fustino. Este… ăăă… un filantrop.

— Vorbiţi eufemistic?

— Da.

— Ce-ar fi în stare să facă?

— Aş zice că nu există limite pentru ce-ar putea *el* să facă în acest caz.

— Adică?

— Ar putea să convingă… ăăă… fata, pe Laverne Toby, să-şi retragă plângerea, iar… ăăă… În chestiunea drogurilor şi a presupusei arme a crimei, pe care se pretinde că fiul dumneavoastră o avea asupră-i, mă rog, noi am zice că ar merita cu adevărat să discutaţi cu el.

— De ce biserică ţine?

— De ce?

— Aş vrea să-mi pregătesc nişte referinţe formidabile. Dacă e capabil să dea o mână de ajutor, vreau să discut cu el sub lumina celor mai bune auspicii.

— După nume, aş zice că-i catolic.

— Pot să ajung la Papă. Aflaţi ce religie are, vă rog.

— Bine, însă acest birou ar putea… ah… să vă mijlocească o astfel de întrevedere.

— Programaţi-o pentru miercuri dimineaţă, mai spre prânz. Zbor acolo imediat ce alegerile se încheie definitiv. Nu că n-ar fi de pe-acum încheiate. Am avut administraţia acestui oraş în mână s-o joc după cum cânt eu şi acum m-au jucat ei pe mine. Mallon trânti telefonul.

41

La întoarcere, Charley călători în avion alături de un ins care fredonă *Those Foolish Things* cale de trei sute de mile. Fu o tortură, nu pentru că îi reamintea de Maerose sau de Mardell, pentru aşa ceva nu avea nevoie de ajutor, ci pentru că totul suna ca un bâzâit încontinuu.

Charley îşi schimbă locul. Privi pe unul din hublourile de la tribord şi începu să fredoneze marşul Washington Post, încercând să mediteze. La o săptămână după alegeri se aranjase ca Laverne Toby şi mama ei să se evapore fără urme, înainte să depună mărturie împotriva lui Marvin Mallon, cercetările balistice să se dovedească a fi eronate, iar analizele de laborator să indice că în cele două pacheţele de staniol se afla pudră de talc. După ce Marvin avea să semneze o declaraţie şi să absolve hotelul de orice responsabilitate cu privire la nefericita lui aventură, totul se va termina. Dar el, Charley Partanna, rămânea în aceeaşi încurcătură, cu aceleaşi două femei pe cap.

În privinţa lui George F. Mallon totul se clarificase, dar el tot trebuia să trăiască ca un hoţ urmărit. Dacă Mae o luase într-atât de tragic ca să angajeze detectivi particulari care să-i supravegheze pe el şi pe Mardell la aeroportul din, Miami şi să afle că rămăsese peste noapte în apartamentul lui Mardell din New York de câteva ori, atunci cu siguranţă că avea să-i ţină pe urmele lui până după petrecerea de logodnă, când el n-ar mai fi avut ce să facă.

Dar Mardell tocmai avusese pneumonie. Nimeni nu întoarce pur şi simplu spatele cuiva care abia a suferit de pneumonie. Dacă înainte avusese nevoie de el, în prezent nevoia ei era întreită. Pop ar fi rezolvat cu plata spitalului, dar cine putea şti de câţi bani dispunea ea? Câtă mâncare avea în casă, şi în plus, cum ar fi putut o femeie tocmai ieşită din spital să-şi care singură de la supermagazin acasă cumpărăturile grele? Nu lucra, însă era destul de nebună să trimită orice bănuţ maică-sii în Anglia, încât era posibil nici măcar să nu aibă bani de cumpărături. Trebuia s-o vadă, să stea de vorbă cu ea şi să se asigure că e bine. Dacă totul mergea bine, ar fi putut şi el să mai

răcească lucrurile deoarece, după o absenţă de aproape trei săptămâni, poate chiar ea se obişnuise cu ideea.

I-ar fi putut aduce o listă de show-uri de la Pomerantz şi să se asigure ca cei de acolo să aibă grijă de ea, dacă nu avea încă destulă vlagă să înceapă munca. Venise vremea să scape de ea, admitea Charley, dar până şi Maerose ar fi priceput că singurul lucru de făcut în acest caz era să se ducă s-o vadă pe Mardell şi să-i spună. Părea riscant totuşi, aşa că cel mai potrivit era ca nici să nu se ducă acasă pe plajă, ci întâi să scape de orişice codiţă plantată de Maerose pe urmele lui şi să meargă direct la Mardell. Nu foarte direct, de asemenea. Pe aleea din spatele casei ei, iar apoi pe uşa de serviciu.

Stewardesa servi prânzul.

— De ce liniile aeriene n-au niciodată mâncare italienească? o întrebă el.

— Aţi mâncat vreodată macaroane reîncălzite? îi replică ea. Ştiţi cum e?

— Po să-mi închipui.

— Dar spaghetti conservate?

— Spaghetti *conservate?*

— Macaroanele reîncălzite sunt şi mai rele. Eu ştiu – soţul meu e italian şi dacă face faţă spaghetelor conservate, celelalte îl determină să dorească să-şi taie venele.

— O să iau salata. Sper să pot s-o ţin în stomac.

— Pâinea nu-i grozavă, dar nu-i nici rea.

Avionul ateriză pe La Guardia. Charley îşi făcu drum la telefonul de circuit interior de pe terasa din exteriorul clădirii aeroportului şi îl sună pe Arrigo Sviato, cel ce conducea echipa specializată în înstrăinarea bagajelor şi coletelor de pe La Guardia pentru Religio Vulpigi, fostul şef al lui Charley. Lui Arrigo îi explică că trebuia să iasă din aeroport fără a fi văzut. Arrigo îl întrebă ce număr are la tichetul de bagaje, pe urmă unde se află, iar când Charley îi răspunse, îl sfătui să rămână nemişcat pe loc până când puteau trimite după el o furgonetă care să-l ducă direct în Brooklyn.

— De fapt vreau să merg în New York, zise Charley.

— Cum să nu? Furgoneta îţi va aduce şi bagajul.

42

Mardell se îmbrăcă cu grijă. Îşi puse bluza aurie pe care o purtase prima dată când luase masa cu Charley şi se asigură încă o dată dacă coafura ei stil Cleopatra stătea exact cum trebuie. Aranjamentul îl determinase pe Charley să scoată strigăte de admiraţie, iar ea voia cu orice preţ să facă impresie bună domnişoarei Prizzi, fie şi numai ca Miss Prizzi să se simtă mândră că Charley o alesese pe Mardell drept rivală.

Domnişoara Prizzi telefonase cu o seară înainte. Fusese foarte politicoasă, fără un strop de grosolănie sau vulgaritate în voce. Spusese că dorea să vină să stea puţin de vorbă. De vorbă? Ei bine, Miss Prizzi se arătase atât de politicoasă încât Mardell se simţise obligată s-o invite la ceai. Exact la orele 5 fix soneria sună, iar domnişoara Prizzi îşi făcu apariţia.

Engleza lui Mardell era cât se poate de corectă.

— Ce mai faceţi, domnişoară Prizzi? o salută întinzându-i mâna. Simţi că era imposibil să facă mai mult în privinţa accentului. Maerose îi strânse mâna în tăcere. Merseră în sufragerie unde măsuţa pentru ceai fusese pregătită.

— N-am ştiut cum preferaţi ceaiul, mai tare sau mai slab, explică Mardell, aşa că până la urmă am ales unul mediu. Vă rog să luaţi loc.

Maerose se aşeză contemplând ceaiul mediu, uitându-se lacomă la grămăjoara de sandvişuri mici şi subţiri să te vezi prin ele, cu somon afumat, castraveţi şi creson.

— Par delicioase.

— Ceaiul este de producţie Darjeeling, din cele mai înalte grădini de ceai din Himalaya. Nu pot decât să sper că vă place Darjeeling. Mulţi au început să prefere marca Lapsang, deşi e cam înecăcios şi înţepător.

Maerose o privi fix.

— Am fost nerăbdătoare să vă întâlnesc.

— Şi eu pe dumneavoastră. Mardell încerca să-şi potrivească

vorbele după stilul pe care şi-l amintea distinct al lui lady Edith Evans.

— Înţeleg că lucraţi la Casino Latino?

— Da.

— Proprietar e bunicul meu.

— A, da! Bunicul dumneavoastră, un om într-adevăr celebru.

— Mda.

— Am o prietenă, Harriet Blacker, care-şi dă examenele în ştiinţe behavioriste. Ea ar da *orice* să-l vadă pe bunicul dumneavoastră.

— E foarte bătrân. Şi foarte retras. Nu mai primeşte vizite.

— Păcat. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit!

— Sunt aici să vă vorbesc despre Charley. Mardell sesiză că în vorbirea lui Maerose se strecurase un uşor accent britanic, ceea ce însemna câteva puncte în plus pentru La Tour.

— Ce bine ar fi fost ca Charley să fie şi el prezent, oftă Mardell. Adică, cu noi amândouă.

— Charley se găseşte la New Orleans.

— Da? ştiu.

— Domnişoară La Tour – nu vreau să credeţi că mă amestec în viaţa dumneavoastră, dar sunt lucruri pe care vreau să fiu sigură că le înţelegeţi corect.

— Ceai?

— Mulţumesc.

Mardell turnă ceaiul.

— Ceaiul acesta e mai bun simplu sau cu o felie de lămâie. Este un ceai deosebit. Lămâie?

— Da.

— Somon?

— De ce nu?

Mardell îi oferi o farfurie cu cinci jumătăţi de sandvişuri pentru ceai.

— Vedeţi, eu nu cred că decizia ne aparţine.

— Decizia?

— În privinţa lui Charley. Dacă oricare din noi l-ar părăsi, s-ar putea ca el să considere că a plecat cea care nu trebuie. Vedeţi, eu sunt

de părere că el trebuie să hotărască acest lucru.

— Nici nu se pune în discuţie! Logodna noastră – intenţia de a ne căsători – este o chestiune de familie, domnişoară La Tour. Familia mea a făcut planuri în ce ne priveşte de ani de zile, de fapt de când eram copii, aşa că – fie şi în cazul în care v-ar alege pe dumneavoastră în defavoarea mea – temporar, firește – n-ar putea să ţină. Vocea lui Maerose se înăspri. Înţelegeţi ce vă spun?

— Dar dacă m-ar alege pe mine în defavoarea dumneavoastră, aş simţi că nu mai e nevoie ca eu să, ah, să mă sacrific. În fapt aş simţi că nu-l meritaţi pe Charley. Nu, domnişoară Prizzi. Deloc. Nu am de gând să mă retrag fără să aud o hotărâre limpede. Altminteri nu se poate. Charley trebuie să decidă.

Maerose sorbi delicat din ceai. Îşi deschise poşeta după ce muşcă dintr-al doilea sandviş cu somon şi extrase din ea un carnet de cecuri.

— De *vreme* ce pun să te dea afară de la Latino, rosti ea, renunţând la exprimarea pretenţioasă, o să ai nevoie de bani. De cât crezi c-o să ai nevoie?

— Bani?

— O plată curată, baby. Am să-ţi dau două mii cinci sute din cei mai uşori dolari câştigaţi vreodată, iar tu în schimb ai să-ţi schimbi încuietorile de la uşă.

— Să presupunem că iau banii şi Charley nu mă lasă-n pace?

— Uite, Mardell – o să ridic oferta la trei mii cinci sute de dolari. Şi în plus îţi plătesc o săptămână de concediu la Nassau sau în altă parte. De ce să nu te-ntorci în Anglia? Stai departe zece zile, hai să zicem două săptămâni. În timpul ăsta totul se sfârşeşte.

Mardell zâmbi cu un zâmbet de pisică.

— Îmi pare atât de rău, Miss Prizzi. Nu-i posibil. Am să aştept aici şi-i voi pune întrebarea lui Charley imediat ce va intra pe uşa aceasta.

43

Furgoneta îl lăsă chiar în faţa blocului lui Mardell. Gândindu-se la cele două femei; uitase să-i spună şoferului să oprească la uşa din spate. În faţa clădirii, Charley se crezu înjunghiat; simţea ochii detectivului lui Mae cronometrându-l în timp ce el intra înăuntru.

Charley se opri înaintea apartamentului Iui Mardell, trase aer în piept şi sună. Auzi pe cineva mişcându-se încet înăuntru, aşa că aşteptă fără să mai sune. O auzi pe Mardell întrebând:

— Cine e?

— Charley. M-am întors.

Lanţul de la uşă zornăi, cele trei zăvoare pocniră iar uşa zbură în lături. Mardell îl privi cu ochii mari.

— Ce vrei?

— Doamne, ai slăbit mult, Mardell. Întinse braţele şi o strânse la piept.

Ea începu să plângă.

— Palatul Buckingham m-a uitat, Charley. Regina trebuie să fie în Australia, suspină Mardell. Am fost atât de bolnavă…

Charley se strecură înăuntru şi închise uşa.

— Nu mai plânge. Acuma-i bine, totu' o să se aranjeze. Ea se întoarse, străbătu clătinându-se holul şi intră în prima cameră la stânga. Charley o urmă. Femeia se aşeză în pat, iar el o înveli bine.

— Tata mi-a spus ce bolnav ai fost, zise Charley.

— Mă voi face bine, răspunse ea, întinsă pe spate, cu ochii închişi şi braţele întinse în lungul trupului alături, cu palmele în sus.

— Cum de nu ţi-a adus Pop o soră medicală să te îngrijească aicea? Nu te-ai întremat destul să te descurci singură.

— N-am vrut.

— De ce?

— Pentru că te aşteptam pe tine, şi când ai fi venit voiam să stăm de vorbă fără să ne asculte un străin.

El îşi trase un scaun şi se aşeză astfel încât să-i vadă chipul de aproape.

— Plec la Miami să rezolv o chestie la sfârşit de săptămână şi lipsesc aproape trei săptămâni. În timpu ăsta tu faci pneumonie. Dacă îmi spunea cineva ce avea să se-ntâmple, n-aveau decât să trimită pe altcineva.

Ea nu-i răspunse. Două lacrimi mari şi limpezi apărură la colţurile ochilor ei închişi şi-i alunecară în jos pe obraji.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult m-am gândit la tine, ce dor mi-a fost de tine, exclamă el. Îi luă mâna într-a lui şi i-o sărută.

— Logodnica aceea a ta, a fost ieri aici.

— Cine?

— Mi-a zis că a fost cu tine la New Orleans.

Charley explodă:

— Cine dracu' se crede? Paznicu meu? strigă el, sărind în picioare cu pumnii încleştaţi şi uitându-se în jos la Mardell, care îşi deschise ochii enormi spre el.

— A făcut ce-a făcut ca mătuşă-sa s-o invite la New

Orleans. Mătuşa ei e sora şefului meu. A trebuit să mă duc la masă s-o văd.

— Deci erai acolo? Servind prânzul împreună?

— N-am vrut s-o văd. Iar pe tine te presează de două săptămâni – tata mi-a spus de florile alea ofilite trimise la spital, după ce practic ţi-a dat pneumonia pe o tavă de argint bătându-te la cap şi făcându-ţi fel de fel de griji.

— Tatăl tău a fost foarte drăguţ cu mine.

— Şi acuma ce vrea? Să-ţi dea lepră? Hei, glumeam, Mardell.

Ea începu să chicotească. Îşi îndreptă spre el braţul lung şi subţire cu degetul întins, în timp ce chicotul se transforma într-un râs în hohote. Deschise ambele braţe ca o invitaţie iar el se lăsă cuprins. Se îmbrăţişară strâns unul pe celălalt.

— Acum sunt sigură că maică-mea îşi bătea joc de mine cu povestea aceea că tata avusese lepră, oftă ea.

— Eşti nemaipomenită, Mardell. În toată lumea asta nu mai

există alta ca tine. Şi asta e O.K. În ce mă priveşte, pen' că trebe să ştii că te iubesc. O sărută. Apoi, recuperare ori ba, un lucru conduse la altul.

După o vreme, odihnindu-se pe un maldăr de perne, Mardell îi spuse:

— Am avut o groază de timp să mă gândesc şi am hotărât că trebuie să accept orice se va întâmpla.

— Orice se va întâmpla? întrebă Charley neliniştit. Ce vrei să zici?

— Charley, noi nu ne cunoaştem de mult timp. De câteva săptămâni numai. Ea te cunoaşte de o viaţă.

— Să mă cunoască? Ea ştia că exist, eu ştiam că ea există. Atâta tot. Logodna asta toată e-o bătaie de joc. Eu n-am avut niciun cuvânt de zis. Ea a spus că suntem logodiţi, asta-i tot. *Eu* n-am spus-o niciodată.

— Te iubeşte.

— Aaah!

— Tu n-o iubeşti?

El tăcu.

— Îmi place. E.O.K.

Mardell voi să se dea jos din pat.

— Mai bine aş pregăti ceva de mâncare.

Charley o reţinu.

— Ce să-ţi spun? Nu vreau să te mint. Pop mi-a dovedit de mult că minciunile nu fac decât să complice lucrurile.

— Ce-o să facem, Charley?

— De ce trăim? Asta trebe să ne întrebăm.

— Ei, de ce trăim atunci?

— Am citit într-o revistă. N-am uitat pen' că e logic. Trăim ca să ne reproducem. Ce suntem? întreba revista – şi era scris de un om de ştiinţă faimos, cum îl cheamă am uitat. Suntem nişte învelitori pentru genele care ne conduc, ne controlează şi ne folosesc până când ne reproducem, iar apoi ele trec în trupu nou şi tânăr pe care l-am

reprodus din noi înşine. Aşa că atunci când se naşte un copil, asta face ca genele să fie ceea ce sunt – nemuritoare.

— E minunat, Charley. Dar ce-are asta a face cu tine şi Miss Prizzi?

— Articolu zicea că atomii din care suntem făcuţi dirijează la rându lor genele. Cine dirijează însa atomii?

— Dumnezeu?

— Hai să nu ne ambalăm prea tare aicea. Oricum, bărbaţii caută să-şi răspândească sămânţa, să se reproducă. Nu ei duc greul – naşterea copilului – aşa că instinctu lor se reduce la a-şi răspândi sămânţa.

— Şi?

— De asta spun că nu vreau să te mint, Mardell. Eu mi-am urmat instinctu. Cu ea îmi răspândeam sămânţa.

— Asta-i cea mai limpede explicaţie pe care am auzit-o într-o astfel de situaţie.

— E-adevărul.

— Maică-mea îi spunea lui tata că ceea ce-şi doreşte o femeie este ca bărbatu să se cunoască pe sine şi că o femeie va accepta orice condiţii dacă-i sigură că ele sunt ceea ce bărbatu e convins că sunt.

— Da?

— Te culci cu altă femeie. Trebuie să accept acest lucru deoarece eu cred în tine.

— N-am mai fost niciodată într-o aşa încurcătură. Nu po să continui… Oricât de greu va fi pe urmă, trebe să-mi fac mutarea, într-un fel sau altu, tu sau ea.

44

George F. Mallon fu impresionat atât de exteriorul cât şi de interiorul casei lui Gennaro Fustino din New Orleans. Fu condus în biroul lui Gennaro de femeia mai în vârstă în uniformă de cameristă victoriană care deschisese uşa. Faptul îi confirmă bănuiala că oamenii cu adevărată stare şi gust nu au majordomi. Dar chiar dacă şi-ar fi concediat majordomul, unde ar fi găsit o femeie atât de distinsă ca aceasta să răspundă la uşă? Până şi uniforma mărturisea o lungă tradiţie.

Fu primit într-o cameră mare, cu rafturi de cărţi până la o înălţime de peste patru metri ocupând trei dintre pereţi, al patrulea fiind confecţionat din sticlă şi conducând printr-o uşă din acelaşi material într-o curticică interioară, imposibil de descris altfel decât ca epitomul traiului îmbelşugat. Era ceva din farmecul bătrânei Europe în acest loc, gândi el, deşi ca să obţii un climat asemănător trebuia să cauţi în nordul Africii.

Un bărbat dolofan de vreo şaizeci de ani îşi făcu apariţia în cameră. În mod aristocratic, nu-şi ceru scuze pentru întârziere. Se aşeză în spatele biroului enorm şi gol, şi îi zâmbi.

— Bună ziua, domnule Fustino, spuse Mallon.

Omul cel gras dădu din cap cu bunăvoinţă.

— Sunt sigur că prietenii noştri comuni v-au vorbit despre scopul vizitei mele?

Gennaro dădu afirmativ din cap.

— Fiul meu – unicul meu fiu! – are mari necazuri şi va* pot asigura, domnule Fustino, că fiecare cap de acuzaţie pronunţat împotriva lui reprezintă rodul unei conspiraţii criminale.

— De ce să nu presupunem că-i aşa? rosti domnul Fustino. De dragul discuţiei.

— Aparent, din ce îmi spun avocaţii, cazul pare fără speranţă; pe de altă parte însă, ei afirmă că dacă v-aş convinge să arătaţi un cât de mic interes, ceea ce s-ar putea numi minune ar prinde viaţă.

Domnul Fustino ridică din umeri.

— Îl puteţi ajuta pe fiul meu?

— Lucrurile de acest gen sunt foarte dificile, dacă nu chiar imposibile. Nu sunteţi de părere c-ar trebui poate să vedem ce va decide curtea în cazul fiului dumneavoastră, înainte de a încerca altceva?

— Ce i s-a întâmplat băiatului meu constituie o consecinţă directă a faptului că am fost unul din cei doi candidaţi la postul de primar al New York-ului, la alegerile de săptămâna trecută. Contracandidatul meu neagă l-am întâlnit şi i-am aruncat acuzaţia în faţă – dar cine altcineva ar face o astfel de infamie – şi pentru ce anume?

Domnul Fustino făcu o grimasă în semn de simpatie.

— Va spun cinstit că fiului meu i s-a înscenat totul cu brutalitate, domnule Fustino. Astea sunt cuvintele. Avea viaţa în faţă. Dar acum, în loc are perspectiva a o sută cincizeci de ani de puşcărie. Ori va fi eliberat, ori îşi va petrece viaţa după gratii şi cum totul a fost aranjat într-un mod atât de grijuliu şi e puţin probabil să fie eliberat, trebuie luate măsuri concrete fără întârziere.

— Ce fel de măsuri?

— Eu – ah – am venit la dumneavoastră, domnule Fustino. Sunt un om de lume şi nu mă bazez doar pe sfatul avocaţilor. Înţeleg… ăăă… că puteţi contacta anumite elemente cheie şi…

— Elemente cheie?

— Sindicatul, aşa cred că se cheamă. Oameni care sunt adepţi ai mitei şi constrângerii, oameni ce nu se dau în lături de la coruperea funcţionarilor publici.

— Nu vă înţeleg. Nu cunosc astfel de oameni. Totuşi îi făcu cu ochiul.

— Văd că ne înţelegem. Scoase din buzunar un plic oficial, lung, cafeniu şi foarte gros. Îl împinse pe birou către Gennaro.

— În plic veţi găsi o sută de mii de dolari. Vă implor să fiţi de acord să-i transmiteţi terţelor persoane potrivite din… ăăă… Sindicat, care să cunoască cine, ce, cum şi unde referitor la persoanele din sistemul poliţienesc şi judiciar al statului dumneavoastră care pot

contribui la eliberarea cât mai rapidă a fiului meu.

Gennaro făcu plicul să dispară în sertarul de sus al biroului cu o mişcare atât de iute, încât ar fi fost greu să realizezi că avusese într-adevăr loc, altfel decât constatând că plicul nu se mai afla pe masă.

— Adică, doriţi să-i *mituiţi* pentru a-i convinge să se poarte blând cu fiul dumneavoastră?

— Trebuie mituiţi să-mi elibereze fiul.

— Sunt încântat că v-am cunoscut, domnule Mallon. Sper să ne vedem curând din nou.

George F. Mallon întinse mâna.

— Mai e un singur lucru, domnule Fustino. M-am tot întrebat dacă… poate în decursul relaţiilor dumneavoastră cu medi*ul…*

— Cu ce?

— Lumea interlopă, cea la care m-am referit ca Sindicat… Gennaro schiţă un gest arătând că înţelege.

— …dacă nu aţi putea să-mi găsiţi printre indivizii aceştia ceea ce ei numesc un om de lovitură?

— Un om de lovitură?

— Ştiţi ce vreau să zic, rosti Mallon întunecat.

— De ce?

— Pentru că am tot meditat la necazul fiului meu şi toate i se trag de la un singur om.

— De la un singur om?

— Un om a cărui curăţare, cum se spune în lumea interlopă, nu trebuie să ne provoace remuşcări. El însuşi e un ucigaş; deoarece intenţia mea declarată fusese să-l demasc şi să-l judec potrivit legilor celor mai severe, oamenii lui au aranjat înscenarea şi brutalizarea fiului meu.

— Oamenii lui?

— Primarul şi cu ceilalţi. Este un criminal folosit de organizaţia New York-ului. Se numeşte Charley Partanna.

Faţa lui Gennaro rămase impasibilă.

— Vreau să vorbesc cu cineva din lumea interlopă a New Orleans-ului, departe de cea din New York, care să preia sarcina de

lichidare a lui Charley Partanna.

— Charley Partanna.

— Acesta-i numele său.

— Credeţi că din cauza lui aţi pierdut alegerile, domnule Mallon?

— Da. Şi aş fi mai puţin uman dacă n-aş recunoaşte că doresc să mă răzbun pentru asta. Aşa cum vreau să mă răzbun pentru ce i-a făcut fiului meu.

Gennaro îşi roti fotoliul, privind spre curtea interioară, cu spatele la Mallon. Ochii şi-i întoarse către cer.

— Puteţi să-mi faceţi legătura, domnule Fustino?

Gennaro îşi roti iarăşi fotoliul să-l privească pe Mallon şi exclamă:

— Ce-i asta? Cine credeţi că sunt? Cum îmi puteţi cere aşa ceva? Şi făcu din nou cu ochiul.

— Mulţumesc, domnule Fustino, şi bună ziua.

După ce George F. Mallon plecă, Gennaro scoase rola de film de 8 mm din camera de luat vederi care îl înregistrase pe Mallon şi cuvintele sale măsurate. Apoi, ridicând telefonul, ceru ca şoferul său, Gus Fangoso, să-i fie trimis. Introduse rola cu negativul într-un plic mare pânzat şi scrise pe el adresa. Când Gus intră, Gennaro îi înmână plicul.

— Du-l la Jerry la laborator. Fă o copie. Adă-mi negativu înapoi şi copia developată du-i-o lui Angelo Partanna în New York. Pe urmă să vii înapoi. Mâine o să am nevoie de tine să mă duci pe teren.

45

Filmul de 8 mm ajunse în New York cu zborul de după-amiază, iar predarea i se făcu lui Angelo Partanna, la spălătoria St. Joseph, la 4: 40. Angelo servi masa de scară cu Rocco Sestero, a cărui soţie îşi vizita fiica în Michigan, însă refuză hotărât să mănânce la Tucci. Ajunse acasă puţin după ora zece şi îşi puse filmul. Concluzia fu că de nu ar fi lucrat în branşă atâţia ani, nu i-ar fi dat crezare. Dacă oamenii nu se oboseau să afle cum erau lucraţi, atunci probabil îşi meritau soarta.

Îl sună pe Gennaro Fustino.

— Gennaro? Angelo aicea. Cum stăm?

— Ai văzut filmul?

— Dumnezeule!

— Am stat aci şi l-am privit. Să nu-ţi vină să crezi. Ce mai, era în plină desfăşurare, el, marele executiv.

— L-ai pus în legătură cu individu' de care are nevoie?

— Au stabilită întâlnirea pentru mâine seară.

— Unde o să-l achite contractoru pe Charley?

— Unde zici tu.

— Să nu uiţi să-i pui la socoteală şi ce-o să facă omu' pentru el.

— Nu-ţi fă griji.

— Mulţumim de sprijin, Gennaro. Rămânem datori.

— Auzi, pentru ajutoare de-astea care plătesc aşa debine, oricând, Angelo.

Angelo îl sună pe Eduardo Prizzi şi stabiliră o întâlnire la biroul lui Eduardo în dimineaţa următoare.

— N-o să ia mai mult de zece minute, spusese el, da o să fie foarte productivă.

Maerose îşi trecu degetul peste ornamentele adânci de pe hârtia scumpă de pergament, sorbind cuvintele care străluceau sub ochii ei ca

diamantele.

Dl. Vincent Prizzi din
New York anunţă logodna fiicei sale
D-ra Maerose Amalia Prizzi
cu
Dl. Charles Amedeo Partanna fiul d-lui Angelo Partanna din New York

Pentru a patra oară citi informaţia pe care oamenii lui Eduardo urmau să o dea presei:

Dl. Vincent Prizzi a anunţat logodna fiicei sale, domnişoara Maerose Amalia Prizzi, cu domnul Charles Amedeo Partanna, ambii rezidenţi în New York. Miss Prizzi este absolventă a Şcolii Marymount din New York şi a Colegiului de Comerţ Manhattanville. În ultimul an a lucrat ca asociat la Price-Hoover Designs, decoraţiuni interioare. Domnul Partanna şi-a făcut studiile tot în New York. În Vietnam a activat ca sergent de Stat Major în Detaşamentele Speciale unde a fost decorat cu Steaua de Bronz şi Inima de Purpură. De atunci numele său a fost asociat de cel al Spălătoriei St. Joseph şi al Serviciului de curăţătorie chimică din New York, unde deţine postul de director general.

Maerose reciti apoi cartonaşul dreptunghiular ce constituia în fapt invitaţia la recepţia de la Palermo Gardens. Cu asta totul era aranjat.

Împături un exemplar din anunţul formal şi unul din declaraţia de presă şi le înghesui într-un plic galben, pe urmă aruncă înăuntru cartea ei de vizită. Zâmbind calm, îl lipi şi-l adresă domnişoarei Mardell La Tour, 148 West Strada 23, New York, N.Y. 10011. Timbră plicul şi-l puse deoparte într-un sertar mic, înainte de a începe să scrie celelalte adrese de pe lunga listă de sub cot.

46

Natale Esposito intră la Purple Onion, un restaurant vegetarian pe West Esplanade în Metaire, parohia New Orleans, exact la şapte şi cincisprezece minute în seara următoare şi îl întâlni pe George F. Mallon, singur lângă peretele din spate, lângă uşa toaletei bărbaţilor, după cum se stabilise. Lui Natale îi fusese pus un microfon, să transmită orice convorbire dintre el şi Mallon pentru a fi înregistrată pe magnetofonul din furgoneta parcată cu treizeci de metri mai jos de intrarea restaurantului, pe Esplanadă. Natale se costumase potrivit rolului de contractor, ochelari de soare, pălărie de fetru pleoştită în stilul lui Capone, un ac de cravată în formă de potcoavă, subtilizat tocmai în după amiaza aceea de la muntele de pietate.

— Domnule Mallon?

Mallon se ridică pe jumătate, uşor agitat datorită primei întâlniri cu un ucigaş profesionist, o figură ce ocupa un loc atât de important în folclorul ţării sale. Deşi Natale nu ucisese pe nimeni în viaţa lui, se învârtise suficient de mult printre astfel de oameni şi îi folosise, încât ştia să adopte un comportament veridic; care oricum, exceptând îmbrăcămintea, nu se deosebea prea mult de cea a unui chiropractician de succes.

— Ah, da, zise Mallon. Sunteţi… ah…

— Da. Vorbeşte mai încet. Natale nu se ferea să fie auziţi – erau singurii clienţi din acea parte a restaurantului – însă se temea să nu suprasolicite aparatul de înregistrat.

Se aşeză şi se uită lung la Mallon.

— Eşti George F. Mallon?

— Da. Ai fost – ţi-au spus despre ce însărcinare-i vorba?

Natale dădu din cap.

— Mă rog, da. Mi-au dat o idee vagă. Vrei să duc pe unu la plimbare, aşa-i?

— Ce?

— Să curăţ pe cineva.

— A, da.

— Ei nu vorbesc pe şleau despre aşa ceva. Omu care pune contractul stabileşte datele. Se cheamă izolare. Cu cât ştiu mai puţini, cu-atât mai bine.

Mallon aprobă din cap.

— V-aţi… v-aţi decis în privinţa condiţiilor?

— Şaiş'de mii. Patruzeci pe masă, douăzeci când termin treaba.

— Cam mult, domnule… ăăă…

— Spune-mi Tony. Cum adică, mult? Ăsta-i tarifu meu normal.

— Bine. Plătesc. Sper că ştii că omul de care vreau… ăă… să ai grijă se află în New York.

— Cum îl cheamă?

— Charles Partanna.

— Vrei să-l achit.

— Da, dar preţul să includă cheltuielile: biletul de avion, hotelul, frizerul, masa şi toate celelalte.

— Nu eşti prea generos.

Mallon scoase din buzunar o bucată de hârtie.

— Ăsta-i omul.

— Citeşte-mi. Mi-am uitat ochelarii.

— Charles Partanna. Adresa de la serviciu: Serviciul de Spălătorie şi Curăţătorie chimică St. Joseph, Brooklyn, New York. Adresa de acasă: Manhattan Beach Piaza numărul 3, Brooklyn. Conduce o furgonetă Chevrolet cu toate geamurile negre. Număr de înmatriculare WQH 285.

— Şi vrei să-l lichidez?

— Da.

— Adică îl vrei mort.

— Da. Ia-l la o plimbare, achită-l, fă-i capătul. Şi înainte de a-l termina, vreau să-i spui că-i o curtoazie din partea lui Marvin Mallon, fiul lui George F. Mallon.

— Fiu-tu e amestecat în treaba asta?

— Nu, nu. Dar tu spune-i aşa. Va pricepe el.

Când a doua zi Angelo îi povesti la spălătorie evenimentele, Vincent vru să știe la cine ajunseseră cei o sută patruzeci de mii de dolari ai lui Mallon.

— Cum la cine? La Gennaro.

— Păi cum vine asta? Nu-i împarte?

— Cum adică? îi ia pen' că i-a luat. Cine o să-i îi ia înapoi acuma?

— Pricep, zise Vincent.

47

Eduardo avea o cameră de proiecţie particulară chiar lângă biroul de la direcţia generală a corporaţiei Barkers Hill. Când Angelo Partanna îi comunică că filmul era doar pentru ochii lui, Eduardo îi spuse băiatului care executa de obicei proiecţia să aducă nişte cafea şi îi ceru secretarului său personal, Arrigo Garrone, să mânuiască aparatul.

Filmul îi plăcu. Rămaseră amândoi în sală să-l discute.

— Şi zici că pe lângă filmul ăsta smintit, Băşină Esposito mai are o bandă unde Mallon pune limpede contractul pe Charley? întrebă incredul Eduardo.

— Absolut.

— De necrezut. Lui Mallon junior i se dă drumul în dimineaţa asta. Fata a refuzat să depună plângere şi apoi a plecat cu maică-sa în Texas etc, etc, se minună Eduardo.

— O să creadă că Gennaro a dat banii cui trebuia şi rezultatele s-au ivit imediat.

— Tipul ăsta pare să fie primul ţânc care a candidat vreodată la postul de primar în New York. I-ai spus lui Charley?

— Charley are mâinile ocupate de când cu petrecerea lui de logodnă.

— Aţi făcut o treabă nemaipomenită. Lasă-mi filmul, iar când vine şi banda audio de la Gennaro trimite-mi-o direct acasă.

În după-amiaza zilei de marţi care urmă, la ora cocktailului, George F. Mallon îşi făcu apariţia în apartamentul lui Eduardo şi fu numaidecât condus în camera interioară de studiu de la etajul trei al apartamentului, situată la nivelul şaizeci şi unu al clădirii. Mallon coborâse din lift la etajul cincizeci şi opt, de unde omul lui Eduardo îl condusese într-un alt lift, ce îl purtase în cea mai elegantă cameră văzută de Mallon vreodată.

Flori, aranjate în cele nouă grupuri ale stilului Rikka (Muromachi, secolul cincisprezece) de un maestru ikebana, dominau

încăperea în centru şi în cele patru colţuri. Acoperind aproape în întregime peretele de la răsărit, se găsea tabloul unei splendide gardenii al lui James Richard Blake. Mobila era din argint filigranat şi sticlă, cu tapiţerie de un verde smarald. Ramele interioare ale ferestrelor erau iarăşi din argint. Covorul sofisticat, de la care nu-ţi puteai lua ochii, din faţa marii canapele smarald-argintii, fusese ţesut într-o replică mărită a schiţei executate de împăratul chinez în secolul nouă, în vreme ce se bărbierea. De undeva un magnetofon împrăştia emoţionantele note ale unui mare violonist interpretând Ceaikovsky, acompaniat de o orchestră sonoră. Gânditor, Mallon îşi consultă ceasul să vadă dacă nu cumva timpul se oprise în loc.

Edward Price era aşezat pe canapeaua cea largă. Se ridică să-şi întâmpine oaspetele. Mallon auzise de Edward Price ca de un mare financiar, protector al artelor şi un generos susţinător al bisericii evanghelice, care nu constituia numai pasiunea lui Mallon însuşi, ci şi principala lui sursă de venituri. N-avea habar de ce Edward Price îl invitase dar, copleşit de curiozitate, fusese nerăbdător să dea curs invitaţiei.

— Ce bine că aţi venit, domnule Mallon, spuse Edward Price. Eminenta Sa Reverendul John Jackson mi-a vorbit adesea despre interesul dumneavoastră constant în privinţa Bisericii Americane televizate.

— Mă simt onorat, domnule Price. Doctorul Francis Winikus de la Mişcarea Evanghelică de Sud-Est, un obişnuit al Casei Albe, mi-a vorbit la fel de frumos de dumneavoastră.

— Este un om mare. Vă rog luaţi loc, domnule Mallon.

Aşezându-se, Mallon întrebă:

— Aveţi o locuinţă extraordinară! Aş îndrăzni să vă întreb cine a decorat-o.

— O firmă, Price-Hoover. Nişte tineri foarte talentaţi.

— Pentru mine este o mare plăcere, dar şi ceva oarecum misterios să fiu invitat aici.

— Am ceva ce doresc să vă arăt.

Cei doi bărbaţi erau aşezaţi unul lângă altul, cu faţa la tabloul lui Blake.

— Serviţi o băutură? îşi întrebă Eduardo musafirul. O Cola? Un Dr. Pepper?

— Nu, mulţumesc. În fapt nu-mi pot stăpâni curiozitatea.

Eduardo apăsă un buton de pe măsuţa din capăt. Tabloul lui Blake cu splendida gardenie se ridică pe tavan, descoperind un ecran de proiecţie. Draperiile se lăsară singure la geamuri. Intensitatea luminilor scăzu. Figura mişcătoare a lui George F. Mallon, în culorile strălucitoare ale filmului Eastmancolor apăru pe ecran şi li se adresă. La sfârşitul proiecţiei faţa lui Mallon se făcuse albă ca varul. Buzele i se mişcau, dar de scos nu putea scoate niciun sunet. La colţurile gurii i se ivise o spumă uşoară.

Edward Price continuă:

— Şi asta nu-i tot.

Porni un magnetofon, de asemenea ascuns în măsuţa de la capătul canapelei şi împreună ascultară cum George F. Mallon ordona asasinarea lui Charley Partanna.

— Ce aveţi de gând să faceţi? reuşi să îngaime G. F., deşi vocea nu-i mai semăna deloc cu cea proprie.

— Şi filmul şi banda audio vor ajunge în cele mai adânci seifuri ale mele, domnule Mallon, spuse Eduardo.

— Mă veţi şantaja!

— Numai în cazul în care devine absolut necesar.

— Ce aveţi de gând, domnule Price?

Eduardo îi zâmbi binevoitor.

— Dragă domnule Mallon, nu trebuie să faceţi decât ce vi se spune şi aceste informaţii nu vor ieşi niciodată la lumină. Vreau să candidaţi pentru senatul Statelor Unite şi – cine ştie? – poate într-o zi chiar pentru un post şi mai înalt.

48

Patru sute nouă anunţuri fuseseră expediate unui număr de opt sute doisprezece invitaţi. Toţi cei din familiile Prizzi, Sestero şi Garrone fuseseră incluşi, începând de la optsprezece ani în sus.

Maerose se găsea continuu în convorbire telefonică cu mătuşa Amalia. Bunicul ei insista să fie consultat în privinţa fiecărei persoane de pe lista deoarece, dacă erau persoane ce trebuiau invitate din motive de familie sau de afaceri, existau şi altele pe care el nu le putea suferi deloc, sau în care nu avea încredere, ori pe care încercase să-i ucidă, în caz că ei nu fuseseră cei ce încercaseră un lucru asemănător, aşa că don Corrado trebuia să verifice totul de două ori.

Când în sfârşit lista fu aprobată şi toate invitaţiile expediate, o sută nouăzeci şi şase de smochinguri fură trimise la curăţătoriile din întreaga ţară, o sumă de 476.000 dolari se cheltui pe rochii, blănuri, coafuri; se făcură optzeci şi trei de rezervări în parkinguri pentru o sută treizeci şi şapte de limuzine, iar oamenii de la agenţiile de turism şi de la relaţiile cu publicul ale liniilor aeriene deveniră dintr-odată aglomeraţi peste măsură.

Nu erau destule apartamente disponibile în cele trei hoteluri din zonă ale familiei Prizzi, astfel că unui număr de douăzeci şi şapte de locatari li se oferi câte un sejur gratuit în hotelurile deţinute de Prizzi fie în Miami, în Atlantic City ori Las Vegas – ei alegeau – împreună cu 500 de dolari în fise de joc. Plecară; în locul lor sosiră invitaţii la logodnă.

Angelo Partanna fusese de acord să răspundă anunţului lui Vincent, precum că fiica acestuia urma să se mărite. Don Corrado Prizzi avusese personal o întâlnire cu Biagio, florarul care opera acum până în Newark. În ciuda distanţei, bunicul lui Maerose insistase ca Biagio să se ocupe personal de decoraţiunile de la Palermo Gardens.

Un serviciu de curierat fu înfiinţat între restaurantul chinezesc Lum Fong de pe strada 127 West, patronat de familia Prizzi şi apartamentul de hotel al lui Gennaro Fustino – un gest de ospitalitate,

pentru că lui Fustino îi plăcea atât de mult bucătăria chinezească. Un total de cincizeci şi opt de pizze mari fură aduse în cuptoare speciale diverşilor oaspeţi. Frizerii bărbiereau bărbaţi întinşi pe canapele Chippendale, preoţi sobri ascultară spovedania a patru neveste ce mărturisiră păcatul trândăviei, al luării numelui Domnului în deşert şi al gândurilor necuviincioase, în apartamente de 600 de dolari noaptea. Vremea ţinu cu ei; senină, însorită, plină de prospeţime şi întru totul splendidă pe întreaga durată a weekend-ului petrecerii de logodnă.

Opt judecători şi trei congressmeni, simţindu-se suficient de anonimi într-o astfel de aglomeraţie, acceptară cu plăcere invitaţia. Doi membri de Cabinet, unsprezece senatori şi Casa Albă îşi trimiseră soţiile sau secretarele la magazinele din Washington să aleagă cadouri de logodnă potrivite. Cu totul, 419 invitaţi cheltuiră 405.289 dolari pentru cadourile tânărului cuplu; un viitor Şef al clanului Prizzi urma să se însoare cu nepoata lui Corrado Prizzi.

Locotenentul Davey Hanley şi întreaga brigadă districtuală acceptară invitaţiile, în chip de omagiu al departamentului de poliţie din New York. Primarul însuşi puse la dispoziţie escorta lui de motociclişti care să însoţească la recepţie pe viitoarea mireasă şi pe tatăl ei, promiţându-le în plus, ei şi logodnicului, un contract de închiriere pe 7 ani al unuia dintre luxoasele apartamente Garden Grove cu şase camere, pe cale de a fi construite rapid într-o nouă zonă a oraşului, chiar dacă nu în Brooklyn.

Principalele familii ale *fratellanzei,* din New England, Miami, Chicago, Philadelphia, Los Angeles, Detroit, Cleveland şi New York plănuiră să trimită nu reprezentanţi, ci delegaţii întregi, cuprinzând multe rude de sânge ale Prizzilor: Sal Prizzi luase în căsătorie pe sora lui Angie „Colţurosul" Licamarito, şeful clanului din Detroit. Două din fetele Garrone se măritaseră cu fii ai lui Gennaro Fustino, el însuşi căsătorit cu sora cea mai mică a lui don Corrado, în vreme ce nepoata Donului se măritase cu Sam Carramazza, fiul şefului familiei din Chicago. Don Corrado era văr de-al doilea cu Sam Benefice, şeful clanului din New England şi cu Carlo „Benzină" Viggone, şef al combinaţiei din Cleveland.

Pe lângă musafirii mai spectaculoşi, era prezentă cea de a treia generaţie a familiilor Prizzi, Sestero şi Garrone, membri ai familiilor

aflaţi de partea corectă a legii, deoarece fiecare dintre ei ştia că nu era chip să lipsească de la petrecerea de logodnă a lui Maerose Prizzi.

Cu filiera din Los Angeles existau atâtea legături încât fusese deosebit de dificil pentru Mae să întocmească lista definitivă. Să încurce şi mai mult lucrurile, fusese colegă la Manhattanville cu fiicele gemene ale şefului din Seattle, cu care familia menţinea o operaţiune de şantaj industrial şi militar ce implica politica la scară naţională; iar cineva, slavă cerului, îşi amintise în ultimul moment.

Cu un profund simţ al ritualului, Mae expedie cu mâna ei prima invitaţie, adresată domnişoarei La Tour. Apoi se întoarse în maelstromul de croitorese, furnizori, şoferi, muzicieni, vânzători de baloane, fabricanţi de suveniruri, orare de primire a florilor, chelneri, companii de închiriere de scaune şi mese şi făcu faţă unei întâlniri cu cei trei *capiregime,* verii ei, pentru a selecta o gardă de onoare formată din opt oameni din armata de 1800 a familiei, menită să păstreze ordinea şi liniştea după ce ora avea să înainteze, vinul să curgă şi bărbaţii să se acomodeze cu prezenţa noilor doamne.

Mae nu dormi prea mult. Continuă să soarbă şampanie pe întreaga durată a pregătirilor, aşa că nu mâncă mai deloc. De aceea nu fu câtuşi de puţin pregătită din punct de vedere fizic când, cu zece zile înainte de petrecere, oamenii pe care-i angajase raportară că Charley se dusese de la aeroport direct la domnişoara La Tour şi că de atunci îşi petrecea fiecare a doua noapte acolo.

Asta umplu paharul. Masca lui Maerose căzu. O cuprinse o stare de isterie ce o împinse mai aproape de punctul în care ar fi putut face un lucru ireversibil.

Nu-i venea să dea crezare raportului ţinut în mâini şi îl recitea iar şi iar. La New Orleans, el o privise în ochi şi renunţase la femeia aceea. Aşa îşi amintea ea. Se străduise să întărească impresia din mintea ei, dar acum când se gândea mai bine, totul părea foarte vag. El o împinsese sus pe scară în pat, o cuprinsese în braţe şi spusese – poate că se amăgea singură, ştia doar că multe nu-şi prea putea aminti după ce urcaseră amândoi scara aceea. Însă el ştia că logodna fusese oficial anunţată, căci ea îşi vestise bunicul, aşa că ar fi trebuit să ştie să o dea pe femeia aceea la o parte.

Faţă de Mardell încerca un dispreţ arzător pentru teatrul acela

cu pneumonia. Găsise vreun doctor trăsnit care să-i injecteze microbul, conştientă că un fraier ca Charley nu putea să întoarcă spatele unei femei bolnave care făcea în asemenea hal pe neajutorata, încât probabil el era nevoit s-o pună şi s-o ridice de pe WC, ca pe soprana aceea din opera franţuzească a lui Puccini, *La Bohème.* Toată lumea ştia că Charley era un nătăfleţ de mâna întâi în privinţa femeilor, iar ea încercase să-l scuze în fel şi chip. Numai că el îi *promisese, jurase* că înţelege că ei reprezentau familia şi că femeia aceea era o intrusă, că se terminase, că trebuia să pună punct relaţiei aceleia definitiv. Se însura cu o Prizzi, pentru numele lui Dumnezeu! Ce însemna aia, o ţărăncuţă sosită din pădurile Angliei, un nimic ce venise aici să pună mâna pe banii americani!

Apoi se gândi că Charley nu merita să trăiască. Se dezonorase şi dezonorând-o pe ea, îi dezonorase pe Prizzi. Hotărî că cea mai rapidă cale de a-l termina pe Charley era să-i spună tatălui ei cum pledase ea faţă de Charley, făcându-se de ruşine, ea şi familia ei, la New York şi la New Orleans şi cum de fiecare dată el îşi dăduse cuvântul de onoare că nu avea s-o mai vadă niciodată pe femeia aceea ca imediat ce ea întorcea spatele, el să fugă în patul femeii care-şi petrecea fiece clipă râzând de ea şi de onoarea familiei. Îşi cunoştea tatăl. El ar fi pus imediat pe cineva să-l aranjeze pe Charley; Charley n-ar mai fi trăit nici două zile după ce ea ar fi sfârşit să-şi aprindă tatăl.

Dar chiar gândind aşa, era conştientă că nu putea lăsa lucrurile să se întâmple astfel. Dacă planul ei de a prelua conducerea clanului mergea, atunci avea nevoie de Charley

Charley reprezenta biletul ei câştigător.

Cum să-l facă să-şi revină în simţiri? Ar fi putut să-şi pună cenuşă în cap, să se îmbrace în negru şi să se ducă la bunicul ei pentru a-i spune ce-i făcuse Charley, dar asta ar fi micşorat-o în ochii bunicului şi nu ar mai fi fost vreodată în stare să-l convingă să-l oblige pe Eduardo să o ia asistentă, ca mai târziu ea să preia întreaga operaţiune. Şi ce rost avea să preia afacerile lui Eduardo dacă nu-l avea pe Charley alături, să-i asigure spatele ca şef al operaţiunilor de stradă? Charley era important în viaţa ei în mai multe feluri nu numai într-unul singur.

Ştia că teribila lovitură dată mândriei ei avea să se vindece. De

ce nu? Singurul loc unde femeile nu se refăceau după ce bărbaţii le trădau era opera, însă era normal, fiindcă erau cu toate atât de grase încât ştiau prea bine că n-aveau să găsească un altul, dacă tenorul le scăpa din plasă.

Dacă ar fi fost bărbat – ceea ce nu era – ar fi pus pe cineva s-o achite pe Mardell La Tour.

Ideea o lovi ca un fulger de lumină. Se putea duce la Eduardo, să-i cerşească mila şi să-l roage să întoarcă Washington-ul pe dos până ce Mardell La Tour avea să fie expulzată înapoi în Anglia. Să vadă cum avea să-i placă atunci Shaftesbury, cu minunatul ei iubit la trei mii de mile depărtare şi fără cea mai mică şansă ca el să vină să o vadă, pentru că ea ar fi aranjat ca Eduardo să-i determine pe cei de la Departamentul de Stat să-i retragă lui Charley paşaportul.

Izbucni în plâns. Nu se putea duce la Eduardo. Eduardo s-ar fi dus negreşit la bunicul ei pentru o problemă aşa de gravă cum era aceea să înşeli o Prizzi, iar don Corrado i-ar fi spus tatălui ei, iar sălbaticul ăla de taică-său ar pune numaidecât pe cineva pe urmele lui Charley ca să-l termine, ceea ce ar produce ruptura dintre Angelo şi familie, între tatăl şi bunicul ei, întreaga familie s-ar dezbina şi ea şi-ar fi putut lua rămas bun de la orice vis de putere.

Hotărî să nu dea crezare raportului despre Charley. Hotărî să afle adevărul singură.

49

Revăzându-şi în minte rolul de ţărăncuţă engleză, Mardell îşi acordă nota şapte, faţă de un maximum posibil zece. Nu credea că l-ar fi putut duce pe unul ca Freddie, de exemplu. Freddie studiase în Anglia. El îi cunoştea pe englezi. Mama ei, tatăl ei, Hattie Blacker, Edwina – toţi doreau ca ea să se mărite cu Freddie, aşa cum şi ea voise din clipa în care îl întâlnise la Kennedy White House, cu cinci zile înainte de ziua aceea îngrozitoare în Dallas; dar mai întâi trebuia să termine povestea cu Charley.

Adevărul era că, după orice definiţie, un spectacol de adevărată clasă trebuia să-şi subjuge publicul. Iar jocul îi prinsese pe Charley, pe domnişoara Prizzi şi pe tatăl lui Charley. Ei constituiau la urma urmei publicul, nu Freddie. Se bucurase din plin de fiecare clipă petrecută la Yale, însă atunci fusese mai interesată de compoziţia dramatică. Simţea că viaţa trebuie să reprezinte adevărata şcoală. Fusese împlinită pe de-a-ntregul prin experienţa La Tour. Dacă totul ar fi fost numai o reprezentaţie teatrală de rutină, în loc de ce făcea ea, adică să-şi *trăiască* rolul aşa cum se cădea, ştia că nu i-ar fi acordat atâta importanţă lui Charley. Ceva din Charley era mereu alături, iar în dragostea ei faţă de artă, îl lăsase să capete prea multă importanţă. Charley era într-adevăr foarte, foarte drăguţ, chiar dacă îngrozitor de sincer. Din fericire, realiză că în curând avea să-i vină foarte greu să se despartă de el. La mijlocul rolului trebuia să-şi repete că, în definitiv, Charley nu era Freddie. Se întrebă dacă l-ar fi văzut pe Charley cu aceiaşi ochi disperaţi dacă viaţa ei ar fi fost alta.

Dacă lucrurile ar fi decurs altminteri, n-ar fi părăsit niciodată Shaftsbury-ul pe care de-abia dacă-l văzuse vreodată. Imaginarul ei tată n-ar fi fost o lepră. Regina Angliei nu i-ar fi direcţionat în creier unde radio, o gogomănie pe care încă nu-i venea să creadă că Charley o înghiţise. Ea ar fi crescut acolo şi acum ar fi fost măritată, cu copii, trăind aşa cum cerea obiceiul. Nu ar fi plecat de acasă la paisprezece ani, cu singura avere trupul ei, să fie închiriat ca decor pentru barurile

de noapte, împinsă de nevoia acută de a fi cât mai departe de mama ei şi de locul unde ar fi trebuit să rămână.

Ştia că, oricât i-ar fi surâs norocul, dacă toate celelalte lucruri ar fi fost aşa cum erau astea, n-ar fi găsit un om mai potrivit şi mai bun ca Charley. Charley făcuse un rol superb într-o postură care îi cerea s-o iubească cu adevărat. Nu era nimic nou în a fi iubit, dar era nemaipomenit de dulce. Nu era nici greşit şi nici corect. Ar fi putut s-o zăpăcească pe logodnica lui Charley declarându-i că lucrurile sunt predestinate, însă aşa ceva ţinea de vechea *la vie.*

Când anunţul logodnei lui Charley sosi în cutia poştală, îl luă şi ascunse invitaţia în fundul sertarului de la birou, sub o grămadă de fleacuri. Îşi imagină scena care ar fi avut loc dacă ar fi acceptat invitaţia. Domnişoara Prizzi i-ar fi urmărit îngrozită apariţia, însă singură expediase invitaţia, aşa că n-ar fi fost nimic de făcut. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi dus la petrecere şi ar fi străbătut mulţimea de invitaţi ca să felicite tânăra pereche? Mae ar fi atacat-o, ştia sigur. Ar fi fost o scenă enormă, pe care ar fi putut-o juca în amănunt, însă Charley nu merita o asemenea umilinţă. Trebuia să-şi calce pe suflet şi s-o lase pe femeia aceea să marcheze.

Scoase un calendar şi calculă că data petrecerii, joi 27 noiembrie, cădea exact în intervalul celor două săptămâni în care Charley îi spusese că totul se va aranja. El nu era un tip complicat. Întotdeauna făcuse ceea ce spusese că are de gând să facă. Încercase să joace cinstit. Dacă el afirmase că lucrurile aveau să se liniştească în două săptămâni, trebuia să accepte faptul că el recunoscuse că în două săptămâni va fi logodit oficial, dar că încă mai considera totul ca pe o problemă deschisă: orice se putea schimba până în ziua oficierii căsătoriei.

Ei bine, va accepta. Nu se va duce acolo să complice lucrurile. Anunţul constituia doar o formalitate care dovedea că ceea ce spusese femeia exista între ea şi Charley cu mult înainte ca Mardell să-l fi cunoscut pe el. Intervalul de timp dintre anunţul formal şi adevărul absolut, o căsătorie între Charley şi Maerose, reprezenta în ochii lui Mardell o extensie la dreptul ei de a spera că până la urmă el nu se va

căsători. Se gândi pasager la propria ei imagine aruncându-se de pe World Trade Center, sau aruncându-se în cuşca ursului polar de la grădina zoologică din Central Park, sau cerându-i domnului Pomerantz să o trimită ca sclavă albă la Rio sau Hong Kong, însă mai apoi îşi aminti distracţia din Washington de Crăciun, la promisiunea timpului petrecut cu Freddie, şi când îşi aduse aminte, zâmbi fericită şi decise în schimb să le trimită un cadou de nuntă domnişoarei Prizzi şi lui Charley.

După-amiază, ducându-se la repetiţii într-o sală de pe Strada 46 West, pentru prima dată ca chanteuză striptease, să pună la punct scena care, după cum zicea domnul Pomerantz, costase o groază de bani, cineva o izbi pe trotuarul aglomerat şi întorcându-se să amortizeze şocul, o zări pe domnişoara Prizzi la câţiva paşi în spate. Mardell fu atât de surprinsă încât rămase cu gura deschisă. Femeia n-avea pic de ruşine. Mardell se îndreptă spre ea, în vreme ce mulţimea din jur era nevoită să le ocolească pe amândouă.

— Mă urmăriţi? întrebă mai mult din curiozitate decât din resentiment.

— Tot te mai vezi cu Charley?

— Nu aici. Nu la repetiţii.

— Vine să te aştepte acolo?

— Nu.

— Îl vezi în seara asta?

— Păi, e noaptea *mea.* Noaptea trecută a fost a dumitale.

— N-ai primit anunţul?

— Ba da.

— Atunci cum te mai poţi întâlni cu el? E o chestiune de mândrie, nu crezi?

— Presupun că a urmări oamenii în speranţa de a descoperi ceva pe care să-l foloseşti împotriva lor nu e o chestiune de mândrie, nu?

— Trebuie să apăr ce-i al meu!

— Nu putem sta aici. Să mergem să servim o cafea.

Merseră în tăcere. Găsiră un bistrou pe Eighth Avenue. Se aşezară la tejghea.

— Eşti sigură că-l vrei pe Charley? întrebă Mae.

— Calc şi eu apa, domnişoară Prizzi.

— Ştii din ce trăieşte Charley?

— Au existat prea multe alte lucruri la care să mă gândesc.

— E un gangster.

— Mi-au spus-o şi alţii în prima noapte când l-am întâlnit.

— E un tip mai special de gangster, este… Voia să-i spună femeii că Charley era vind*icatore-le f*am*i*liei, dar nu reuşi să pronunţe cuvântul. Dacă ar fi spus unui outsider despre chestiunile de familie şi, prin Charley, dacă ar fi ajuns la urechile tatălui ei şi ale bunicului, ar fi fost pedepsită de propria ei familie. Însă trebuia s-o facă, Charley constituia cea mai importantă piesă în planul ei de viitor. Femeia aceasta trebuia convinsă să renunţe definitiv la el.

— Este răzbunătorul familiei noastre. Va trebui să descurci tu singură ce înseamnă asta.

— Domnişoară Prizzi, m-aţi umilit la telefon. M-aţi umilit la spital cu ciudăţeniile alea de gladiole. Aţi venit în casa mea şi m-aţi umilit şi acolo. Mă urmăriţi pe stradă iar acum sunteţi gata să-l faceţi pe Charley de ruşine cu minciuni ce nu fac decât să vă umilească pe dumneavoastră înşivă. Lăsaţi-mă să vă ajut. Dacă vă căsătoriţi cu el, e al dumneavoastră. Până atunci, e liber – dacă mă înţelegeţi. Cafeaua asta îmi provoacă indigestie.

50

Pe la şase fără un sfert, Pop intră în biroul lui Charley de la curăţătorie şi se oferi să-l ducă cu maşina la şcoala serală.

— Mulţumesc, tată. Am furgoneta afară.

— Mi-ar place să mergem împreună.

— Şi cum ajung acasă?

— O să-ţi aducă Instalatorul maşina la şcoală.

— Mă rog, O.K.

Se urcară în Buick-ul hârbuit al lui taică-său şi o luară pe bulevardul Flatbush, spre Midwood.

— Trebe să discutăm, Charley, zise Pop.

— Vreo problemă?

— Mai rău decât crezi. Mae a venit la mine noaptea trecută. Cre' că era puţin băută; puţin isterică. Nu ştiu cum de-au ajuns lucrurile atât de departe, da' a pus să fii urmărit. Mi-a arătat rapoartele detectivilor.

— Ştiu, tată, a făcut-o şi la Miami.

— Sunt cu Prizzi de peste patruzeci de ani. Nu trebe niciodată să uiţi că ea e-o Prizzi – poate cea mai Prizzi după Don. Nu va renunţa. Şi nu acceptă lucrurile aşa cum îs.

— Ce vrei să fac, Pop?

— Charley – uite. Eu nu vreau decât ce-i mai bine pen' tine. Ultimu lucru pe care l-aş face ar fi să m-amestec în viaţa ta. Apreciez sentimentele tale pentru Mardell. Îmi place şi mie şi dacă ar fi o situaţie normală ţi-aş spune: foarte bine, o iubeşti, însoară-te cu ea dacă vrei.

— Pop, ce po să fac? Încă-i slăbită după boală. Vrea să pară că-i puternică, aşa că-i zice lui Pomerantz să-i dea de lucru. De la mine nu vrea să ia bani. Niciodată. Pomerantz o trimite la Newark. Nu-i destul de zdravănă pentru asta. Nu po să-i întorc spatele aşa. Are nevoie de mine!

— Nu zic să-i întorci spatele. Da' trebe să înţelegi că nu mai ai decât câteva zile: ori, ori.

Charley oftă scurt.

— Vreau să zic că orice-ai face de acuma-ncolo e numa treaba ta. Adică de-acuma, chiar acuma. S-ar putea s-o scoată pe Mae din minţi, da este înc-o alegere cinstită. Da după ce are loc petrecerea de logodnă la Palermo Gardens, când ai să stai lângă Maerose şi-ai să primeşti felicitările tuturor grangurilor şi ale amicilor lui Eduardo, când don Corrado şi Vincent o să se uite la tine şi-o să-ţi zâmbească, atunci n-o să mai ai de ales, Charley. Tu – şi mă refer exact la situaţia în care te afli – se poa' să-ţi închipui carecumva că Mae n-are nicio pretenţie în ce te priveşte pân' nu te ia de bărbat. Ştii mai bine, Charley. Când Corrado Prizzi cheltuieşte toţi banii ăia să-i deranjeze pe toţi să bată atâta amar de drum până în Brooklyn ca să serbeze logodna ta cu nepoata lui, atunci s-a terminat cu Mardell.

— Da pen' numele lui Dumnezeu, tată. Suntem în secolul douăzeci. Suntem într-o ţară liberă.

— Charley, ce eşti tu, american? Eşti sicilian. Eşti sicilian de sute de ani. Ştii cum gândesc Prizzi pentru că-s de două ori sicilieni; şi dacă o mai vezi pe Mardell după logodnă – Isuse, Charley, îţi poţi imagina ruşinea lui Don şi a lui Vincent, a întregii familii – când vor trebui să trimită înapoi cinci sute de cadouri, inclusiv apartamentu de şase camere de la primar, care şi aşa face joc dublu? Nu zic de don Corrado, poţi gândi şi singur, da Vincent o să-ţi vrea capul negreşit. Nu mă plâng, însă îs la mijloc. Adică – de partea cui îs eu? De partea ta împotriva lui don Corrado şi a lui Vincent, şi aşa se duc patruş'de ani de prietenie şi ce-mi mai rămâne? Să stau singur cuc în casă până crăp.

— Mae asta e-o femeie aspră, zise Charley. Îşi puse amândouă mâinile pe burtă. Nimeni nu pricepe. Nu-i vorba să aleg între două femei. Pe Maerose o respect. Da faţă de Mardell am o responsabilitate. Mae e bogată şi puternică şi sănătoasă. Sigur că poa' să fie lovită, da nu aşa ca Mardell. Nu ştiu, Pop. Zău că nu ştiu. Habar n-am ce să fac.

— Să nu-ţi pese ţie de putere şi sănătate, Trebe să pricepi că Mae e convinsă că merită să lupte pentru tine, că eşti mai important pentru ea decât oricine. E-o femeie mândră. Crezi că i-a fost uşor să vină la mine şi să-mi spună toate astea?

— Mardell e foarte sensibilă, Pop. Mae, don Corrado, Vincent – pe ei nu ii zdruncini aşa uşor. Poate c-au şi uitat cum să se-ndoaie. E o nebunie, da' am senzaţia că dacă o părăsesc acum pe Mardell – ridică deznădăjduit din umeri. Nu reuşi să-şi ducă la capăt propoziţia.

— Ce-i atunci?

— Şi-ar putea lua zilele.

— Nu vreau să zic că-i simplu, Charley. Da ce ai tu de făcut e să tragi o linie p-o foaie de hârtie. Trece-o de-o parte pe Mardell şi de-alta pe Mae, familia Prizzi, don Corrado şi pe mine, laolaltă cu Vincent cu mânia lui cu tot. Uită-te la ea şi-o să vezi că de partea aglomerată a liniei e toată viaţa ta – nu ai altceva de ales. Ce-o să faci – o să te duci în Anglia? Să te aşezi cu ea şi familia ei într-un orăşel?

— Maerose ţi-a spus să vorbeşti cu mine?

— Mi-a vorbit aşa încât să fie sigură c-o să stau de vorbă. Ştii ce mi-a spus că a făcut?

— Ce?

— A rămas în faţa blocului lui Mardell două zile încheiate. S-a ţinut scai după ea peste tot, când se ducea la cumpărături sau la bancă sau la repetiţie. Aştepta să te vadă intrând la ea, ori să vadă dacă nu cumva se duce ea să te-ntâlnească.

— Ah, ce porcărie!

— Mardell a observat-o. S-au întâlnit. Şi ştii ce? Dacă vrei să ştii cât de groasă-i chestia – ştii ce i-a spus lu' Mardell?

— Ce?

— Că nu numai că eşti gangster, dacă lucrezi pentru Prizzi.

— Maerose?

— Aşa că Mardell nu-i singura care poate fi frântă.

51

Abia după ce invitaţiile fură adresate, Maerose îi comunică lui Vincent că ea şi Charley se logodiseră. El reacţionă ca un robot de clasa A. Mae ştia că bunicul ei nu-i spusese lui Vincent vestea, deoarece simţul de *omertà* al lui don Corrado era într-atât de dezvoltat, încât nu-i permitea să dezvăluie nimic, nici chiar starea vremii, dacă iniţiativa nu pornea din partea lui. Exista o şansă foarte mică ca Amalia să-l fi sunat pe Vincent însă, de-a lungul anilor, nimeni nu mai putuse să prevadă reacţiile lui Vincent, aşa că nimeni nu mai dorea să îi surprindă.

— Papa? începu Mae în vreme ce el se lăsa să cadă în fotoliul preferat ca să citească ziarul, înainte ca ea să-l cheme la masă.

— Ce-i, pen' Dumnezeu?

— Am noutăţi.

O privi cu o îngrijorare vecină cu panica, sigur că e însărcinată. Nu îndrăzni să deschidă gura, rămase doar cu ochii fixaţi pe ea.

— Charley Partanna şi cu mine ne căsătorim.

— Charley? Ce spui? Nici n-am ştiut că tu şi Charley vă vorbiţi.

— Oh, vorbim, tată, spuse ea sfioasă.

— Trebe să ştiu ceva, Mae.

— Ce, tată?

— E-obligatoriu să te măriţi? Ştii ce vreau să zic.

— E-obligatoriu, dar nu din motivul la care te gândeşti tu, papa.

Asta îl umplu de bucurie.

— Ah, Mae, întotdeauna mi-am făcut griji c-o să te măriţi cu cineva din-afară. Charley! Păi – mă rog – cre că-i nemaipomenit. Da să ştii, Mac, c-am să duc lipsa picioruşelor tale în preajma mea.

O sărută pe amândoi obrajii şi se întoarse la ziar.

— N-o să-ţi vină să crezi ce scrie aicea, exclamă el, lovind ziarul cu palma.

— Ce?

— Titlu zice EXPERT ÎN CRIMĂ ORGANIZATĂ ÎNTREVEDE PRĂBUŞIREA MAFIEI. De unde iau ăştia astfel de tâmpenii?

— De la Eduardo, presupun.

— Ascult-aci! „Expert al statului New York în ceea ce priveşte crima organizată a declarat ieri că eforturile de a zdrobi Mafia au început să fie încununate de succes. În zece ani aceste eforturi ar putea transforma această organizaţie în ceva de nerecunoscut" – bla-bla-bla. „Înăsprirea legilor în ce priveşte gangsterismul, conjugată cu starea de tensiune şi cu schimbările de ordine din interiorul Mafiei, subminează crima organizată mai mult ca niciodată, a declarat expertul". Asta *ce* mai e?

— Probabil Eduardo a plantat ştirea, tată. Funcţionează în ambele direcţii. Face lumea să creadă că suntem terminali, când de fapt niciodată nu ne-a mers mai bine. Iar dacă aşa ceva totuşi se întâmplă, lui i s-ar împlini una din dorinţe.

— Ce vrei să spui?

— Eduardo e de părere că familia nu are nevoie de operaţiunea de stradă – partea ta. El vrea ca totul să fie legal.

La cina pe care Maerose o pregătise pentru tatăl ei, în timp ce soră-sa de şaptesprezece ani fi vrăjea pe Patsy Garrone, de numai şaisprezece, în balconul de la Brooklyn Paramount, la câteva luni după ce Willie Daspisa intrase în Programul de protecţie a Martorilor, Mae rosti ca din senin:

— Fac pariu că toate familiile râd de noi din cauza iui Willie Daspisa, papa.

— De ce? Vincent mesteca fiecare îmbucătură de douăzeci de ori după cum îi prescrisese doctorul, pentru că îl împiedica să mănânce cât un porc, iar caloriile nu-i mai ridicau tensiunea. Dar ce să facă cu colesterolul? La televizor ziceau că limita maximă se situa cu şaizeci şi unu de puncte sub numărătoarea lui.

— Fiindcă Willie ne-a costat mult şi noi n-am făcut nimic. Îl urmări îndeaproape pe taică-său.

— Facem, nu-ţi bate tu capul. Nu scapă el, Willie, aşa.

— Tată, unde e? Toate familiile ştiu că ne-a costat nouă sute de mii de dolari – amenzile la banca din Boston şi o sută cincizeci de mii

pe an pentru familiile oamenilor pe care i-a turnat. Asta noi ştim că-i o *infamită. Ştim* că trebuie răzbunată. Şi mai ştim de asemenea – *onoarea* noastră ştie – că Willie Daspisa a încercat să-l înfunde pe Charley pe motivul lichidării aceleia politice a lui Vito. Aşa că unde-i Willie şi când o să plătească?

— Mae, cum se face că eşti singura femeie din familie care întotdeauna discută afaceri?

— Pentru că sunt o Prizzi, de aceea, tată.

— Nu-i bine. Nici măcar nu-i natural.

— Familia Prizzi şi-a pierdut curajul sau onoarea, ori pe amândouă? îl întrebă ea, neînduplecată.

— Ei, las-o mai moale. Nu ştii ce zici.

— Papa, tu ştii că ştiu despre ce vorbesc.

— Ce pot eu să fac? Eu nu-s Eduardo.

— Eduardo? Tu eşti Vincent Prizzi, Şeful! Tu eşti vioara intâi. Eduardo este un executor. El cumpără toate relaţiile posibile cu banii pe care-i dai tu, deci cum se face că nu ţi-a spus deja unde să-l găseşti pe Willie?

— Şi Eduardo ăsta. La naiba! Totu' e numa de paradă la el. De câtă vreme a intrat Willie în Program?

— De luni de zile. Şi de luni de zile tu înghiţi ruşinea pe care Willie a pricinuit-o familiei?

Vincent împinse mâncarea la o parte.

— Mi-ai stricat masa, zise.

— Îmi pare rău, tată. Dar am făcut nişte cannoli aşa cum îţi plac ţie şi mai am nişte *conchiglie* drept garnitură.

— Am să vorbesc cu Don la întâlnirea de mâine. Îşi prinse buza de sus cu dinţii. Doamne, n-ar trebui să mănânc *conchiglie,* da' tu le faci aşa de bune.

52

În dimineaţa următoare, Charley intră în biroul lui Vincent de la curăţătorie, închise uşa şi-i spuse că se logodea cu fiica lui. Vincent îl privi fix vreme de câteva momente, înainte de a vorbi.

— Puteai să-mi fi spus câte ceva, afurisitule.

— Cum adică?

— Ştii tu ce vreau să zic. Mi-ai luat fata, asta vreau să zic.

Charley se gândi cum îl pusese Mae pe jar şi cât necaz îi pricinuise, însă simţi simpatie pentru ea; era doar o femeie indrăgostită, care-şi cam pierduse capul.

— Era şi timpu, o fată aşa frumoasă ca Mae. Dacă nu eram eu, era altu.

— Da, da trebuia să aflu asta de la fetiţa mea? Nu de la tine?

Charley se aşeză.

— Aş-a fost să fie.

— Fetiţa mea dragă ca lumina ochilor, tu vii şi mi-o iei şi nu zici nimic.

— Ce puteam să spun? Ea trebuia să hotărască.

— Nu, nu aşa se face. Te duci la tată. Îi arăţi respect. Îl întrebi dacă binecuvântează însoţirea, dacă-ţi dă O.K.-ul să-i ceri fata de nevastă.

— Numai în vechea Sicilie.

— Aici! Oriunde. Puteai să mă dai gata.

— Păi am venit să-ţi cer binecuvântarea, Vincent.

— Ce să-ţi mai spun? Renunţă omul la comoara lui?

— Trebuie să se-ntâmple. A venit timpul sa ai nepoţi.

— Mă rog, tu nu eşti unu dinafară. Eşti băiatul lui Angelo. Fiu primului meu *consigliere,* cel mai vechi prieten al tatei. Fiu lui. Ochii lui Vincent se umplură de lacrimi. Viaţa mi se împlineşte, Charley. Îţi dau fata inimii mele şi binecuvântarea mea.

— Mulţumesc, Vincent.

Vincent îşi aprinse o ţigară de foi mexicană să-şi ascundă tulburarea şi poluă camera cu un fum gros. Decise să schimbe subiectul.

— Cât timp a durat ca cianura să-i lucreze pe Jaimito Micuţu şi pe oamenii săi? întrebă mânat de interes profesional.

53

A doua zi la micul dejun, în vreme ce don Corrado îşi sorbea uncia sa obişnuită de ulei de măsline şi se uita la Amalia cum aşază în faţa fratelui ei două *focacce* fierbinţi, schiţă zâmbetul lui teribil şi aştepta ca Amalia să-şi termine ritualul.

— Cum te simţi, Vincent? întrebă Amalia.

— Mai bine. Mă simt mai bine.

— Pari agitat. Nu-i bine pentru tensiunea ta. Da mă bucur pentru tine, pentru Mae şi Charley. Îl mângâie cu dragoste pe obraz şi îi lăsă singuri.

Imediat după aceea, Vincent i-o aşternu tatălui său:

— Îs luni de zile tată, de când Willie Daspisa a intrat în Program şi Eduardo n-a venit cu nimica.

— Mai întâi să vorbim despre căsătorie.

— A fost o veste bună.

— Ai vorbit cu Charley?

— Da, de asta şi despre Willie Daspisa. Charley l-a căutat cu aproape fiecare din familii. Şi el e furios, are tot dreptu să fie, pen' că Willie l-a dat pe mâna lui Mallon. Are oameni care-l caută pe Willie de pe-o coastă pe cealaltă; de două ori a stat de vorbă şi cu Eduardo. De fiecare dată, Eduardo a tăcut din gură. Îi taie macaroana lui Charley, schimbă subiectu, Charley mi-a povestit azi dimineaţă. De ce dă Eduardo înapoi, tată? Willie ne-a înşelat. Toată lumea ştie cât anume ne-a costat. Trebe să plătească.

— La mijloc tre' să fie o neînţelegere, Vincent, băiete. Mi-aduc aminte că Eduardo se supărase că fratele lui Willie a fost terminat, după ce el cheltuise o groază de bani să rezolve problema diplomatic şi – asta-i părerea lui Eduardo – dacă lucrurile ar fi mers aşa cum aranjase el, Willie n-ar fi intrat niciodată în Program.

— Ce fel de gândire-i asta, tată? Nu de asta-l avem noi pe Eduardo, să ne spună de ce crede c-a intrat Willie în Program.

— Ai dreptate, Vincent.

— Trebe să stai de vorbă cu Eduardo, tată.

Pop şi Charley ajunseră împreună la don Corrado acasă pe la şapte seara. Vincent sosi zece minute mai târziu, iar apoi don Corrado şi Eduardo coborâră împreună de la etaj. Se aşezară cu toţii la masa rotundă, sub lumina lămpii atârnate deasupra, cu abajur mare şi rotund şi franjuri aurii. În mijlocul mesei se afla o fructieră plină.

Don Corrado vorbi cel dintâi:

— Am vorbit cu Eduardo despre Willie Daspisa. El doreşte să vă povestească şi vouă.

— Nu am găsit necesar să ne grăbim, continuă Eduardo. Willie va fi oricând acolo unde e acum.

— Dă-te şi tu bine pe lângă câţiva inşi de la Washington, obiectă Vincent. Altfel poa' să treacă luni de zile.

— Dar cu cât durează mai mult, cu atât Willie o să sufere mai tare când îl vom descoperi. Fiecare zi îi dă o falsă impresie de siguranţă.

— Cred că trebe să aflăm unde se ascunde, spuse Charley cu o voce egală, cu atât mai înfricoşătoare cu cât pornea din adâncul fiinţei sale; nici nu trebuia să se gândească la Bogart când o folosea. Chiar şi pe don Corrado îl încercă teama. Clipi din ochi.

Eduardo încercă să facă faţă privirii lui Charley. Însă nu-i rezistă.

— Te afli la întrunirea asta, Charley, rosti Eduardo rar, numai pentru că reprezinţi motivul din cauza căruia Willie a intrat în Program.

Charley nu-i răspunse. Continuă doar să îl fixeze, Vincent interveni:

— Cum adică, cauza? Willie e acuma în Program pentru că fura bani de la noi şi pen' că acuma poa' să i-o tragă lui Joey Labriola, fără să-i zică nimenea ceva. Charley i-a făcut un mare serviciu lui Willie curăţându-l pe Vito şi dându-i scuza ca să intre în Program. De fapt, Charley i-a făcut lipeala cu Joey – şi ce-i dă Willie-n schimb? Încearcă

să-l dea pe mâna lui Mallon.

— Nu spun cauza *principală.* Ce vreau să zic e că dacă fratele lui Willie mai trăia astăzi, Willie încă lucra la noi.

— Asta-i o grămadă de rahat, exclamă Charley.

— De ce să ne-ascundem noi după cuvinte? întrebă Pop. Suntem aicea să facem ceva în cazul lui Willie Daspisa.

— Atunci vreţi să mă duc la democraţi şi să le cer informaţii?

— Eduardo, şi care-i, mă rog, diferenţa? Republicani sau democraţi. Astea-s poveşti de adormit copiii, zise Vincent. Sună-i pe oamenii tăi din Washington şi spune-le ce vrei. Willie Daspisa a stat destul liniştit în puf.

Eduardo se uită la tatăl său. Don Corrado dădu din cap aprobator.

— Charley se poa duce după Willie imediat după petrecerea de logodnă, spuse don Corrado.

Din cei 25.465 avocaţi ce practicau în Washington D.C., ceea ce însemna cam unul la fiecare douăzeci şi cinci de locuitori, firma juridică sponsorizată de Barkers Hill Enterprises – Schute, Fink, Blanke şi Walker era cea mai eficientă deoarece aduna avocaţii cu cel mai bun spate financiar pentru a rezolva problemele clienţilor.

Un adjunct al Procurorului General al Statelor Unite servi un prânz amical la Clubul Metropolitan cu cel mai vechi asociat al firmei, Basil Schute. Distinsul avocat explică cu deosebită delicateţe de ce firma sa era interesată de localizarea fostului Guglielmo Daspisa, aflat sub mantia ocrotitoare a Programului de Protecţie a Martorilor. La mijloc era vorba de o moştenire a domnului Daspisa şi fiindcă legatul nu putea fi transferat indirect, divulgarea locului unde se afla domnul Daspisa, dacă era posibilă având în vedere circumstanţele neobişnuite, ar fi fost apreciată la justa valoare de către clienţii firmei.

Mai târziu, în timp ce serveau cafeaua şi se delectau cu havanele procurorului ce purtau însă marca de Honduras, acesta aduse cinstit în discuţie problema contribuţiei la fondul Comitetului de Acţiune Politică, aflat în căutarea unor legi care să acorde sprijin avocaţilor

fără post. Consilierul fu de acord.

— Nicio cauză n-ar putea fi mai scumpă sufletului meu, declară el.

— Adresaţi cecul organizaţiei Avocaţii în Nevoie ai Americii, spuse adjunctul. Asta va rezolva problema.

Când Schute se întoarse la birou, un curier al Ministerului de Justiţie îi prezentă un plic maro netimbrat, conţinând patru fotografii polaroid ale noilor înfăţişări ale lui Willie şi Joey: faţă şi profil. Lui Willie îi ridicaseră sprâncenele iar părul i-l vopsiseră în alb, nasul i-l îndreptaseră adăugându-i la rădăcină o gâlmă. Obrazul drept i-l lăsaseră puţin în jos, ridicându-l o idee pe cel din stânga. Îi făcuseră o tăietură în bărbie şi-i puseseră îmbrăcăminte proastă la dinţii de pe maxilarul superior. Bărbia dublă dispăruse. Ochii îi erau încă sălbateci, dar într-un chip diferit.

Cea mai protectivă acoperire o primise Joey. Chirurgii îl transformaseră într-un prinţ de poveste: dantură perfectă, când înainte dinţii lui arătau ca un bulgăre de Roquefort, ochi mari, albaştri, unde fuseseră căprui, mici şi saşii, nas şi obraji desenaţi, care dimpreună cu bărbia formau un triunghi numai ape, aproape feminin. Părul era blond, cu o tunsoare de Făt-Frumos. Era atât de lung că-i ajungea pe umeri.

Noul nume al lui Willie era Hobart Thurman. Locuia şi muncea în Yakima, statul Washington, la vreo nouăzeci de mile SSE de Seattle peste munţii Cascadei, un orăşel cu o populaţie de 43.000 locuitori. Yakima constituia centrul comercial al unei regiuni agricole, recunoscută pentru mere, cherestea, făină şi cidru. Domnul Thurman locuia cu nepotul său, Chandler Owens. Erau amândoi parteneri într-o afacere cu mobilă şi decoraţiuni pe piaţa de elită.

Schute strecură informaţia într-un alt plic, telefonă după o maşină să prindă următorul zbor şi trimise un asociat mai tânăr să ducă fotografiile, noul nume şi adresa lui Willie lui Edward Price, în New York.

— Dacă n-aş şti că-s ei, nici nu mi-ar trece prin minte cine sunt,

constată don Corrado la întâlnirea cu Eduardo, Pop şi Charley. Uite-l pe Joey Labriola. Cum de-i posibil? L-am cunoscut şi pe taică-său şi pe maică-sa; stăteau la şase mile de Agrigento, pe drumul spre Caltanissetta. Clătină capul incredul. Cum poa cineva să inventeze nume ca astea? În vreme ce se minuna, la fonograf se auzea aria Zerlinei, „Vedrai, carino" din *Don Giovanni,* înregistrată în 1939 cu Ezio Pinza şi Richard Tauber, arie pe care don Corrado abia aştepta să o pună imediat din nou după plecarea celorlalţi, ca în minte să-i rămână o linie melodică lirică şi pură.

— Informaţia a costat scump, zise Eduardo, dar chiar şi aşa trebuie să ne asigurăm că e bună. Nu vrem ca Charley să meargă tocmai în Yakima şi să aranjeze doi inşi care au fost dintotdeauna Hobart Thurman şi Chandler Owens, numai pentru că Ministerul de Justiţie vrea să încheie o răfuială veche.

— O să ştim în clipa în care-o să mă vadă, rosti Charley. O să se scape-n pantaloni.

54

Distinşii oaspeţi veniţi din întreaga Americă curgeau în cele trei hoteluri ale familiei Prizzi din Manhattan-ul de mijloc. Nunţiul Papal servi masa în Brooklyn la don Corrado după discuţiile cu Ungaro, plănuind să evite petrecerea dacă se putea. Staruri de cinema, nume din lumea presei şi a televiziunii se îngrămădeau ca surcelele aşteptând să încălzească atmosfera de la Palermo Gardens. În paginile mondene urma să apară o cronică, dar altminteri, în sensul strict de ştire, logodna nu prezenta un interes deosebit. Oamenii care cunoşteau familia Prizzi aflaseră de logodnă, iar restul lumii auzise de ea doar foarte vag, încât Prizzi nu constituiau un eveniment – sau cel puţin nu constituiseră de un număr bun de ani, de când politica *fratellanzei* de relaţii cu publicul devenise una a nonviolenţei ori, dacă violenţa era totuşi cerută, o punea pe seama negrilor sau sud-americanilor.

Maerose Prizzi, tânăra în onoarea căreia se ţinea petrecerea, era nepoata marelui financiar, Edward Price, ca idee vagă, iar de Charles Amedeo Partanna nu auzise nimeni niciodată. Prezenţa gangsterilor, dacă mai existau asemenea exemplare precum gangsterii, componentele umane ale unui fenomen inexistent ca Mafia, se reducea doar la ecranele de televiziune şi deveniseră parte din istoria Americii. Persoanele care posedau mari companii, preluau altele prin savante operaţii de răpire, şi le pasau unul altuia sau le uneau să urce preţul, se numeau financiari, nu gangsteri. În sfârşit, marele public începea să-şi clarifice denumirile, tot aşa cum se întâmplase atunci când drogurile se transformaseră în substanţe controlate, iar taxele în sporirea venitului naţional.

Totul se făcea pe o scară enormă, care punea în umbră anticele operaţii ale vechilor „gangsteri". Se făcea pe faţă de către oameni recunoscuţi ca lideri şi ale căror nume apăreau cu regularitate în rubricile revistelor de afaceri. Faptul că exista o familie siciliano-americană bine situată într-o zonă izolată şi îndepărtată a Brooklyn-ului, condusă de un bătrânel uitat de mult, nu putea să

însemne nimic pentru nimeni. Şi ce dacă numărul bătrânului din dosarele prăfuite şi uitate ale Departamentului de poliţie din New York era E-14481, sau dacă la FBI era 362142A, şi 247 pe listele Biroului Federal de Narcotice. Nu era nimic de semnalat cu această ocazie decât bucuria viitoarei mirese.

Vincent puse la dispoziţie o limuzină super-lungă, condusă de şoferul lui, Zingo Pappaloush, care să-l ridice pe Charley de pe plajă, să meargă apoi la Vincent acasă, în Bensonhurst şi să-i ducă pe Charley, Maerose şi Vincent la vechiul Palermo Gardens, lângă docurile Marinei, situate între Brooklyn Heights, Fort Greene şi Williamsburg. Palermo Gardens reprezenta de cincizeci de ani locul de tradiţie pentru sărbătorirea oricărei ocazii deosebite în familiile Prizzi, Partanna, Sestero şi Gennaro. Clădirea avea treizeci şi şapte de ani când Corrado Prizzi o cumpărase; de atunci o folosise constant pentru baluri, comemorări, întruniri ale imigranţilor sicilieni grupaţi în jurul lui în noua patrie, atribuindu-i lui rolul de conducător pe drept şi nu cu forţa, sau cu siguranţă nu folosind în întregime forţa.

Administraţia oraşului încercase în două rânduri să pună clădirea la index în ultimii nouă ani, dar de fiecare dată don Corrado îl pusese pe Eduardo să schimbe hotărârea. Acum aparţinea în acte ordinului *Blessed Decima Manovale,* o organizaţie nonprofit de asceţi religioşi aflaţi sub jurământ de pauperitate şi care totodată deţineau un număr de voturi pentru Don în afaceri cu petrol.

Charley, pe drumul de la apartamentul lui spre logodnica din Bensonhurst, nu se putu scutura de depresiunea care-l cuprinsese. Noaptea trecută o văzuse pe Mardell pentru ultima dată şi nu avusese tăria să-şi ia rămas bun. Încercase. Fusese conştient că încearcă, dar nu izbutise. Niciunul din ei n-ar fi suportat dacă el ar fi făcut-o. N-ar mai fi putut pleca. Ar fi trebuit ori să fugă amândoi, ori să se sinucidă. Era ca şi când ai izbi o minge de un perete care are un altul înainte; după câteva sărituri puternice impulsul se pierde, iar mingea nu mai atinge niciunul din pereţi. Nu putea să repete mereu aceleaşi lucruri. Ascultaseră amândoi acelaşi cântec de mult prea multe ori, aşa că el nu mai rostise nimic, nici măcar adio.

Dar nu putea să lase totul baltă. Să-i scrie o scrisoare. Ei îi plăcea de Pop. Îi putea cere lui Pop să meargă să o vadă şi să-i dea scrisoarea. Ea era atât de dificilă când se vorbea de bani, încât nici n-avusese cum să se gândească să-i lase un cec când se strecurase afară din apartamentul ei, dimineaţa. Şi nici nu aranjase la vreo bancă să i se trimită destui bani în fiecare lună, însă în aşa fel să nu se simtă cu nimic ruşinată – n-aveai cu cine să te înţelegi când era vorba de bani – suficienţi ca să fie el liniştit că ar fi fost în stare să-şi plătească mâncarea şi chiria. Avea de gând să-l convingă pe Eduardo să-şi pună avocaţii să născocească o moştenire de la vreo rudă la fel de falsă din Anglia. Numai aşa o putea determina să accepte nişte bani.

O cunoştea. Când ea avea să priceapă, ori atunci când el ar fi găsit o modalitate să-i spună ce s-a întâmplat, probabil că n-avea să-l mai sune niciodată pe Marty Pomerantz şi nici să mai dea vreo atenţie ofertelor lui Marty, deoarece constituia aranjamentul lui şi ea nu va voi să mai aibă de-a face cu el. Aaah, la naiba! îşi aminti că Vito avea o vorbă, nu te încurca cu femei care să te-ncurce. Charley nu mai înţelegea nici asta. Dacă voiai să fii cu cineva, asta însemna să ai necazuri, pentru că fiecare parte considera că ştie cel mai bine ce e potrivit pentru celălalt. Doamne, exact aceasta i se întâmplase lui – două femei, şi ce femei, se îndrăgostiseră lulea de el şi-şi pierduseră controlul. Aşa e viaţa. Aşa erau legile naturii în puritatea lor. Trebuia doar să înveţe să le accepte.

Măcar dacă Maerose s-ar fi mulţumit să-l aibă trei zile pe săptămână şi din două în două weekend-uri. S-ar fi putut căsători, iar el ar fi continuat cu Mardell. Până la urmă trupul lui s-ar fi obişnuit. După un an sau doi de asemenea exerciţiu, n-ar mai fi trebuit să se odihnească în timpul zilei. Ar fi fost ca şi cu băieţelul acela care ridica în fiecare zi un viţeluş, până când el devenise bărbat şi viţelul un ditamai taur de trei mii de pfunzi; totul era posibil. Amândouă ar fi fost fericite şi n-ar mai fi fost nevoie de atâta transpiraţie. Dar nu, Maerose trebuia să aibă totul cum voia ea.

Poliţiştii din escorta de motociclete discutau împreună în stradă în faţa casei lui Vincent când Charley coborî din limuzină şi porni pe

trotuar spre locuinţă. Era aşteptat. Uşa din faţă se deschise; toţi erau îmbrăcaţi şi gata de plecare. Maerose se îmbrăcase mai frumos ca niciodată, sau poate i se părea lui deoarece n-o mai văzuse purtând genul acela de rochie lungă, decoltata peste tot şi părul aranjat ca un coif. Charley o sărută pe obraz. Ea rămase pe loc după asta, ca şi cum ar mai fi aşteptat şi altceva. Merseră la maşină. Bărbaţii purtau smochinguri ca doi chelneri. Vincent râgâi de două ori urcându-se înăuntru, atât de tare că Zingo se uită împrejur şi ridică geamul despărţitor de sticlă.

— Maerose şedea între cei doi bărbaţi în imensul compartiment din spate, ascultând tăcerea lui Charley şi interpretând-o drept indiferenţă. Era cea mai importantă noapte din viaţa lor până acum şi nu primea de la Charley nicio vibraţie de emoţie, ci doar valuri de răceală. După purtarea lui, ştiu că învinsese, că el o terminase cu femeia aceea; taică-său probabil îl lămurise. Însă în acelaşi timp ştiu că nu câştigase nimic. Acela nu era Charley, nu acel Charley pe care îl voia ea.

Însă avea timp suficient să se gândească. Planul ei era flexibil.

Nimeni nu vorbea. Tatăl ei deschisese televizorul şi urmărea programul *Sănătatea tuturor,* despre arterioscleroză. Nu-i plăcea că trebuise să se îmbrace, să se aranjeze ca să meargă într-un loc plin de oameni zgomotoşi, doar pentru a li se spune ceea ce ştiau deja cu toţii. Se gândea unde vor pune grămada aceea de cadouri blestemate.

Maerose îşi contempla visurile – să-l aibă pe Charley, să conducă afacerea legală a familiei, dominând-o în consilii, de la operaţiunile de stradă până la chestiunile corporatiste – cu Charley alături. Dar dacă nu-l putea câştiga pe Charley de partea ei – cu trup şi suflet – atunci era foarte posibil să-şi fi supraestimat capacitatea de preluare a conducerii familiei. Un lucru reprezenta firesc urmarea celuilalt. Primul era măsura absolută a celui de al doilea, aşa că ce folos? Prin urmare, dacă continua ceea ce pregătise pentru seara aceea, n-ar fi avut parte de nimic, căci nimic n-avea să funcţioneze cum trebuie şi era clar ca bună ziua. Aşadar, îşi explică singură, datorită lucrului pe care avea mereu să-l aibă – era o Prizzi – trebuia să-l elibereze din cârlig, apelând la un plan alternativă.

Îşi reaminti că de fapt ştiuse tot timpul în adâncul sufletului că

asta se va întâmpla. Dansatoarea aia de două tone fusese prea sigură pe sine. Atât de sigură încât obligat se baza pe Charley. Iar el nu se purtase niciodată ca unul prins pe picior greşit. Charley avea intenţii mai serioase în privinţa acelei femei decât în ce-o privea pe ea. Trebuia s-o recunoască, să lase totul baltă şi să-l lase liber, aşa încât nici el şi nici altcineva să nu priceapă vreodată că mutarea îi aparţinuse ei. Ce naiba! îşi avea propria afacere, iar Brooklyn-ul se prăbuşea oricum. Îi venea să plângă, dar taică-său şedea alături şi ar fi urlat la ea până i-ar fi spus motivul pentru care plânge, şi Charley n-ar mai fi dorit decât să se împuşte – aşa că se abţinu. Maşina parca în faţa vizuinii preferate a familiei pentru serbarea marilor ocazii, aşa că se vedea nevoită să facă să fie o ocazie mare. Limuzina din cale afară de lungă ajunse în cele din urmă la intrarea de la Palermo Gardens. Impresia lăsată era că Zingo Pappaloush ajunsese acolo înaintea pasagerilor. Coborâră.

— Aşteaptă aici, i se adresă Vincent lui Zingo, iar Zingo pricepu să poliţiştii ştiau că i se va da voie să parcheze maşina câţiva metri dincolo de intrare, să fie pregătit de plecare atunci când Vincent ar fi hotărât să se întoarcă acasă.

Restul serii trecu ca în ceaţă pentru toată lumea. Pentru Charley, pentru don Corrado, pentru Amalia, pentru fiecare dintre invitaţi şi mai ales pentru Maerose şi Vincent, cărora zece ani nu aveau să le ajungă să-şi revină, *dacă* Vincent urma să-şi mai revină vreodată. Pentru Maerose, groaznica noapte însemnă mult mai puţin în vreme ce se derula. Dacă momentul culminant se defineşte într-o piesă ca fiind clipa în care intriga atinge intensitatea maximă şi este rezolvată, acesta deveni momentul culminant al vieţii sale şi, după definiţia piramidei lui Freytag, catastrofa ei.

Imensa încăpere era amenajată astfel ca toţi musafirii să stea la mese mari, rotunde. Masa de onoare, unde Maerose şi Charley şedeau alături de don Corrado, Amalia, Vincent, părintele Passanante, preotul ce urma să căsătorească tânăra pereche, tatăl lui Charley şi Eduardo, însoţit de o tânără cu aer aristocratic pe nume Baby, şcolită la Foxcroft şi Bennington, era amplasată în mijlocul sălii, la marginea unui ring de dans destul de spaţios. Deasupra tuturor, a sălii de banchet şi a

ringului de dans, atârnau trei candelabre mari de care se suspendaseră panglici de hârtie creponată, roşii, albe şi albastre întinse într-o parte, roşii şi verzi întinse în cealaltă parte a sălii. De tavan se loveau baloane în zeci de culori, ridicate de aerul cald. Se mai găsea un piedestal unde cântau alternativ două orchestre: formaţia de patru muzicieni cu părul alb care făceau în mod tradiţional oficiile la evenimentele familiei, şi o alta, din unsprezece instrumente, ce interpreta muzică mai modernă (de până în 1955). De-a lungul a doi dintre pereţi se întindeau mese cu două nivele, ticsite cu platouri pline de salată, antreuri şi alte aperitive, sandvişuri, munţi de macaroane subţiri şi farfalline, grămezi de salciccia, produse de patiserie şi îngheţată. Pe un al treilea perete se afla un bar unde se adunaseră bărbaţii neînsoţiţi. Pe fiecare masă se găseau şase sticle de vin de două culori. De ambele părţi ale mesei de onoare şedeau reprezentanţii familiilor şi la egală distanţă de ringul de dans, oamenii de stat, şefii de companii şi prelaţii. Toţi bărbaţii, exceptând feţele bisericeşti, purtau smochinguri. Femeile erau îmbrăcate pur şi simplu spectaculos. Clericii, în afară de numai doi parohi, purtau fie sutane roşii, fie violete. Pe fiecare perete, la nord, sud, est şi vest, fuseseră agăţate imense portrete în sepia: Arturo Toscanini, Papa Pius al XII-lea, Enrico Caruso şi Richard M. Nixon, în rame grele de aur. Nixon era preşedinte, însă don Corrado îl admirase de timpuriu, urmărindu-i aventuroasa carieră ca membru al Congresului, senator şi vicepreşedinte.

Maerose îşi începu seara strigând atât de tare după şampanie încât Vincent simţi că se cerea să comande măcar câte un cupă de şampanie pentru fiecare musafir, ceea ce nu îi căzu deloc bine şi care necesită telefoane grăbite urmate de descărcarea rapidă a camionetelor trimise din depozite. Mae refuză să mănânce. Se îmbăta. Charley continua să o întrebe dacă nu voia să mănânce câte ceva, apoi începu s-o roage s-o ia mai uşor cu şampania. Ea îi răspunse:

— Vrei să stau la masa asta, sau să mă învârt pe-aici, să-mi fac prieteni noi?

În timpul singurului dans cu Charley, începu să ciufulească părul altor femei şi ocazional, să-i ia în băşcălie pe bărbaţi.

— Mae, pen’ numele lui Dumnezeu! Ce naiba faci? întrebă Charley, afişând un zâmbet standard.

— Cum, ce fac? Sărbătoresc. Doar ne căsătorim, nu?

— Tatăl tău s-a înroşit.

— Charley, ce eşti tu, spărgător de petreceri?

După aceea refuză să mai părăsească scaunul, îndemnându-i pe toţi să bea şi purtând conversaţii zgomotoase cu cei de pe ringul de dans. „Ei! Rozalia! Fii atentă! Vezi c-acuş îţi cade fundul!" şi alte asemenea picanterii.

Don Corrado o privea fără să-şi creadă ochilor. Îşi încărcă ochii de indignare şi îi aţinti spre Vincent. Era 9: 41 seara când Mae termină sticla de şampanie şi făcu cele trei mari mutări ale sale:

Unu: Charley era pe ring cu Julia Fustino, nora lui Gennaro, care ajutase la masa pentru Mae şi Charley în New Orleans. Julia fusese aleasă Miss la „Balul Recoltei" cu un an înainte de căsătorie. Era o dansatoare grozavă şi aceasta o aprinse pe Mae, care se comportă ca o femeie geloasă.

Începu să-i strige lui Charley de la masă:

— Cum se face, Charley, că nu dansezi cu murăturile? Cum se face că te duci întins numai la bucăţelele nurlii? Sau (foarte tare). Haida-de, Charley, asta-i petrecerea ta de logodnă, nu-i orgie! Şi: Hai, Charley, înghesuie-o-ntr-o cabină telefonică şi trage-i-o, ce mai aştepţi?

Încet, încet conversaţiile de la mesele alăturate ringului de dans se stinseră, pe măsură ce oaspeţii nu mai aveau ochi şi urechi decât pentru Mae.

Doi: Charley şi Julia dansau un foxtrot liniştit când Mae sări de pe scaunul ei şi o înhăţă pe fată de braţ, îndepărtând-o de Charley.

— Te-am văzut, lichea ce eşti, ţipă şi-i arse una lui Charley peste gură. Câteva sute de gâtlejuri oftară a uimire simultan, dar niciunul mai adânc şi mai îngrozit ca cele de la masa din mijloc, de pe marginea ringului.

Trei: Îl împinse pe Charley la o parte şi se îndreptă împleticit spre barul unde se înşiraseră mai mulţi tineri, să bea şi să privească dansul, înhăţă pe unul înalt şi oacheş şi-l târî pe ring, unde se lansă într-un dans atât de lasciv cum nici Vincent şi nici tatăl lui, deşi realizau sume importante din pornografie, nu mai văzuseră vreodată. Vincent arăta ca lovit de apoplexie. Don Corrado o privea ca şi cum ar

fi vrut s-o transforme-n stană de piatră. De la masa principală, doar părintele Passanante părea să guste dansul. După un tur al ringului care, după cum afirmase mai târziu Instalatorul, putea s-o lase grea, Charley reveni după ce o condusese înapoi la masă pe Julia Fustino; Mae îşi încolăci braţele pe după gâtul tinerelului, îşi împinse şoldurile într-ale lui şi-l sărută cu foc. Vincent sări pe ring, ajunse la ei înaintea lui Charley, şi îi despărţi.

O prinse de braţ şi începu s-o tragă către uşă, spunând:

— Mergem acasă!

Ea îşi smulse braţul din strânsoare.

— Du-te acasă, tăticu, zise. Ţi-a trecut ora de culcare. Îl luă de braţ pe tinerel şi îl trase după ea. Strigă tuturor: Să vă fie până peste cap! şi ţâşni pe uşa de la Palermo Gardens, trăgându-l pe tânăr după ea. Se făcură nevăzuţi. Nimeni nu ştia ce să spună. Apoi, dintr-odată, ştiură cu toţii ce să zică.

Ajungând pe trotuarul de afară, trăgând în fugă bărbatul după ea, Mae ţipă:

— Zingo!

Şoferul se desprinse dintr-o grămadă de alţi şoferi.

— Da, domnişoară?

— Du-mă de aici. Unde-i maşina?

Zingo alergă la limuzină şi o aduse înaintea celor doi. Mae urcă şi-l trase pe tânăr după ea.

În timp ce maşina dispărea, Charley şi Vincent ieşiră alergând din clădire.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Vincent. I-a pus cineva ceva în băutură?

— Isuse Hristoase! exclamă Charley. Nu prea ştia nici el ce se întâmplase, dar ştia că Mae îşi jucase cartea şi că lui nu-i convenea mutarea. Îl eliberase din cârlig, însă ea căzuse din lac în puţ. Fusese destul de rău înainte, însă cine avea nevoie de aşa ceva? Nu-i trecea prin cap ce să facă altceva decât s-o lase să se trezească şi să plece împreună la Las Vegas, unde să se-nsoare, dându-se la fund până când se făcea uitată toată întâmplarea.

Ea nu fusese mai ameţită decât părintele Passanante, care nu

băuse câtuşi de puţin întreaga seară. Pusese totul la cale deoarece, credea ea, el voia să iasă din joc şi nu ştia cum să procedeze. De un lucru era Charley sigur: de Vincent nu trebuia să se teamă. Mae îl dezonorase în faţa celor mai importanţi oameni de pe planetă; în ceea ce-l privea pe Vincent, Mae era ca şi moartă.

Îi aranjase pe toţi – pe ea însăşi, bineînţeles – dar şi pe el. Dacă murise pentru Vincent, şi el, Charley era mort pentru ca fusese a lui. Ea o ştia la fel de bine ca şi el, şi fugise. Dispăruse.

— Mi-e ruşine în faţa ta, Charley, rosti Vincent. A scuipat pe noi toţi. Vincent era atât de zguduit că vorbea în siciliană. Nu mai este fata mea.

— Haide, Vincent. E frig. Să mergem înăuntru.

— Să dăm ochii cu toţi oamenii ăia?

— Suntem Prizzi, Vincent. Asta le ajunge. Astă-seară am aflat ce înseamnă asta.

Când se întoarseră la masă, tatăl lui Charley nu mai era acolo. Îşi ocupară locurile. Charley începu să discute cu Baby despre metodişti. Eduardo vorbea de mersul bursei cu părintele Passanante. Amalia plângea în tăcere. Vincent înghiţi trei pastile. Don Corrado îşi aduse aminte, cu voce tare şi detaliat, de un porc mistreţ pe care-l mâncase cu ani în urmă într-un restaurant din Roma, în decursul unui mare tur al Italiei, împreună cu nevastă-sa, după ce Vincent crescuse. Mâncarea se numea *cinghiale în agrodolce,* ultimul fiind un sos dulce-acrişor adică, şi nu suferea comparaţie cu mielul pe care-l serveau aici. Mistreţul fusese gătit cu oţet, pastă de anşoa şi condimentat cu rozmarin, usturoi şi salvie, însă nevastă-sa nu găsise necesar să ceară reţeta, afirmând că odată întorşi la New York, va avea ea grijă să prepare miel adevărat. Don Corrado nu vorbea cu cineva anume. La fel de bine putea să se adreseze soţiei sale decedate. Vorbea ca să nu tacă.

Pop reveni la masă la unsprezece fără zece.

— S-a dus la aeroport, spuse el. A luat un avion spre Mexico City împreună cu tipu' ăla.

Don se întoarse calm spre Vincent.

— Ad-o înapoi, mârâi, apoi afişă un zâmbet cumplit. Mexico nu-i un loc pentr-o fată tânără şi singură.

— Am vorbit cu directoru de noapte a liniei, continuă Pop. I-au dat vizele de intrare. Mae le-a cerut să-i rezerve o cameră de hotel şi i-au reţinut loc la Molina, pe Avenida Juárez.

— Ia telefonul, Vincent, zise don Corrado.

55

Petrecerea se sparse devreme. Persoanele de la masa de onoare rămaseră pe loc, purtându-se ca şi când totul ar fi fost normal. După ce familia Fustino veni să spună noapte bună la toată lumea pe la unsprezece, Eduardo şi Baby plecară. Don Corrado, care de obicei pleca de la orice petrecere la zece şi jumătate, era încă prezent la doisprezece fără un sfert, după ce ultimii din oaspeţi îşi luaseră rămas bun. Nimeni nu pomeni numele lui Maerose. Nimeni nu se arătă plin de solicitudine faţă de Charley. Când sala se goli iar de faţă rămaseră doar oamenii de serviciu, se ridică şi don Corrado.

— Vreau mâine să vorbesc cu tine, Charley, zise el. Să vii la mine acasă la ora cinci.

Ieşiră cu toţii. Don Corrado, Amalia şi părintele Passanante se urcară în limuzina Donului. Zingo, din nou pe poziţie după drumul la aeroport, dădu cu spatele să-l ia pe Vincent. Charley şi cu taică-său se îndreptară spre Sud, în Bensonhurst, cu Chevy-ul prăpădit al lui Pop.

— Ei, începu bătrânul, a rezolvat problema.

— Mda.

— E-o tipă pe cinste.

— Da.

— De fapt îs mândru de voi toţi. Clasa şi-a spus cuvântu. Fiecare a făcut ce trebuia să facă. Mardell s-a dat la o parte. Tu ai acceptat faptele vieţii, iar Mae a aranjat ca fiecare să aibă o cale de ieşire.

— Şi cu ea ce se-ntâmplă acuma?

— Ea ştia ce-o să fie. A sărit din avion fără paraşută, asta-i. Ce dracu', Charley, locu' lui Mae nu-i în Brooklyn. Ea e-o femeie modernă. Locu ei e-n lumea mare.

Taică-său îl lăsă pe Charley pe Coastă. Tocmai intrase în casă când telefonul sună. Era Vincent.

— Charley – ce-a fost chestia asta? Nu vreau să vorbesc despre ea. Nici numele nu i-l mai rostesc. Da am nevoie de un motiv,

altminteri… să ştiu şi eu de ce.

— Nu cre' că ştiu, Vincent. Nu mi-am dat încă seama.

— V-aţi certat cumva?

— Nu.

— Şi-atunci? E nebună?

— Trebe să mă mai gândesc.

— Cine era tipul?

— Nu l-am mai văzut în viaţa mea.

— M-ajuţi de te rupi, Charley! Trebuia să te însori şi ce cunoşti tu despre ea? Nimica!

— Ai dreptate. Da şi tu-i eşti tată şi nu ştii nimica. Credeam c-o cunosc, da' m-am înşelat, N-am ştiut nimica despre ea.

— Nici nu i-a păsat de onoare. Şi-a pierdut credinţa.

— Poate o să te lămureşti într-o zi, sau poate nu, spuse Charley şi închise telefonul.

Charley se schimbă în haine de stradă, se urcă în furgonetă şi se duse în New York; reuşi să găsească un loc de parcare în faţa blocului lui Mardell. Sună la uşa ei. Se auziră o mulţime de zgomote în vreme de yala şi zăvoarele erau date la o parte. Ea îl trase în apartament ca şi cum o bandă de asasini i-ar fi fost pe urme, închise uşa şi o încuie rapid.

— Nu era în seara asta… petrecerea? îl întrebă făcând ochii mari.

— De unde ştii?

— Cineva mi-a trimis o invitaţie.

— Chiar? Era uimit.

Ea clătină solemn din cap că da.

Charley îşi scutură capul buimăcit.

— Sunt terminat, puişor. Tre' să mă culc. O luă înaintea ei pe hol şi coti la stânga, intrând în dormitor.

— Rămâi aici în noaptea asta?

El îşi scoase cămaşa.

— Stăm mâine de vorbă.

— La nouă am repetiţie. Mâine seară e premiera, în Newark.

— Bine. O să te iau după spectacol.

Se băgă în pat şi adormi.

Când se trezi, Mardell era plecată. Se îmbrăcă şi-şi pregăti micul dejun, apoi sună la Spălătorie şi spuse că va lipsi de la birou până după două, să-l lase pe Vincent să-şi plănuiască singur ziua şi să nu fie de faţă la venirea lui. Îl aduseseră pe Louis Palo de la Vegas să stabilească mişcările cu Willie şi Joey, aşa că îi telefonă lui Louis la hotel şi plecă să-l întâlnească. Două dame tocmai ieşeau din camera lui Louis când Charley ajunse acolo. Una era chinezoaică şi cealaltă naiba ştie ce era. Louis era un mare crai, poate puţin chiar degenerat.

Charley schiţă cum dorea să se desfăşoare acţiunea.

— Ştii unde-i biblioteca cea mare de pe Strada 42, colţ cu Bulevardul 5?

— O găsesc eu.

— Au cărţile de telefon de la toate oraşele. Du-te acolo şi caută agenţii imobiliari din Yakima.

— Yakima?

— E-un oraş in statu Washington. Notează numele. Pe urmă, când ajungi în Yakima, sună unu din agenţi – ia informaţii întâi, să fii sigur că-i cel mai mare – şi spune-i că vrei să închiriezi o casă cu trei dormitoare, undeva nu chiar în oraş, ci pe la periferie. În regulă?

— Da.

— După aia, te duci la compania de mobilier a lui Willie şi-i zici că vrei să-ţi spună el de ce-ai nevoie ca să-ţi aranjezi casa. Pentru decoraţiuni, Joey intră în scenă. Pe urmă, cât îşi fac ei treaba, mă suni la Hotelul Olympic din Seattle, iar eu vin să-i aranjez. Ai priceput?

— Aduci tu uneltele? întrebă Louis.

— Mai puţin una. Găseşte tu un satâr ca lumea la magazinul de fierărie de-acolo şi lasă-l în beciul casei.

— Un satâr?

— Don Corrado ia promis soţiei lui Willie degetele lui mari.

La patru şi un sfert se urcă în furgonetă şi plecă acasă la don Corrado, cu un sentiment de groază vizavi de ce avea să-i facă lui Maerose propria familie. Trebuia s-o acopere. Trebuia să arate că nu ştia cu nimic mai mult decât alţii în privinţa motivului care o determinase să facă ceea ce făcuse, deoarece Mae voise să arate tuturor că ea îl abandonase, să-i convingă pe toţi că nu îl mai dorea. Dacă începea să-şi dea cu presupusul, o băga la apă mai rău decât era ea în prezent. Mae aranjase totul în cel mai mic detaliu, mergând până acolo ca să-nhaţe un tip de aiurea, să-i servească de decor. Jucase un rol nemaipomenit, iar el n-avea de gând s-o abandoneze.

Amalia îl conduse sus în camera lui don Corrado. Casa însăşi era supra-încălzită, dar când intră în camera lui Don fu şi mai cald. Don Corrado era aşezat pe scaunul lui obişnuit şi asculta muzică. Lui Charley i se păru că seamănă cu melodia preferată a tatălui său, *Simon Boccanegra* a lui Verdi. Bătrânul asculta nobilul şi reţinutul lamento „Il lacerato spirito" al lui Fiesco.

— Charley. Bine, glăsui don Corrado. Stai jos. Vrei un pahar de suc de grape-fruit? Un trabuc? Vorbea în dialectul din Agrigento. Amalia părăsi camera, închizând uşa în urmă.

— Nu, *padrino.* Mulţumesc.

— A fost o noapte urată, Charley.

— Da.

— Da ea a făcut ce trebuia – nu crezi?

— Ce trebuia?!

— Era nefericită pen' că ştia că eşti nefericit. A vrut să-i pună capăt. A mers cam prea departe, da' a vrut să tragă linie.

Charley se uită în ochii mici şi reci ai lui don Corrado, dar nu răspunse întrebării.

— Ce-o să se întâmple cu ea?

— Tatăl ei trebe avut în vedere. A fost jignit în faţa tuturor. Familia a fost jignită. El o s-o aducă înapoi aicea, apoi o s-o alunge. Faci parte din familie, Charley.

— Ce vrei să spui, *padrino?*

— Ce-a fost între tine şi Maerose s-a sfârşit. Şi ce s-a terminat, să rămână terminat. Vom avea grijă de ea, însă va fi alungată din Brooklyn. Ce vreau să înţelegi tu e că va fi alungată din familie – iar tu faci parte din familie. Îi este interzis să te vadă. Ea singură a ales. Singură s-a despărţit de tine.

— Înţeleg, *padrino.*

— Serveşte o prăjiturică, Charley. Să-ţi facă Amalia o ceaşcă bună de cafea. Şi acuma spune-mi cum o să-l aranjezi pe Willie Daspisa.

56

Charley ajunse la teatrul din Newark la sfârşitul ultimului spectacol. Era un contract de probă cu noul număr conceput pentru Mardell: o chestie strălucitoare şi sofisticată care-l costase pe Charley 2.300 de dolari. Cei doi coregrafi erau prezenţi acolo alături de Marty Pomerantz, dar Charley rămase singur, să-şi formeze o părere proprie.

Prima parte a rolului consta într-un striptease rafinat, cu o serie de elemente de bază. Când îşi termină demonstraţia salutând cu mâna publicul, dispăru de pe scenă ca să apară apoi din nou, între două piane complet negre, inclusiv claviatura. Cei doi pianişti erau acoperiţi de catifea neagră şi doar mâinile le erau albe, ca de var. Întreaga scenă era întunecată, exceptând trei pete de lumină – Mardell şi mâinile pianiştilor. În vreme ce o acompaniau pe Mardell în *That Old Feeling,* mâinile li se reflectau într-un aranjament savant de oglinzi verticale, oferind impresia că se mişcă de-a lungul trupului ei. Era pentru a doua oară că executa numărul în public şi, în ceea ce-l privea pe Charley, mergea.

Rămase în faţă până ce ea se retrase, apoi îşi croi drum spre culise, întâlnind la uşă un foarte entuziasmat Marty Pomerantz.

— Putem ieşi oriunde cu numărul ăsta, exclamă Marty încântat. *Un* spectacol pe Broadway, în cluburi sau într-un turneu şi să terminăm în Las Vegas. E-un număr mare, Charley.

— Mă gândeam că poate-ar fi mai bine fără strip.

— Fără striptease? Cu trupul ăla?

— Tu numa ţine-o în oraş şi-ţi iei banii, Marty, rânji Charley.

Trecu mai bine de o oră până să o scoată din mijlocul lumii. Cei doi pianişti primiseră o grămadă de bileţele şi le parcurseră împreună cu Mardell şi cu Marty, în vreme ce Charley şedea într-un scaun şi aştepta.

Ca o schimbare, lui Mardell îi era foame, aşa că o urcă în

furgonetă şi o duse la La Costa, pe Strada 22, lângă apartamentul ei şi o privi cum îşi mănâncă friptura, ciupind dintr-o chiflă şi sorbind înghiţituri de vin roşu.

— Scamatoria ta e nemaipomenită, spuse el.

— Scamatoria?

— Ei, şi restul a fost grozav. Serios, cum era să ştiu c-ai o voce aşa frumoasă?

— Îmi place să cânt. Ce-a zis domnul Pomerantz?

— Că poa' să te ducă oriunde – într-un muzical pe Broadway, la marile cluburi – oriunde.

— Doamne! Nici nu-mi vine să cred.

— O să fii o stea, Mardell.

Ea zâmbi gânditoare, mestecându-şi friptura.

— Ascultă – să-ţi zic ceva, da' nu-ţi ieşi din fire. O să plec din oraş.

Mardell scăpă furculiţa.

— Să pleci din oraş?

— Până la Seattle.

Ea îşi pipăi faţa cu mâinile în vreo cinci locuri diferite.

— Cât ai să lipseşti?

— Depinde.

— De ce?

— De cum merge.

Femeia se lăsă moale pe scaun. Chipul îi deveni dintr-odată obosit.

— N-ar fi trebuit să te întorci după petrecerea aceea, Charley.

— Haide, Mardell! Lasă acuma!

— Mă împăcasem cu gândul plecării tale. Ştiam că n-am să te mai văd. Pe urmă te întorci ca şi când nimic nu s-a întâmplat. Nu mai eşti al meu, dar vii să te convingi că totul merge bine în noaptea premierei, ca să-mi poţi spune că n-o să am probleme, iar tu şi ea să vă puteţi continua viaţa.

El îi prinse mâna peste masă.

— N-o să fie nimica între mine şi Maerose. S-a sfârşit.

— S-a sfârşit?

— Uite, trebe să fac deplasarea asta. E foarte importantă pentru mine. O să lipsesc două zile cu totu'.

Ea îl privea cruciş. Respira ca şi cum tot aerul din cameră ar fi fost pompat afară.

Dacă Charley ar fi privit situaţia de pe poziţia unui atoateştiutor situat deasupra tuturor, ar fi fost dărâmat complet de jocul ei, deoarece Charley aprecia întotdeauna interpretările bune. Văzuse atâtea la televizor, dar ceva asemănător era imposibil. Văzu totul aşa cum îl condiţionase ea să vadă, încât ajunse să îşi spună singur: „Stai cu un nebun şi te scrânteşti şi tu". În schimb o luă de mână şi i se uită în ochi.

— Ascultă-mă, Mardell, spuse, dac-aş putea să le iau cu mine în călătoria asta, fii sigură c-aş face-o. Da nu pot, iar tu oricum nu poţi pleca. O să ajungi pe Broadway cu numărul ăsta. Ai doar puţintică răbdare. O să mă întorc poate într-o zi jumate. O să te sun şi o să vorbim în fiecare zi şi noapte, acasă sau la teatru. Vrei să te conducă cineva acasă după spectacol, trimit eu doi băieţi.

— Rămâi cu mine în astă-noapte, Charley?

— Da ce credeai? Şi n-am să fiu cu tine doar în seara asta, da când mă întorc – trase aer în piept şi luă hotărârea cea mare a vieţii sale – o să ne căsătorim. Aşa trebe să fie.

— Să ne căsătorim? Dar?

— S-a terminat totu'. A căzut de pe listă.

Lui Mardell îi curgeau lacrimile. Uită de machiaj şi plânse de bucurie. I-o datora lui Mardell La Tour, personaj de ficţiune. Trăia viaţa unui personaj care era acum al ei pe de-a întregul. Îi aparţinea. Hattie Blacker avea desigur să primească nota maximă pentru teza ei.

57

În uşa dormitorului de la apartament se auzi o bătaie puternică. Era unsprezece şi cinci dimineaţa. Maerose strigă:

— Cine-i acolo?

O voce înăbuşită zise că e directorul adjunct. Ea ţipă: – Du-te la cealaltă uşă. Îşi puse halatul peste neglijeu, traversă camera de zi dinspre dormitor şi deschise. Era directorul adjunct, dar între AI Melvini şi Phil Vittimizzare.

— Ce înseamnă asta? îi întrebă ea.

Ei îşi făcură loc înăuntru şi închiseră uşa în urma lor.

— Ieşiţi dracului de-aici, se răsti ea. Scoate-i pe găinarii ăştia din camera mea, îi ceru directorului.

Instalatorul spuse:

— Unde-i tipul, domnişoară Prizzi?

Tânărul ieşi din dormitor, legându-şi cordonul de la halatul de catifea pus la dispoziţie de hotel. Intră în cameră.

— Ce se petrece aici?

— Fiu de căţea! exclamă Phil Vittimizzare, înşfăcându-l de braţe şi răsucindu-i-le la spate. Instalatorul se apropie de el şi-l lovi puternic în stomac, nu o dată, ci de trei ori. Micul dejun pe care-l servise se revărsă dintr-odată pe covor.

— Al, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Maerose, încercând să-i reţină mână. El o dădu de-o parte şi-l articulă pe tinerel în figură.

Trupul deveni moale, însă Phil îl susţinu. Instalatorul îl lovi zdravăn în faţă încă de trei ori, însemnându-l bine şi dându-l gata. Phil îl lăsă să cadă pe podea şi amândoi, cu pălăriile încă pe cap, îl loviră cu picioarele în coaste, din ambele părţi. Directorul îi privea năuc.

Instalatorul se întoarse apoi spre Mae.

— Îmbrăcaţi-vă, domnişoară Prizzi. Trebe să prindem avionu spre New York.

— Du-te naibii, Al.

— Vă îmbrăcaţi singură, ori vă-mbrăcăm noi. Tot aia-i pentru noi.

Mae se duse la măsuţa din cameră şi scrise un cec. Îl întinse managerului.

— Ascultă, cecul l-am scris pentru el şi ar fi bine să-l primească, pricepi? Vreau ca hotelul să-i acopere cheltuielile cu doctorul şi spitalizarea, iar pe urmă îmi trimiţi mie nota de plată. Adresa-i pe cec. Mă urmăreşti? M-ai înţeles?

Omul se uită la Instalator. Acesta aprobă din cap.

— Dacă nu-i acordaţi cea mai mare atenţie şi nu aranjaţi cu doctorul şi cu spitalul, şi dacă nu-şi primeşte cecul, am să dau declaraţie scrisă despre ce s-a întâmplat aici în dimineaţa asta şi am să angajez un agent de presă în New York să o publice în toate ziarele din Statele Unite, înţelegi ce-ţi spun?

Directorul îşi întoarse ochii spre Instalator.

— Fă ce-ţi spune domnişoara, îi zise el, altfel te dă şi pe tine cu fărăşul.

Maerose se întoarse la New York în rândul A, la clasa I. Instalatorul şi Phillie şezură pe rândul B. Ea refuză să mănânce şi să bea. Cei doi mâncară în schimb cât şase. Când avionul ateriză la Idlewild, îi aştepta o maşină. Era ora şase seara. Maşina îi duse la casa lui Vincent din Bensonhurst. Vincent îi întâmpină la uşă, iar cei doi o lăsară acolo.

Se aşeză în sufrageria tatălui ei. Acesta nu-i vorbi. O privea doar ca pe un gunoi, până când ei îi veni să urle.

— Ne-ai făcut familia de ruşine în faţa tuturor care-s cineva în ţara asta, îi spuse el. Le-ai arătat tuturor cât de mult îţi pasă ţie de numele de Prizzi. Niciodată n-ai crezut în familia asta. Ţi s-a permis să te măriţi cu fiu celui mai vechi prieten al bunicului tău, da' tu te-ai gândit să fii în schimb o *passeggiatrice.* Mulţumesc lui Dumnezeu, maică-ta nu poa' să vadă ce-ai făcut. O păzesc îngerii de tine. Ascult-aci! N-am să-ţi mai vorbesc niciodată. Angelo Partanna zice că te iartă, da' Charley nu te poate ierta în veci, căci i-ai călcat în picioare bărbăţia în

faţa tuturor oamenilor din ţara asta. N-ai decât să-ţi închipui că faci încă parte din familie, că mai eşti încă fata mea, da nu mai eşti! Nu mai faci parte din familia Prizzi, nu mai eşti fata mea. N-am să-ţi mai rostesc niciodată numele şi-am să am grijă să rămâi fată bătrână pentru tot restu' zilelor tale.

Când ea ieşi din casă cu valiza în mână, Pop o aştepta în vechitura lui de Chevrolet. Îi zâmbi şi o pofti să urce în maşină.

O luară spre nord, către podul Brooklyn.

— Don Corrado vrea ca eu să-ţi transmit noile ordine, zise el. Da mai întâi vreau să-ţi spun că înţeleg de ce-ai făcut-o. Ţi-a trebuit mai mult curaj decât am eu.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Angelo. Care sunt noile ordine?

— Să te ţii departe de Brooklyn. N-ai voie să vii aicea să vezi pe nimeni din familie. N-ai voie să vii la nunţi, înmormântări, botezuri. Nu poţi să vezi pe nimeni din Brooklyn.

— Fir-ar să fie. Tot aveam nevoie de o schimbare.

— Mătuşa ta Amalia vrea s-o suni oricând şi oriunde. Şi acasă la don Corrado. Nu-i pasă.

Mae începu să plângă încetişor.

— Acelaşi lucru e valabil cu mine. Dacă-ţi trebe ceva, dacă vrei să afli ceva, dacă ţi-e urât, sună-mă. O să fiu acolo. O să vin oriunde-ai fi şi-o să servim o masă bună împreună.

— Şi Charley?

— Cu el e ca şi cu Brooklyn-ul. S-a terminat, Mae.

— Asta am şi vrut.

— Să lăsăm să mai treacă niţel timp. Amalia şi cu mine o să-i lucrăm pe don Corrado şi pe Vincent. Cu timpu, o să-l convingem să mai schimbe câte ceva. Cu timpu o să poţi veni la nunţi şi la înmormântări.

— Eşti un prieten bun, Angelo.

— O să fie nevoie de răbdare. Lasă să treacă puţin timp. Nu-i nimic care să nu se schimbe cu vremea.

58

Louis plecă din New York la Seattle cu o săptămână mai devreme, apoi merse la Yakima. Înainte de plecare fu chemat în Brooklyn şi primit de însuşi don Corrado, care îi spuse cât de mult apreciază ce urma să facă el şi îi promise că, după ce Willie şi Joey vor fi aranjaţi, avea să-l facă director adjunct al Cazinoului de la marele hotel al familiei Prizzi din Vegas. Louis fu dat gata de către Don. Don Corrado reprezentase dintotdeauna o legendă pentru el, iar acum îl avea în faţa ochilor, veghind ca totul să fie îndeplinit aşa cum trebuie.

Louis închirie o cameră de hotel în Yakima, îşi scoase pantofii care-i omorau picioarele şi formă numărul unui agent imobiliar din cei pe care-i căutase în New York. Stabili o întrevedere pentru nouă dimineaţa, pentru a-i fi prezentate casele disponibile de la periferia oraşului. Pe urmă, ca să se mai relaxeze, telefonă unei femei pe care o cunoştea la Vegas şi vorbi murdar la telefon.

Dimineaţa următoare, după un mic dejun zdravăn, întâlni agentul în hol şi-şi începu circuitul. Decise că cea de a patra casă pe care o vizitară era exact ce-i trebuia. Era cam peste mână să te duci de acolo în oraş, poate puţin cam izolată, însă poseda un farmec inefabil.

— Un farmec inefabil? repetă agentul. Trebuie să reţin expresia.

Se întoarseră la biroul agentului, unde Louis semnă un contract de închiriere pe trei ani sub numele de Arthur Ventura şi plăti cu cec chiria pe trei luni. Îl întrebă pe om dacă aveau pe cineva în oraş care să se ocupe de mobilă şi dacă exista cineva specializat în decoraţiuni interioare. Agentul răspunse că în fapt exista o companie ce se ocupa de desfacerea mobilei şi cu decoraţiuni, înfiinţată numai de câteva luni. Nu ştia nimic precis despre ei, dar numele era Hobart Thurman, un membru al Optimiştilor, iar denumirea întreprinderii Quality Custom Furniture and Decor. Îi dădu lui Louis numărul de telefon.

— N-ai putea să-i suni dumneata? îl rugă Louis.

— Sigur că da. Agentul formă numărul. Cu Bart Thurman, vă rog.

Louis clipi din ochi. Bart? Să fie Willie? se întrebă.

— Bart, aici e Ev Wisler. Da, de la Wisler Realty, desigur. Bineînţeles. Bart, am aici un potenţial client pentru tine, stă taman înaintea mea, a încheiat un contract pe trei ani pentru o casă nemobilată pe strada Selah, şi ar vrea să vină să discute cu tine să i-o aranjezi. Precis. Se numeşte Arthur Ventura. Îl trimit direct la tine.

Louis nu-l văzu pe Joe Labriola la prima vizită. Willie îl purtă prin salonul de reclamă, iar apoi îl aşeză înaintea unui catalog gros de mobilier.

— Ce fel de mobilă căutaţi, domnule Ventura? întrebă Willie.

— Nu m-am hotărât. Mă gândesc să angajez un decorator în Seattle şi să-l las pe el să-mi aranjeze casa.

— Staţi puţin, da' nu-i nevoie să mergeţi la Seattle pentru asta, spuse Willie. Avem un decorator chiar aici în personalul nostru. Un talent deosebit. A făcut şcoală la New York. Chiar acolo, cu cei mai buni. Îşi duse degetul la frunte.

— Atunci…

— Facem aşa: dumneavoastră, eu şi decoratorul mergem să vedem casa, el o să se uite bine şi în două zile o să pregătească o listă de sugestii şi câteva soluţii – să vedeţi singur cât e de bun – şi vă veţi muta înăuntru cu cel puţin trei luni mai devreme.

— E-n regulă.

— Este un decorator cu adevărat nemaipomenit.

— Soţia şi copiii sunt în Memphis – tocmai am fost transferat – şi cu cât îi aduc mai repede, cu atât mai bine.

— Da? Şi cu ce vă ocupaţi?

— E strict confidenţial, dar compania mea va deschide aici o fabrică. Confecţionăm lenjerie de pat: cearşafuri, cuverturi, feţe de perne. Nu putem începe până nu mă instalez.

— Înseamnă că vor veni mulţi să închirieze case aicea?

— O, da. Cel puţin cei patru din executiv.

— Iar noi vom face o treabă pe cinste la casa dumneavoastră!

— Splendid.

— Putem merge chiar acum, dacă doriţi, zise Willie.

— Mâine dimineaţă ar fi mai bine.

Îşi strânseră mâinile, apoi Louis se întoarse la hotel.

Willie îl sună pe Joey şi-i spuse că marea şansă se ivise – că primiseră un contract gras, imediat. În afară de vânzarea câtorva scaune Barca Lounger, de vopsitul câtorva pereţi şi amenajatul unei săli de mese, Louis reprezenta singura ofertă de decoraţiuni pe care Joey o primise de când înfiinţaseră firma.

Joey sosi foarte reţinut, dar nu se putu abţine. Purta un trenci pe umeri, deasupra unei cămăşi albe din mătase, stil Hamlet. Nu avea machiaj, însă arăta ca şi cum ar fi avut nevoie. Vocea i se schimbase, de parcă Programul de Protecţie a Martorilor îl înzestrase cu un nou set de corzi vocale, aşa îi povesti Louis lui Charley în noaptea aceea, sunându-l de la o cabină telefonică de la două oraşe depărtare – căci nu putea să fi vorbit aşa pe vremea când lacra în Brooklyn.

Se duseră să vadă casa. Joey îi dictă pagini întregi lui Willie. Se întoarseră în oraş, iar Willie îi spuse lui Louis că-i va telefona imediat după ce adunau materialele. Louis le zise că ardea de nerăbdare să vadă cu ce idei veneau, însă prezentarea finală trebuia făcută şefului său, care avea să zboare tocmai de la Milwaukee.

59

Charley luă avionul de la New York la Seattle la două zile după plecarea lui Louis, intenţionând să-şi ia o cameră la Olympic Hotel şi să aştepte telefonul lui Louis. Fusese cândva legat sentimental de acest hotel. Cu mulţi ani înainte avusese un prieten, un agent de presă la circul Ringling Brothers, care declara că-şi lăsase ultima erecţie în sertarul unui birou de la Olympic şi, cu toate că se întorsese s-o recupereze după trei zile, n-o mai găsise nicăieri.

Avionul sosi la timp. Era o zi frumoasă, încărcată de aerul special, păzit cu atâta străşnicie de cei din Northwest. Charley fu al doilea la coborâre. Era nerăbdător să termine treaba şi să se întoarcă la Mardell, întrebându-se în acelaşi timp ce făcea Maerose. Se simţea mai bine după discuţia purtată cu don Corrado, deoarece sigur acesta vorbise cu Vincent ca, după ce o aduceau din Mexic, Vincent să n-o snopească în bătaie pe Mae.

Se chinuia să-şi imagineze haosul şi neînţelegerile pe care avea să le genereze în Brooklyn anunţul căsătoriei sale cu Mardell – fără să mai socotească posibilele acte de violenţă din partea lui Vincent. După ce se mai gândi, scoase din calcul violenţa. Aşa cum potrivise Maerose lucrurile, el era partea vătămată şi orice ar fi făcut, era în dreptul lui pentru că fusese cel lovit. Se afla la mii de mile distanţă, plutind pe undeva prin preajma lui Maerose, încercând să-şi închipuie cum ar face mai uşoară lovitura ce se va abate asupra capului ei deja spart, la vestea căsătoriei lui cu Mardell. Dar ea trebuia să se aştepte la aşa ceva. Mae făcuse ceea ce făcuse deoarece înţelesese totul cu mult înaintea lui. Ea hotărâse că Charley voia să se însoare cu Mardell. El unul nu spusese că lucrurile stăteau altfel, pentru că într-adevăr dorise să se însoare cu Mardell, numai că dorise să se însoare şi cu Maerose. Dacă ar fi mers totul bine, ca până în clipa când el plecase la Miami şi ea îi telefonase acolo… Mae văzuse totul în perspectivă, dar greşit. Dorise să-l ferească pe Charley de răzbunarea lui Vincent, să-l ferească de pierderea respectului bunicului ei. Şi ştia cu siguranţă de Mardell.

De fiecare dată când începea să gândească aşa, realiza că lucrurile nu se potrivesc. Mae îşi ruinase viaţa. Fusese exilată din familie. Avea să continue ca şi cum ar trăi în întuneric, în congelatorul unui frigider, în vreme ce el şi-ar clădi fericirea pe nenorocirea lui Maerose. Ea renunţase la tot ca să dovedească ce nu era nevoie: că era o Prizzi şi că singură decidea în privinţa propriei persoane, că nu se lăsa în voia valului ca la sfârşit să fie dată la o parte, pentru că Charley ar fi hotărât să fie alături de altcineva mai slab decât ea.

Culoarul de preluare a pasagerilor din avion de la aeroportul din Seattle nu funcţiona, aşa că fură nevoiţi să folosească una din acele scări rulante demodate, pe care coborau întotdeauna politicienii, fără să poarte pălărie nici măcar când afară viscolea, făcând din mână spre camerele de televiziune.

Preocupat de trecut, stânjenit de piciorul rănit în timpul războiului, Charley se împiedică de prag la ieşirea din avion, încercă să-şi recapete echilibrul dar îşi agăţă în schimb pantoful şi, în vreme ce se prăbuşea pe scări, îşi rupse piciorul drept între gleznă şi genunchi. Apoi, brusc eliberat, fu tras în jos de propria-i greutate pe întreg parcursul treptelor, cu capul înainte. Ateriză cu faţa pe pistă, rupându-şi nasul şi învineţindu-şi ochii. Şi ca să dea mai multă greutate statisticilor de la spital, mai suferi o fractură liniară a craniului şi o comoţie.

Trebuiră să-l lase întins pe jos până sosi ambulanţa, deoarece piciorul era răsucit într-o formă de-a dreptul grotescă şi în plus îi mai curgea sânge din urechi. Stewardesele nu lăsară pe nimeni să-l mute din loc. Ceilalţi şaizeci şi şapte de pasageri păşiră peste el. Unii îl observară trecând pe deasupra lui; nu puteau să nu-l audă, căci scotea tot soiul de sunete, deşi fără să fie conştient. Cei mai mulţi dintre ei nu priviră în jos, fie pentru că se grăbeau, fie că nu doreau să încurce circulaţia. Trei pasageri nu-l remarcară câtuşi de puţin.

Când sosi ambulanţa, îl urcară pe targă şi îl băgară în maşină,

unde îi administrară nişte sedative în vederea drumului la spital. În vreme ce-l pregăteau pentru sala de urgenţe, o soră îi cercetă buzunarele şi portmoneul, descoperind că Pop era ruda cea mai apropiată. Spitalul îl sună pe taică-său. Pop le vorbi pe un ton care înlătura orice îndoială – să nu se atingă nimeni de el până nu soseau acolo cei mai buni specialişti.

După ce închise telefonul, tatăl lui Charley îl sună pe Lazzaro Fissa, şeful clanului din Seattle, îi povesti ce păţise Charley şi-l rugă să trimită pe cel mai bun chirurg ortoped de acolo, să se ocupe de capul, piciorul şi nasul lui Charley. În zece minute Fissa îl avea pe Abraham Weiler, cel mai bun ortoped din Northwest, într-o limuzină în drum către spital.

După o întârziere de patru ore, timp în care doctorul Weiler examină amănunţit radiografiile şi-şi concepu procedurile, îi puseră în sfârşit o cască de ghips, îi operară piciorul şi i-l suspendară, apoi îi potriviră nasul la loc. Pielea din jurul ochilor lui devenise vineţie. Ochii îi erau strâns închişi de-o parte şi de alta a imensului pansament care îi acoperea partea superioară a feţei şi spatele capului, ţinându-i nasul rupt, ţeasta fracturată şi creierul zdruncinat.

După operaţie doctorul Weiler vorbi la telefon cu Pop şi îi spuse că totul era în regulă. Îi oferi o mulţime de trăsnăi medicale pe care Pop nu le ascultă, deoarece nu pricepea o iotă.

Pop îi telefonă lui Louis Palo la Yakima şi îi spuse să meargă la Charley. După aceea îi anunţă pe don Corrado şi pe Vincent, dar de Mardell uită. Se afla încă sub imperiul şocului produs de ceea ce făcuse Maerose. Petrecerea fusese dată pentru a anunţa logodna lui Charley cu Mae, aşa că îşi închipuise că Charley găsise o soluţie în privinţa lui Mardell. Ea încetase să existe pentru el. Oricum trăia într-o lume total diferită.

Se scurseră opt zile până când Charley reuşi să înţeleagă că Louis se afla în cameră şi că o putea suna pe Mardell. Timpul îşi pierduse dimensiunea. Auzea vocea lui Louis, apoi venea infirmiera iar Louis pleca. În cea de-a zecea zi, deşi încă nu era în stare să vadă din cauza ochilor umflaţi, îşi dădu seama că nu ştie unde îi e portofelul. În el se găsea numărul lui Mardell, căci pe de rost nu-l ştia, netelefonându-i aproape niciodată. Strigă să vină sora şi când aceasta

sosi o întrebă unde-i este portofelul. Femeia îi spuse să se liniştească; obiectul se afla în seiful spitalului. Îi ceru să i-l aducă. I se răspunse că obiectul nu putea fi eliberat fără semnătura lui. Charley nu văzu suficient de bine ca să semneze până într-a douăsprezecea zi, iar atunci se găsea deja în culmea disperării. În viziunile produse de încarcerarea lui forţată, îşi imaginase ce se petrecuse pe Strada 23 West din New York. Ştia că Mardell se omorâse. În cea de a douăsprezecea zi, deşi piciorul îi era în continuare suspendat, nu mai avu nevoie de Louis ca să telefoneze. O sună el însuşi pe Mardell.

N-o găsi nici acasă şi nici la clubul de noapte unde o angajase Marty Pomerantz. Toate telefoanele acestea îi luară vreo cinci ore, aşa că îl trecură bine năduşelile. Ameţit, se întrebă dacă ea mai e încă în viaţă. Poate naufragiase la Newark, dar după alte două încercări reuşi să prindă la telefon pe cineva care-i zise că Mardell ar fi trebuit să fie acolo, dar nu se prezentase la lucru.

Charley îl puse pe Louis să caute numărul lui Marty Pomerantz. Când în sfârşit obţinu legătura, Marty îi comunică că ea era în drum spre un club din Boston.

— Mai scuteşte-mă, replică Charley. Cei din Newark mi-au zis că încă mai joacă acolo. Cum o să fie atuncea la Boston?

— Cu cine ai vorbit la Newark?

— De un să ştiu?

— Păi ce ştiu ăia? Am contractul chiar aci în faţă.

— Boston? întrebă Charley răguşit. Boston îi afară din oraş.

— E doar pentru weekend şi plătesc două miare.

— Weekend acuma? îl întrebă Charley pe Louis. Bărbatul dădu din cap afirmativ.

— Ascultă, Marty, reluă Charley convorbirea. O să-ţi dau un număr în Seattle. Pune-o să mă sune la număru ăsta, şi dacă n-am niciun semn de la ea până mâine la nouă dimineaţa, atuncea ai terminat cu afacerile.

— Charley, da ce s-a întâmplat? Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mi-e teamă să nu se fi omorât, Marty. Ăsta-i felu ei.

Marty hotărî că făcuse tot posibilul s-o apere pe Mardell de omeneasca greşeală pe care o comisese.

— Charley? începu el tatonând.

— Da.

— Nu-i la Boston. E-aici, în New York, în apartament.

— Ce dracu' se-ntâmplă acolo, Marty?

— S-a-mbătat. S-a încuiat şi nu răspunde nici la uşă, nici la telefon.

— Şi atuncea de ce mă-ta îmi spui că-i la Boston?

— Fiindcă-i o puştoaică tare bună. Se vede de la o poştă că-i nebună după tine şi nu voiam să-i fac necazuri.

— *S-a îmbătat?* Charley era uimit. Nu suporta beţivii. Da ea nu bea aproape niciodată!

— Păi, nu ştiu. Singura dată când am prins-o la telefon a fost acum trei zile; crede-mă că era cui. Îmi tot spunea Charley. N-am reuşit să o conving. Nu e vina mea. Nici măcar nu pot s-o fac să-mi deschidă uşa.

— Fir-ar să fie, Marty. Nu vreau să-ţi dau de furcă.

— Te rog, zi-mi ce vrei să fac?

— Uite Marty, eu mi-am rupt picioru când m-am dat jos din avion la Seattle. Am două rânduri de ghips pe cap. Sunt în pat, pe scripeţi. Aşa că vrei să te duci personal la ea s-o vezi de două ori pe zi pentru mine? Doar vreme de câteva zile până ies de-aicea? Da să nu-i spui ce-am păţit la cap sau cu picioru – numa să mă sune la număru pe care o să ţi-l dau.

— Ce-ai păţit la cap?

— Mi l-am spart când am căzut pe scări.

— Ar putea fi grav.

— *Mardell* e lucrul grav. Mardell!

— Şi dacă nu deschide?

— Stai aşa. Acoperi receptorul cu mâna şi se uită la Louis. Dacă nu deschide?

— Să-i dea administratorului o sută de dolari, avansă Louis soluţia.

— Dă-i administratorului o sută de dolari, repetă Charley în telefon. Pe urmă intră înăuntru. Dacă a adormit, du-o la spital şi lasă-i

s-o usuce. Îi spuse lui Marty numărul de telefon al spitalului.

Închise telefonul. Louis îi luă aparatul de pe burtă şi-l puse pe noptieră. Charley apăsă pe soneria de serviciu. Sora era una din negresele acelea frumoase cu care nu-ţi merge nici să le vinzi castraveţi şi nici să le faci complimente.

— Te rog, Clarice, îi spuse el, vrei să-l chemi aicea pe Abe?

— Pe doctorul Weiler?

— Da.

— Pentru ce?

— Un prieten de-al meu are necazuri la New York. Trebe să-l ajut.

— Bine. Clarice ieşi din cameră.

Doctorul Weiler era un ins micuţ, cu mustaţă căruntă, cu un venit anual de trei sute de mii de dolari şi cu probleme la ruleta cazinoului. Sosi într-un halat alb şi lung.

— Uite, Abe, începu Charley. Am necazuri la New York. Dacă mi-aş fi rupt picioru la schi în Valea Soarelui, mi-ai fi pus tălpici de metal ca să pot merge.

— Dar la ce v-ar folosi tălpicii pentru cap? Aţi suferit o comoţie şi o fractură, domnule Partanna.

— Da' trebe să ies de aicea!

— Comoţia e partea cea complicată. Am să vorbesc cu doctorul dumneavoastră.

— Abe – ascultă. Trebe să-l convingi. Îmi asum riscul.

— Noile scaune pe rotile sunt bune.

— Semnez o absolvire de răspundere.

— Hmm, cred şi eu.

— Poţi să-mi pui lipitori la ochi sau altceva?

— Veţi purta ochelari de soare.

— Când pot pleca?

— Mâine dimineaţă?

Imediat după ce doctorul Weiler ieşi, Louis se scula să închidă uşa. Se întoarse lângă pat şi se aşeză.

— Vrei să mă ocup eu de Willie şi de Joey?

Charley scutură din cap.

— Am lungit-o destul cu ăştia. E cazul să sfârşim.

— Mâine seară?

— Nu vreau să mai bat o dată drumu' până aicea. Am avut belea destulă. Mda. Să fie pe mâine seară.

Louis plecă la Yakima în acea după-amiază. La zece dimineaţa îl sună pe Charley la spital şi îi dădu adresa casei închiriate.

— Am aranjat ca un şofer al familiei Fissa să te ia de la spital la amiază. O să te aducă aici prin spate, iar la şase seara vin eu cu Willie şi Joey.

Şoferul îi aduse scaunul cu rotile. Îl fixară chiar în spatele scaunului şoferului. Charley se aşeză pe bancheta din spate, cu piciorul sprijinit pe scaunul de lângă şofer. Avu o panoramă frumoasă cu copaci şi câmpuri, în vreme ce se apropiau de munţi. Maşina ajunse la locuinţă la ora cinci după-amiaza. Charley îi ceru omului să parcheze undeva în pădure şi să vină înapoi să-i ia pe el şi pe Louis la şase patruzeci şi cinci.

Obosise tot căutându-l pe Willie. Pe Joey nici măcar nu şi-l amintea. Nu mai avea niciun chef, dar problema trebuia rezolvată; nimeni nu-i poate trage în piept pe Prizzi şi să scape după aia. Charley se aşeză în scaunul cu rotile în bucătărie şi aşteptă, blamând-o pe Mardell că îi stricase cheful unei urmăriri de luni de zile a doi tipi, ce meritau cu prisosinţă să-şi primească porţia pregătită pentru ei.

Se întrebă cum arătase Mardell mică. Începu să simtă dispreţ pentru maică-sa, însă îşi aminti cum se purtase tatăl ei ca s-o aducă pe mamă într-un asemenea hal. Se gândi la Maerose. Se întrebă unde era şi cum suporta situaţia. Atâta doar să nu se atingă de băutură. Trebuiau să fie siguri că nu se apucă de băut. Pe urmă îşi aduse aminte precis unde era şi ce făcea şi nu-şi mai făcu probleme în legătură cu băutura, ci de cum anume avea să iasă ea din mâinile lui Vincent. Oricum, socoti Charley, de ce să dau vina pe altul decât mine? Dac-aş fi luat lecţii cum să cobor din avioane nu m-aş fi împiedicat, în două zile aş fi fost înapoi în New York iar Mardell nu s-ar fi îmbătat, şi mi-ar fi făcut plăcere să-i termin pe Willie şi pe Joey – acum a devenit o treabă ca oricare alta. La cinci şi jumătate îl auzi pe Louis intrând cu cei doi.

Louis îi plimbă prin camerele din faţă, spunându-le că proprietarul avea să dea afară mobila veche imediat ce ei hotărau ce mobilă să comande; Charley îl auzi pe Joey opinând ce s-ar potrivi, unde şi cum.

Când Louis îi aduse înapoi în camera principală, Charley îşi făcu vânt înăuntru pe scaunul cu rotile.

Willie îl privi pe Charley din celălalt capăt al camerei, prinse marginea canapelei să se sprijine şi vomă. Pe partea din faţă a pantalonilor bej ai lui Joey apăru o pată închisă la culoare, iar el se scufundă încetişor într-un scaun. Bărbia i se lăsă în piept. Cămaşa îi era desfăcută până la burtă, lăsând să se vadă brăţările şi lanţurile de aur de la gât. Charley nu le spuse-o vorbă.

Louis îi ridică în picioare şi îi conduse răbdător prin hol spre scările din spate, ce duceau în beci. Charley merse în urma lor până când văzu unde mergeau.

— Nu-i bine, Louis, zise el. N-am ce face cu scaunul cu rotile pe scări.

— Scări? glăsui Willie alb.

— Du-i afară în garaj. Adă câteva scaune de la bucătărie.

Ieşiră pe uşa bucătăriei, Willie şi Joey cărând amândoi câte un scaun.

— Hei! Aşteaptă, strigă Charley. În garaj nu-i telefon. Trebe să vorbim de-aicea.

— Să vorbim? zise Joey.

Louis le spuse să se aşeze. Charley era în faţa lor, la vreo patru metri. Louis şedea lângă perete, în afara razei de lumină a plafonierei.

— Să vă explic ceva, rosti Charley foarte rezonabil. Mi-au ieşit ochii căutând să dau de voi, da nu mi-ar fi păsat nici de-mi lua zece ani de zile. De unde v-a venit ideea c-o să scăpaţi basma curată?

Amândoi bărbaţii erau foarte palizi. Willie tremura tot, aşa că îşi încrucişă braţele şi se aplecă înainte. Joey începu să plângă. Se sprijinea pe braţe şi hohotea de-i sălta cămaşa pe spinare. Willie trase aer în piept şi-i zise dur lui Charley.

— Ce-ncerci să faci, Charley? Guvernul o să-ţi frângă şira spinării numa dacă ne-atingi cu-n deşt.

— Guvernul v-a dat pe mâna noastră.

Willie judeca asta, când Charley continuă:

— Sunt aicea să vă fac să înţelegeţi ce aţi făcut voi familiei voastre, celor care v-au dat un rost pe lume.

— Joey şi cu mine trebuia s-o ştergem, Charley. Nu puteam trăi aşa cum doream. Nu în mediu. Aşa că atuncea când tu l-ai aranjat pe Vito, ne-am zis că-i şansa noastră şi am apucat-o.

— Ai făcut o grămadă de necazuri, Willie. Aproape m-ai înfundat cu Mallon, ăla. Ai costat familia Prizzi o mulţime de bişţari.

— Da' n-aveam ce face altceva.

Louis îi văzu pe Willie şi pe Joey înseninându-se deoarece Charley se arăta aşa de împăciuitor. Nu părea să le treacă prin cap că erau deja morţi.

— Ce vrei de la noi? întrebă Willie, din nou aspru. Nu ne-ai căutat tu patru luni de zile numa ca să ne zici rahatu ăsta moralizator.

— Vreau să daţi nişte telefoane. Vreau să spuneţi că vă pare rău de ce-aţi făcut.

Suspinele lui Joey se subţiară. Willie îl bătu încurajator pe spate.

— Pe cine sun? întrebă Willie.

— Şi Joey. Charley îşi îndreptă scaunul către telefonul de perete, scoţând din buzunar o bucată de hârtie. Formă un număr, pe urmă vorbi în siciliană.

— Don Gennaro? Sunt Charley Partanna. Stau aicea cu Willie Daspisa şi Joey Labriola. Vor să vorbească cu dumneata. Numa o clipă. Îi făcu semn lui Willie să ia telefonul. Gennaro Fustino.

— Ce să-i spun?

— Că ai făcut rău familiei Prizzi şi că meriţi să plăteşti.

Willie luă telefonul. Rosti mesajul în mod mecanic. Charley dădu telefonul lui Joey. Acesta îşi spuse rolul calm, fără să scâncească. Charley dădu patru telefoane celor patru capi. Willie şi Joey rostiră aceeaşi placă fiecăruia. Când totul se termină, amândoi arătau mult mai bine.

— Şi acuma să-l sunăm pe don Corrado, zise Charley. Formă numărul. *Padrino?* Aici e Charley. Îi am alături pe Willie Daspisa şi Joey Labriola. Willie întinse mâna să ia receptorul, dar Charley, ascultând ce-i spunea don Corrado, ridică mâna şi-l opri. Închise şi le zâmbi celor

doi. Vă iartă, le zise.

Willie şi Joey se îmbrăţişară; Joey îl sărută pe Willie; Willie dădea din cap şi-l bătea pe Joey pe spinare.

— Da vrea degetele voastre mari, continuă Charley.

Se despărţiră şi se răsuciră către el.

— Ce, credeaţi că n-o să vă coste nimica? întrebă Charley.

— *Degetele mari?* Joey avea o mutră de bou.

Charley îi împuşcă pe amândoi, la mijloc, aproape de locul în care vasul principal al aortei coboară de la inimă în abdomen. Căzură cu faţa în sus, inconştienţi. Louis se duse în hol, iar paşii i se auziră grăbindu-se pe scările de la beci. Se întoarse cu satârul.

— Ia-le degetele, ordonă Charley. Nu mă pot scula din nenorocitu' ăsta de scaun fără să pic în fund.

Louis îngenunche lângă Willie, rămas cu ochii holbaţi. Apucă unul din braţele întinse ale lui Willie, îl puse pe podea şi-i tăie degetul mare drept.

— Şi celălalt, spuse Charley.

Metodic, Louis tăie toate cele patru degete şi le înveli în hârtie de ziar. Observă că şocul tăieturii îi trezise de-a binelea pe amândoi.

Charley se aplecă înainte şi le vorbi:

— Don Corrado doreşte să vă spun că degetele din stânga o să le dăm nevestei tale, Willie. Cu ele, Rosa o să fie răzbunată. Poliţia din Brooklyn o să primească degetele din dreapta şi omu' nostru o să aibă grijă ca amprentele voastre să ajungă în toate ziarele. Veţi fi şi mai faimoşi decât la procesul când aţi vrut să-i înfundaţi pe Prizzi. Faimoşi!

Îi împuşcă în cap pe amândoi, începând cu Joey. Willie încercă să ţipe când Charley se aplecă de pe scaun să îl termine, dar în el nu mai exista forţa necesară. Charley şi Louis îi lăsară acolo. Maşina veni punct la şase patruzeci şi cinci şi-i conduse la aeroportul din Seattle.

60

Zburând înapoi spre New York, Charley nici nu se mai recunoştea pe sine. Scaunul lui cu rotile fusese pliat şi pus pe undeva. El însuşi fusese aşezat într-un fotoliu de clasa I, mult înclinat, în primul rând. Piciorul în ghips era întins pe culoarul de trecere, nasul îi era ţinut la locul lui de plasture, iar capul îl avea înfăşurat strâns în feşe ghipsate. Împrumutase de la cei din Seattle un container de staniol pentru droguri, de două uncii, să pună în el cele patru degete mari şi în prezent ele erau sigilate şi în siguranţă în buzunarul hainei sale, atârnată în dulăpiorul din faţă.

Tot ce era nou şi necunoscut în viaţa lui îi apărea acum înaintea ochilor. Se întrebă dacă taică-său n-ar putea aranja ca darul primarului pentru logodna cu Maerose să-i fie transferat lui, fără multe valuri. Apartamentele Garden Grove nu erau situate în Brooklyn şi aveau o poziţie splendidă; se vedea de la o poştă de pe pliantul pe care primarul îl trimisese în locul pachetului obişnuit, iar el şi Mardell ar fi beneficiat de un loc stilat unde să-şi înceapă viaţa în doi, un loc care să nu fie prea aproape de familie.

Trebuia să-i scoată lui Mardell băutura din cap. Să promită că n-are să se mai atingă de băutură. Ştia el unde să găsească două reviste cu articole ţepene scrise de doctori care arătau de ce-i în stare băutura când corpul e lipsit de vitamine. Cât priveşte efectele asupra capului, nu avea nevoie de dovezi suplimentare.

Lucrul principal era să se căsătorească, astfel ca ea să înţeleagă că nimic n-avea să o mai tulbure aşa cum se lăsase ea tulburată până atunci. Doamne, să aştepte să-l vadă cu casca de ghips în cap sub pălărie, plus scaunul pe rotile şi nasul, şi-şi va da seama cât de nebună fusese să creadă că o părăsise.

După ce o va găsi şi va începe s-o lucreze în privinţa băuturii, trebuia să-l sune pe Eduardo şi să-i spună să alinieze un judecător pentru ceremonie, să-l cheme pe Pop ca martor, pe urmă să meargă undeva şi să se însoare. Îl treceau toate apele numai gândindu-se, dar

era obligat s-o facă. Ea avea nevoie de el. Lucrurile se aranjaseră, exact cum spusese şi taică-său. Maerose fugise. Nu avea să înţeleagă unde găsise ea curajul. Totul se aranjase după dorinţa lui Maerose, însă în adâncul inimii lui ştia că dacă petrecerea de logodnă s-ar fi desfăşurat aşa cum se aşteptau toţi să se desfăşoare, atunci lucrurile ar fi mers exact pe dos. S-ar fi însurat cu Maerose. Poate c-ar fi avut câteva săptămâni proaste, dar s-ar fi vindecat de Mardell. Şi totul ar fi fost bine. Numai că Maerose fugise. Încă o mai simţea prin preajmă, parcă plutind în aer, dar ce dracu', ea le rezolvase pe toate. O ştersese pentru că era singurul mod în care-i putea spune că nu era obligat s-o ia de nevastă. În definitiv, el făcuse circ pe chestia că nu era logodit cu ea, dar cum altfel să fi procedat? Probabil era norocos. Nu mai trebuia să aleagă între Mae şi Mardell. Slavă Domnului. Totul se rezolvase de la sine, întocmai cum spusese Pop. Însă, pentru un tip ca el din branşă, ratase lozul cel mare. S-ar fi putut însura cu o Prizzi. Ar fi devenit vioara întâi în mijlocul familiei. Copiii lui ar fi fost nişte Prizzi, cu toate avantajele ce decurgeau din asta. În schimb, deşi se amăgea că făcuse alegerea cea mai bună, căsătorindu-se cu femeia care avea nevoie mai mare de el, când coborî din avion şi îl privi pe Marty Pomerantz, ştiu imediat ce avea să audă. Inimai se opri în loc. Mardell îl iubise atât de mult, dar considerase că-l pierduse deoarece nu primise nicio ştire timp de douăsprezece zile, trei rânduri de vieţi pentru o femeie cu simţul ei de dependenţă şi singurătate, şi îşi luase zilele.

Îşi ridică ambele mâini şi îşi acoperi faţa încercă să nu facă zgomot.

— Vă simţiţi bine, domnule Marino? întrebă stewardesa.

Avionul ateriză pe La Guardia la 7 şi 10 dimineaţa. Marty Pomerantz îl aştepta. Charley nu-i spusese lui Pop că vine. Era vorba de Mardell, nu de afaceri.

El şi scaunul său pe rotile fură coborâţi pe pistă şi împinşi în clădirea aeroportului.

Marty şedea pleoştit acolo. Charley pricepu. Marty nu trebuia să vorbească, Mardell se omorâse. Totul se sfârşise. Ea era dusă şi nimic

n-o mai putea readuce înapoi. Crezuse că el o părăsise, că n-avea să se mai întoarcă niciodată, şi îşi luase zilele.

— În regulă, Marty, spuse el cu vocea sufocată, zi-mi-o direct.

— Doamne, Charley, chiar c-ai fost făcut bucăţele. Nici n-am bănuit!

— Lasă asta, pen' Dumnezeu – ce-i cu Mardell? I-ai dat portarului suta de dolari?

— Da.

— Şi-ai găsit-o zăcând acolo?

— Nu era acolo, Charley. Tot timpul cât ne-am dat noi de ceasul morţii, ea nici măcar nu era în apartament.

— Cum? Nu-şi putea crede urechilor ce auzea de la Marty.

— Am găsit o scrisoare pe masa din bucătărie. Ţi-e adresată ţie. Marty scoase un plic din buzunarul hainei şi-l întinse lui Charley. Charley se uită la el prostit. Nu încercase niciodată un atât de profund sentiment de uşurare. Ea era în viaţă, undeva. Nu ştia unde, dar trăia. Se simţi ca un ecologist care tocmai a salvat ceva de valoare de pericolul unor deşeuri toxice. N-o salvase el, însă era salvată. Era în siguranţa. Iar în scrisoare ştia că se găseşte un mesaj prin care el era eliberat. Procedase corect cu Mardell, iar acum ea proceda corect cu el. Îl eliberase. Cele două femei, cele mai grozave din viaţa lui, îl eliberaseră amândouă din cârlig. Era convins, scrisoarea începea desigur cu „Dragul meu" şi potrivea lucrurile la locul lor. Totul se aranjase, pretutindeni se făcuse lumină. Nu mai exista nicio posibilitate ca el să zdrobească inimile celor două femei.

Îndesă scrisoarea în buzunarul hainei. Îl fixă pe Marty. Acesta arăta ca şi când se aştepta să fie lichidat pentru veştile proaste. Charley întinse mâna şi-l bătu pe Marty pe braţ, ca să ştie că totul e O.K., că nu învinuia pe nimeni. Îi zâmbi forţat lui Marty, cu o mutră bleagă. Îşi îndreptă scaunul spre staţia de taxi, fredonând *Those Foolish Things.* Marty veni după el spunând:

— Am o limuzină pentru tine, Charley.

Limuzina îl duse pe Charley pe coastă. Şoferul îl dădu jos cu scaun cu tot din maşină. Charley îi oferi douăzeci de dolari, îşi îndreptă scaunul spre lift şi urcă la etajul lui. Se strecură în apartament,

păstrând pe el haina, fesul de lână şi fularul, şi îşi făcu vânt pe terasă, luptând din greu să se relaxeze înainte de a deschide scrisoarea lui Mardell.

„Dragă Charley", începea scrisoarea, „am să încerc să fiu foarte directă, pentru că tu nu meriţi mai puţin de atâta". (Stiloul ei se oprise în zbor. Fusese conştientă că n-avea cum să fie sinceră cu el, că urma să-i spună nişte minciuni gogonate, însă reprezenta singura modalitate de a-i face pe toţi fericiţi din nou.) „Am întâlnit un om minunat cât am stat în spital, un psihiatru din Brazilia renumit în întreaga lume; a început să fie interesat de undele radio care, îţi aduci aminte, îmi sunt trimise de la Palatul Buckingham. M-am îndrăgostit, pe cuvânt. Când vei primi asta – dacă într-adevăr te vei mai întoarce în apartament – eu voi fi măritată şi pe ocean în drum către Brazilia. Vom locui la São Paulo, sus pe vârf de munte, înconjuraţi de papagali în culori strălucitoare. Nu te voi uita niciodată. Mardell".

Aşa cum spusese Pop, totul ieşise roz.

Rămase pe terasă în frigul acelui început de dimineaţă de decembrie până când se făcu după-amiază, şi se băgă în pat fredonând *Those Foolish Things,* asemeni unui violoncel electric.

61

Unsprezece scaune erau potrivite în semicerc de-a lungul scenei micului amfiteatru, folosit mai cu seamă pentru şedinţele de club ale liceului Louis Munoz-Marin. Pe fiecare scaun şedea un elev. Señora Roja-Buscando, cea care urma să rostească discursul de adio, stătea în mijloc. Charley, într-un costum bleumarin bine călcat, cu cămaşă albă cravată lată, albastru-închis, era al treilea în şir din dreapta scenei, între domnişoara Edith Molina, fostă corespondentă la *Brooklyn Eagle* şi rusoaica de la Brighton Beach, Luba, cărui nume de familie nu îl reţinuse niciodată, dar care rima cu cel al unui jucător din echipa St. Louis.

În primul rând al amfiteatrului, pe locurile rezervate de Eduardo prin Consiliul Educaţiei, şedeau Corrado Prizzi, Amalia, Vincent, Pop, Eduardo şi o femeie tânără pe care chema Baby. Don Corrado rămase treaz până când începu cu adevărat ceremonia, adică până când domnul Matson apăru pe scenă cu o cutie de carton plină cu diplome făcute sul şi autentificate cu sigiliul oraşului New York, legate cu panglici albastru deschis, fiecare având pe ea înscris cu cerneală neagră, în caligrafia frumoasă a domnului Matson, numele absolvenţilor aşezaţi pe scenă.

Domnul Matson ţinu un scurt discurs de bun venit celor şaizeci şi şapte de persoane prezente în sală, apoi strigă numele fiecărui elev de pe scenă să vină în faţă să-şi ridice diploma. Când îl strigă pe Charley, ţinu seama de statutul neobişnuit al invitaţilor din rândul întâi, aşa cum fusese sfătuit de şeful său, şi nu uită să menţioneze meritele elevului:

— Charles Partanna, deţinătorul masculin al celor mai multe stele de aur din clasa lui, secretarul-trezorier al clasei şi un elev sârguincios.

Charley veni în faţă în timp ce sala aplauda politicos iar rândul întâi din toate forţele. Se înclină către domnul Matson, îşi luă diploma şi se întoarse la loc.

După ce diplomele fură împărţite, domnul Matson o prezentă pe Evelyn Roja-Buscando, şefa de promoţie. Señora se îndreptă spre pupitru cu un teanc gros de hârtii în mână, dregându-şi glasul. Purta o rochie colantă roz deschis de orlon, mulată pe sânii rotunzi şi fără sutien, cu o bordură aurie de trei degete la poale şi la bentiţa gulerului. Avea cercei mari, aurii, de plastic şi părul îi era ridicat în coc la spate. Doamne, gândi Charley, unde o fi stat ascunsă toţi anii ăştia în care am făcut şcoala împreună? Pricepu că amândoi aveau o mulţime de lucruri în comun. Nu erau numai absolvenţi de liceu, dar şi colegi de clasă. Ea era o femeie splendidă – cum oare de nu o remarcase niciodată? Nu era din mediu, aşa că trebuia să încerce s-o cunoască mai bine.

Señora îşi drese glasul şi începu să citească din teancul de hârtii.

Aoleu, băiete, îşi spuse Charley, avem noroc dacă scăpăm de aicea până mâine dimineaţă!